

2 Corinteni - Comentarii W. McDonald

Pavel se prezintă chiar de la începutul epistolei sale ca apostol al lui Isus Cristos prin voia lui Dumnezeu. Este important ca Pavel să precizeze acest lucru de la bun început, întrucât existau unii la Corint care puneau la îndoială că Pavel ar fi fost cu adevărat împuternicit de Domnul. La care Pavel răspunde că nu el a ales slujba, din proprie inițiativă, după cum nu a fost ordinar de oameni, ci a fost lansat în lucrare de Isus Cristos, prin voia lui Dumnezeu. Chemarea sa la apostolie a survenit pe drumul Damascului - acea experiență de neuitat din viața sa. Or, tocmai conștiința acestei chemări divine este aceea care l-a susținut pe apostol în toate ceasurile de grea încercare. Adesea, în slujirea lui Cristos, când era apăsător peste măsură, poate ar fi fost ispitit să se dea bătut și să se retragă din lucrare, dacă nu ar fi avut această asigurare a chemării divine.

Faptul că Timotei este menționat în versetul întâi nu înseamnă că el a contribuit la redactarea epistolei, ci doar consemnează că acesta era în compania lui Pavel, la data când a fost redactată 2Corinteni. În afară de această mențiune, nu posedăm alte indicii sigure cu privire la deplasările lui Timotei în această perioadă.

Scrisoarea este adresată bisericii lui Dumnezeu care este în Corint, împreună cu toți sfinții care sunt în toată Ahaia. Sintagma biserica lui Dumnezeu înseamnă că era o adunare de credincioși ce aparțineau lui Dumnezeu. Nu era o adunare păgână sau o asociație laică de oameni, ci o companie de creștini născuți din nou, chemați din mijlocul lumii, să-l aparțină Domnului. Negreșit, pe când scria aceste cuvinte, Pavel își va fi amintit de zilele când a venit prima oară la Corint, predicând evanghelia. Cum oameni dedați la idolatrie și-au pus încrederea în Cristos ca Domn al lor, fiind mântuiți prin harul Său minunat. În pofida tuturor dificultăților care s-au ivit ulterior în adunarea de la Corint, inima apostolului va fi fost cuprinsă de bucurie la gândul că în viața acestor oameni atât de dragi lui au intervenit schimbări atât de mari. Scrisoarea este adresată nu numai corintenilor, ci și tuturor sfinților care sunt în Ahaia. Ahaia desemna porțiunea sudică a Greciei, în vreme ce Macedonia, despre care vom citi în această epistolă, constituia secțiunea de nord a acestei țări.

Har... și pace sunt elementele ce compun minunatul salut al apostolului Pavel, cu care ne-am familiarizat deja. Când arată ce le dorește el în primul rând copiilor lui Dumnezeu, Pavel nu menționează lucruri materiale, ca aurul și argintul, deoarece el știe prea bine că acestea sunt trecătoare. Mai degrabă, el le dorește binecuvântări duhovnicești, cum ar fi harul și pacea, în care sunt cuprinse toate binefacerile la care se poate aștepta un biet păcătos în viața de aici, până nu a ajuns în cer. Denney spune: „Evanghelia se deschide și se încheie cu harul iar pacea - acea stare de desăvârșită acuratețe spirituală - este lucrarea isprăvită a lui Cristos în sufletul (omului)". Aceste binecuvântări decurg de la Dumnezeu Tatăl nostru și de la Domnul Isus Cristos. Dumnezeu Tatăl nostru este izvorul iar Domnul Isus Cristos este canalul prin care se scurg aceste binecuvântări. Pavel nu ezită să-L așeze pe Domnul Isus Cristos alături de Dumnezeu Tatăl, întrucât, ca membru al Trinității, Cristos este egal cu Tatăl.

În versetele 3 până la 11, apostolul izbucnește în expresii de mulțumire pentru mângâierea de care a avut parte în mijlocul suferințelor și încercărilor prin care a trecut. Fără îndoială, mângâierea a constituit-o vestea bună pe care i-a adus-o Tit în Macedonia. Apostolul arată apoi în continuare că și în strâmtoare, și în mângâiere, toate lucrează împreună spre binele final al credincioșilor cărora le este destinată slujba lui. Mulțumirile sunt adresate lui Dumnezeu și Tatălui Domnului nostru Isus Cristos. Acesta este titlul plenar al lui Dumnezeu în Noul Testament, unde El nu mai este invocat ca Dumnezeuul lui Avraam, Dumnezeuul lui Isaac sau Dumnezeuul lui Iacov. Acum El este Dumnezeu și Tatăl Domnului Isus Cristos. Apropo, numele acesta presupune mărețul adevăr, potrivit căruia Domnul Isus este (simultan): și Dumnezeu, și Om. Dumnezeu este Dumnezeu Domnului nostru Isus Cristos - ceea ce se referă la relația Sa cu Isus, Fiul Omului. Dar Dumnezeu este și Tatăl Domnului nostru Isus Cristos - prin asta înțelegându-se relația Sa cu Cristos, Fiul lui Dumnezeu. În plus, Dumnezeu este descris ca Părintele îndurărilor și Dumnezeul oricărei mângâieri. De la El se revarsă toate îndurărilor și mângâierile.

În toate strâmțorările prin care a trecut Pavel, a fost conștient de prezența lui Dumnezeu, care l-a mângâiat. Aici el ne prezintă unul din numeroasele motive pentru care Dumnezeu l-a mângâiat, și anume pentru ca și el, la rândul lui, să-i poată mângâia pe alții cu aceeași mângâiere cu care a fost și el mângâiat de Dumnezeu. Pentru noi cuvântul „mângâiere” înseamnă de obicei un fel de consolare când trecem prin întristări. Dar în accepția Noului Testament, termenul are un înțeles mult mai cuprinzător, referindu-se la îmbărbătarea și îndemnul pe care le primim de la cineva care este alături de noi în momente de strâmțorare. Cu toții ar trebui să punem în practică acest verset, aducându-ne aminte atunci când suntem mângâiați că și noi, la rândul nostru, avem datoria de a transmite mai departe această mângâiere către alții. Nu trebuie să fugim de încăperile în care unii zac bolnavi sau de casele aflate în doliu, ci să ne apropiem îndată de oricine are nevoie de îmbărbătarea noastră. Nu confortul pe care-l aduce mângâierea trebuie să-l căutăm, ci mai degrabă ca noi înșine să fim mângâietori.

Motivul pentru care Pavel îi poate mângâia pe alții este faptul că mângâierile lui Cristos sunt egale cu suferințele îndurate de apostol pentru El. Suferințele lui Cristos din acest context nu se referă nicidecum la suferințele îndurate de Mântuitor, în lucrarea Sa ispășitoare, căci acestea sunt unice, neputând fi împărtășite de nici un om. Mai degrabă, creștinii pot să sufere și chiar suferă datorită asocierii lor cu Domnul Isus. Ei suferă ocări, respingeri, ostilitate, ură, oprobiul oamenilor, lepădarea lor de ei și trădarea din partea lor. Toate acestea sunt numite suferințele lui Cristos pentru că El le-a îndurat când a trăit pe pământ și pentru că încă le îndură atunci când măduarele trupului Său trec ele însele prin aceste suferințe. În toate strâmțorările prin care trecem, El este strâmțorat împreună cu noi (vezi Isaia 63:9). Ideea pe care o scoate însă Pavel în evidență aici este că toate aceste suferințe au parte de o mare răsplătire, adică faptul că avem parte în egală măsură de mângâierea lui Cristos și mângâierea aceasta este într-un tot al ajuns.

Pentru apostol atât strâmțorările sale, cât și starea de mângâiere îi aduceau numai bine, căci ambele au fost sfințite de cruce. Astfel dacă era în necaz, asta avea drept urmare mângâierea și mântuirea sfinților - nu mântuirea sufletelor lor, ci mântuire în sensul izbăvirii sau întăririi lor atunci când treceau prin încercări. Ei erau atunci îmbărbătați și îmboldiți de răbdarea lui Pavel în încercări, socotind că dacă Dumnezeu i-a dat lui harul de a suferi, le putea dăruii și lor acest har. Ori de câte ori Samuel Rutherford se afla în „pivnița vitregiei” - și asta nu de puține ori s-a întâmplat - el căuta îndată „vinurile cele mai alese” ale Domnului. Poate că a învățat să facă așa din pilda oferită de Pavel, care întotdeauna părea să vadă curcubeul printre lacrimi.

Mângâierea pe care a primit-o apostolul avea să-i umple și pe corinteni de mângâiere, inspirându-i să rabde în tăcere când treceau prin aceleași prigoane de care avusese parte și el. Numai cei ce au trecut prin adânci încercări și puneri la probă știu să aleagă cuvintele potrivite de mângâiere pentru cei ce trec prin aceleași încercări. O mamă care și-a pierdut unicul fiu e mult mai în măsură s-o mângâie pe o altă mamă care tocmai a fost strivită de această sfâșietoare durere. Sau, exemplul suprem al unui Tată, care și-a pierdut singurul Fiu, fiind acum cel mai capabil să-i mângâie pe cei ce au suferit pierderea unor ființe apropiate.

Apostolul își exprimă acum încrederea că, așa după cum corintenii au cunoscut ei înșiși ce înseamnă să suferi de dragul lui Cristos, tot așa acum ei aveau să trăiască experiența mângâierii pe care le-o va da Cristos. Suferințele nu vin niciodată singure pentru creștin, ci sunt întotdeauna însoțite de mângâierea lui Cristos. Și noi putem fi siguri de acest lucru, cum era și Pavel. Ediția Living Bible parafrazează versetele 3-7 în felul următor:

„Ce Dumnezeu minunat avem - El e Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, izvorul oricărei îndurări, cel care, în chip atât de minunat, ne mângâie și ne întărește în toate greutățile și încercările noastre! Și oare de ce face asta? Pentru ca atunci când și alții trec prin necazuri, având nevoie de compasiunea și îmbărbătarea noastră, să le putem transmite ajutorul și mângâierea pe care ni le-a dat Dumnezeu. Să fiți siguri de acest lucru: cu cât suferim mai mult pentru Cristos, cu atât ne va copleși și El mai mult cu mângâierile și încurajările Sale. Datorită acestor necazuri v-am putut aduce mângâierea și mântuirea lui Dumnezeu. Dar, în necazul nostru, Dumnezeu ne-a mângâiat - și aceasta pentru ca să vă ajutăm pe voi: anume, să vă arătăm din experiența noastră personală cu câtă duioșie vă mângâie Dumnezeu când treceți prin aceleași suferințe. El vă va da tărie să rezistați.”

(Citatul a fost luat din „Noul Testament pe înțelesul tuturor”, ediția I, 1984, publicat de Living Bibles International, n.tr.)

După ce s-a referit în termeni generali la suferințe și mângâieri, Pavel menționează acum pe larg marea încercare prin care a trecut. El nu vrea ca frații corinteni să fie în necunoștință de necazul care a venit peste el în Asia. („Asia” nu se referă aici la continentul cu același nume, ci doar la o provincie din partea de vest a acestui continent, cunoscută azi sub denumirea de Asia Mică.) La ce necaz anume se referă aici apostolul Pavel? Poate la periculoasa tulburare ce a avut loc la Efes (Fapte 19:23-41). Unii sugerează că a fost o boală de moarte, în timp ce alții cred că se referă la vești triste de la Corint. Din fericire, valoarea și savurarea acestui pasaj nu depinde de cunoașterea chestiunilor sale de amănunt.

Totuși necazul respectiv a fost atât de grav încât Pavel a fost foarte doborât, peste puțină fizică de a îndura, așa încât nu mai avea nădejde de viață.

În acest punct ne va fi de folos să consultăm parafrazarea făcută de Phillips acestui verset: „Pe vremea aceea erau cu totul copleșiți; povara era peste puțină noastră de a o purta; de fapt, ne-am zis că de-acum s-a sfârșit cu noi.”

Moralul apostolului era atât de scăzut încât se considera un om condamnat la moarte. Dacă cineva l-ar fi întrebat: „Ce alegi: moartea sau viața?” probabil Pavel ar fi răspuns: moartea. Dumnezeu i-a permis robului Său să fie adus în această situație de extremă încercare, pentru ca el să nu se încreadă în sine, ci în Dumnezeul care învie morții. „Dumnezeul care învie morții” este, evident, o referire la Dumnezeu Cel atotputernic. Cel care poate învia morții este singura nădejde pe care o mai are un om osândit să moară - cum, negreșit, se considera apostolul că este în acest punct.

În tradiția traducerii King James (și a majorității manuscriselor) Pavel se referă la izbăvire în trei timpi gramaticali: trecutul (izbăvit), prezentul (ne izbăvește) și viitorul (ne va izbăvi)(textul critic conține un timp trecut și două timpuri viitoare). Dacă a avut în vedere tulburarea de la Efes, atunci Pavel se referă la modul în care i s-a pus subit capăt, el reușind să scape (Fapte 20:1). Apostolul știe că același Dumnezeu care l-a izbăvit în trecut este în stare să-l izbăvească zi de zi și va continua să-l izbăvească până în acel moment măreț când el va fi complet eliberat de necazurile și prigoanele acestei lumi.

Aici Pavel, din spirit de generozitate, presupune că creștinii corinteni s-au rugat pentru el, în timpul mării sale încercări. În realitate, mulți dintre credincioșii de acolo au adoptat o atitudine destul de critică la adresa marelui apostol, ce nu sugera deloc că ei și-au fi adus aminte de el în fața tronului de har. Dar apostolul este dispus să le acorde aici credit pentru atitudinea pe care s-ar fi convenit s-o aibă față el. Sintagma darul care ne este făcut prin multe persoane se referă la darul izbăvirii lui Pavel, realizat prin rugăciunile multor persoane. El vede izbăvirea sa ca pe o urmare directă a mijlocirii sfinților. Și astfel, afirmă Pavel, pentru că mulți s-au rugat, multe persoane pot aduce acum mulțumiri pentru faptul că rugăciunile le-au fost ascultate.

Motivul pentru care Pavel consideră că se poate bizui pe rugăciunile credincioșilor este faptul că întotdeauna a fost deschis în relațiile cu ei. El se poate lăuda cu integritatea manifestată față de ei iar conștiința lui poartă mărturie faptului că purtarea lui a fost caracterizată de simplitate și sinceritate, adică de acea neprefăcătorie și transparență ce vin de la Dumnezeu. El nu s-a pretat la metodele oamenilor firești, ci a lucrat cu curăție față de ei, fără nici un viclesug, punând în joc toată puterea (harul) primită de la Dumnezeu. De asta corintenii trebuia să-și fi dat seama cu prisosință.

Integritatea ce a caracterizat toate purtările apostolului față de corinteni se degajă și din conținutul acestei scrisori. El scrie exact ceea ce vrea să spună, fără ocolișuri, fără ca ei să trebuiască să citească „printre rânduri”. Sensul cuvintelor sale se pot desluși chiar de la început, în termeni cât se poate de clari. Este exact ceea ce știu și recunosc ei, iar apostolul își exprimă speranța că ei vor continua să recunoască acest lucru până la sfârșit, adică cât vor trăi.

Adunarea de la Corint îi recunoscuse meritele lui Pavel, în parte - adică unii dintre credincioși îi dăduseră recunoașterea ce o merita, dar nu toți. Cei loiali au înțeles aceste două fapte - că ei se cuvine să fie mândri de el și el de ei în ziua Domnului Isus. Ziua Domnului Isus se referă la evenimentul viitor al judecății de la scaunul de judecată al lui Cristos, când se va evalua slujirea celor răscumpărați și li se va da răsplăți. Ori de câte ori Pavel privea spre acel tribunal, el vedea fețele celor care fuseseră mântuiți prin lucrarea lui, cei ce aveau să constituie cununa lui de bucurie și slavă. La rândul lor, ei aveau să se bucure de faptul că el fusese instrumentul de care se folosise Dumnezeu pentru a-i conduce la Cristos.

Sintagma: cu toată încrederea înseamnă încrederea cu care se bucurau ei de el, ea apostol adevărat al lui Isus Cristos, ca unul de a cărui sinceritate ei nu se puteau îndoii. El dorea să vină la ei pe deplin asigurat de încrederea, stima și afecțiunea lor. El intenționa să vină la ei înainte de a se duce în Macedonia, urmând să-i viziteze din nou la întoarcerea din Macedonia. Astfel ei puteau avea al doilea har în sensul că erau vizitați de două ori.

Acest al doilea har este explicat în continuare de versetul 16. După cum am arătat, planul inițial al lui Pavel era ca la plecarea din Efes să treacă în Ahaia, unde se afla Corintul, și apoi să se îndrepte spre nord, ajungând în Macedonia. După ce va fi propovăduit acolo, apostolul urma să revină la Corint, deplasându-se din nou spre sud. El spera că credincioșii corinteni îi vor acorda sprijinul în drumul său spre Iudeea - însoțindu-l cu rugăciunile și ospitalitatea lor, dar nu și cu banii lor, întrucât citim la 11:7-10 că Pavel era hotărât să nu accepte bani din partea lor.

Planul inițial al lui Pavel nu a putut fi pus în aplicare. El a călătorit din Efes la Troa, și, negăsindu-l pe Tit, s-a dus direct în Macedonia, eliminând Corintul din itinerarul său. Prin urmare, el pune aici întrebarea: „Propunându-mi aceasta, am lucrat eu cu ușurătate?” Probabil detractorii lui exact de asta îl acuzau: „Nestatornicul de Pavel! Una spune și alta face! Poate oare fi omul acesta un apostol adevărat?” - vor fi spus ei. Apostolul îi confruntă pe corinteni în privința acuzației ce i s-a adus că ar fi nestatornic: Când face un plan, oare îl face în funcție de motivele firești ce ar putea rezulta, spunând o dată da, pentru ca apoi să spună nu? Se călăuzește el oare în funcție de considerentele de confort sau avantaj personal? Phillips redă foarte bine spiritul acestui verset, în parafraza lui: „Doar pentru că am fost nevoiți să ne modificăm planul (inițial), se cuvine oare să fim considerați nestatornici? Sau credeți cumva că eu îmi întocmesc planurile cu duplicitate, spunând «da», când în realitate voiam să spun «nu»?”

Pavel pare să treacă aici de la cuvântul lui privitor la planurile sale de călătorie la propovăduirea lui. Poate că criticii lui spuneau că dacă nu te poți bizui pe el în conversațiile obișnuite, atunci nu poți avea încredere nici în predicarea lui.

Pavel argumentează că acțiunile lui nu pot fi puse la îndoială, deoarece Mântuitorul pe care îl predica el este Cel divin și neschimbător, în care nu este nici o strămutare și urmă de schimbare. Când a vizitat el prima oară Corintul, împreună cu Silvan și Timotei (Fapte 18:5), l-au predicat pe Fiul lui Dumnezeu cel vrednic de încredere. „Mesajul nu a fost instabil, deoarece îl privea pe Fiul lui Dumnezeu în care nu era nici urmă de strămutare.” Argumentul constă în faptul că nici un om care îl predică pe Domnul Isus în Duhul nu ar putea să se poarte în felul în care îl acuzau criticii săi pe Pavel că s-ar fi purtat el. Denney spune: „Argumentul lui Pavel din acest punct ar fi putut fi folosit de un ipocrit, dar nici un critic nu l-ar fi putut inventa.” Cum ar fi putut el oare predica un Dumnezeu credincios, în timp ce el însuși s-ar fi purtat cu necredincioșie față de propriul său cuvânt?

Oricâte făgăduințe ale lui Dumnezeu ar fi, toate își găsesc împlinirea în Cristos. Toți cei ce găsesc în El împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu vor spune Amin la toate acestea.

Când ne deschidem Bibliile, dăm de o făgăduință. Ne ridicăm apoi privirile spre Dumnezeu iar Dumnezeu ne spune: „Toate acestea le poți avea prin Cristos.” Punându-ne apoi încrederea în Cristos, îi spunem lui Dumnezeu: „Amin”. Dumnezeu vorbește prin Cristos iar noi credem în Cristos; Cristos se apleacă spre noi iar credința se înalță spre culmi și astfel fiecare făgăduință a lui Dumnezeu este împlinită în Isus Cristos. În El și prin El noi ne însușim și aplicăm la noi înșine aceste făgăduințe, spunând: „Da, Doamne, mă încred în Tine.”

Toate acestea sunt spre slava lui Dumnezeu prin noi. Denney scrie și el: „El este proslăvit atunci când sufletele omenești își dau seama că El a rostit lucruri bune cu privire la ei, dincolo de speranțele lor cele mai îndrăznețe, și că acele lucruri bune se pot deslăși cu certitudine și siguranță indubitabile în Fiul Său.”

Cele două sintagme: prin noi au darul de a le aminti corintenilor că prin propovăduirea unor oameni ca Silvan, Timotei și Pavel au ajuns ei în posesia făgăduințelor făcute de Dumnezeu în Cristos. Dacă apostolul ar fi un impostor, cum susțineau dușmanii lui, atunci ar însemna că Dumnezeu s-a folosit de un șarlatan și un mincinos, pentru a-și aduce la îndeplinire lucrări atât de minunate! Desigur, realitatea este că Pavel primise cu adevărat apostolia de la Dumnezeu.

În continuare Pavel arată legătura dintre corinteni și el, în cadrul global al vieții. Dumnezeu i-a statornicit în credință, confirmându-i în Cristos, calificându-i, împuternicindu-i și învățându-i.

De asemenea El i-a pecetluit și le-a dat Duhul în inimile lor ca o arvună. Aici avem încă două lucrări ale Duhului Sfânt. Pecetea este semnul proprietății și siguranței. Duhul care locuiește în credincios este semnul că credinciosul aparține acum lui Dumnezeu și că este pe veci sigur. Desigur, pecetea este invizibilă. Oamenii nu știu că suntem creștini datorită faptului că purtăm vreun ecuson special, ci numai prin dovada trăirii unei vieți de sfințenie, pline de Duhul. Dumnezeu le-a dat arvuna Duhului în inima lor, ca o garanție a întregii moșteniri ce va urma. Când Dumnezeu îl mântuiește pe cineva, îl și umple cu Duhul Sfânt. Tot atât de sigur precum este faptul că noul credincios este umplut cu Duhul este și faptul că el va primi toată moștenirea lui Dumnezeu. Aceleași binecuvântări pe care le transpune Duhul Sfânt în viața noastră, făcându-le o realitate în vremea de acum, vor fi ale noastre în măsură deplină la o dată viitoare.

În versetele 1:23 la 2:4 Pavel revine la acuzația de șovăială ce i s-a adus, explicând pe larg de ce nu a vizitat Corintul așa cum plănuise. Întrucât nici un om nu putea discerne adevăratele motive lăuntrice ce l-au determinat pe Pavel să procedeze în felul acela, el apelează la Dumnezeu, luându-l ca martor al acestui fapt. Dacă apostolul ar fi vizitat Corintul la data pe care o planificase inițial, ar fi fost nevoit să se ocupe foarte energic de situația de acolo. Ar fi fost nevoit să-i mustre aspru pe sfinți pentru neglijența de a fi tolerat păcatul în sânul adunării. Or, tocmai pentru a nu-i îndurera și întrista și-a amânat Pavel călătoria la Corint.

Dar după ce face această afirmație, apostolul Pavel nu vrea ca nimeni să creadă că se poartă ca un dictator față de corinteni. Prin urmare el adaugă aici următoarele cuvinte: „Nu doar că am avea stăpânire peste credința voastră, ci suntem împreună lucrători la bucuria voastră: căci prin credință stați voi în picioare.” Apostolul nu voia să fie stăpân peste credința lor creștină, după cum nu voia să fie văzut de ei ca un tiran. Mai degrabă, el și conlucrătorii lui contribuiau la bucuria lor, adică el nu voia să facă decât ceea ce le putea fi de folos pe cărarea credinței, sporindu-le astfel bucuria.

Ultima parte a versetului 24 ar putea fi redată și astfel: „căci în credință voi stați tare.” Adică, nu era nevoie să-i corecteze cu privire la credința lor, întrucât în sfera aceea erau destul de statornici. Chestiunile asupra cărora dorea să-i îndrepte nu se refereau la doctrină, cât la comportamentul bisericii în viața practică.

Versetul acesta continuă gândul din ultimele două versete ale capitolului 1. Pavel explică în continuare motivele pentru care nu s-a dus la Corint, cum plănuiise inițial, anume faptul că nu a dorit să le provoace întristarea ce ar fi urmat în mod inevitabil mustrării pe care le-ar fi aplicat-o. Cuvintele: am judecat în mine însumi să nu mă întorc la voi cu întristare, lasă să se înțeleagă că se văzuse cu corintenii cu ocazia altei vizite, dureroasă, pe care o găsim descrisă la Fapte 18:1-17. Această vizită interimară poate fi dedusă și din 2Corinteni 12:14;13:1.

Dacă apostolul ar fi venit la Corint, aducând cu el mustrarea destinată unor creștini, negreșit i-ar fi întristat. Dar și el însuși s-ar fi întristat, pentru că el aștepta de la acești oameni un prilej de bucurie sau, cum se exprimă Ryrie:

„Dacă vă voi întrista, cine mă va mai putea îmbucura pe mine? Niște oameni triști? Ce mângâiere ar mai fi în asta?!”

În loc să dea naștere la această întristare reciprocă, printr-o vizită personală, apostolul Pavel s-a decis să le scrie corintenilor o scrisoare, sperând că prin aceasta va obține efectul dorit: anume faptul că corintenii vor recurge la disciplina bisericii, în legătură cu fratele care păcătuisese. În felul acesta, când va veni Pavel din nou la ei, relațiile dintre el și acești creștini pe care-i iubea atât nu vor mai fi încordate.

Aici se ridică o întrebare: scrisoarea la care se referă prima parte a versetului 3 este prima epistolă a lui Pavel către corinteni, sau o altă epistolă ce nu s-a păstrat? Mulți cred că nu poate fi vorba de 1Corinteni, datorită descrierii din versetul 4, că a fost scrisă cu multă întristare și lacrimi. Alți învățați sunt de părere că descrierea de aici e în ton cu conținutul primei epistole. Probabil că Pavel a scris-o după trista vizită (2Corinteni 2:1) și că i-a încredințat-o lui Tit să o dea corintenilor. Tot la această scrisoare se referă, probabil, și versetele 2:4,9;7:8,12.

Indiferent care ar fi versiunea corectă, gândul ce se desprinde din versetul 3 este că Pavel le-a scris pe tonul pe care le-a scris pentru ca atunci când îi va vizita cu adevărat să nu primească întristare de la cei deja care se aștepta să aibă parte de bucurie. În contextul de față, concluzia care se desprinde este că atunci când problema disciplinei este tratată cu evlavie, ea duce, în final, la bucurie și de o parte, și de alta.

În versetul acesta ne putem forma o idee despre inima plină de dragoste și compasiune a marelui păstor. Pavel era profund îndurerat de faptul că adunarea de la Corint tolerase păcatul în mijlocul ei. Asta i-a provocat multă mâhnire și strângere de inimă, obrazii fiindu-i scâlciați de lacrimi fierbinți de întristare. E limpede că păcatul de la Corint îl afecta mai mult pe apostol decât pe corinteni! Nu trebuia ca ei să interpreteze această scrisoare ca pe o încercare de a-i jigni, ci mai degrabă ca pe o dovadă a iubirii ce le-o purta. El spera că, scriindu-le, ei vor avea suficient timp pentru a îndrepta lucrurile, așa încât o nouă vizită la ei să fie un prilej de bucurie. „Fidele sunt rănila provocate de un prieten!” Nu trebuie să ne supărăm când suntem sfătuiți prietenește sau avertizați cu evlavie, ci, mai degrabă, ar trebui să ne dăm seama că cine procedează astfel ne vrea binele. Mustrarea făcută cu evlavie trebuie luată ca din mâna Domnului și trebuie să trezească în noi un sentiment de recunoștință.

În versetele 5-11 apostolul se referă mai amănunțit la incidentul ce provocase atâta întristare. Observați delicatețea și considerația creștinească de care dă dovadă apostolul când face acest lucru. Nici măcar o singură dată nu pomenește numele făptuitorului sau al faptei reprobabile săvârșite de acesta. Sintagma: „dacă a fost cineva o pricină de întristare” se referă, probabil, la păcatul de incest săvârșit de omul de la 1Corinteni 5:1 sau la o altă persoană care provocase tulburare în sânul adunării. Noi credem că se referă la primul caz. Pavel nu considera acest păcat o ofensă adusă împotriva lui personal, ci o pricină de întristare pentru toți credincioșii.

Credincioșii de la Corint conveniseră să-i aplice celui vinovat măsuri disciplinare, excluzându-l, după câte se pare, din biserică. Ca urmare a acestei acțiuni, omul respectiv s-a pocăit cu adevărat și a fost repus în părtășie cu Domnul. Acum Pavel le spune corintenilor că pedeapsa aplicată acestui om a fost suficientă și că nu mai are rost s-o prelungească. În ultima parte a versetului găsim sintagma: care i-a fost dată de cei mulți. Unii cred că prin „cei mulți” se înțelege majoritatea. Alții susțin că ar fi fost vorba de toți membrii bisericii, cu excepția celui disciplinat. Aceștia din urmă susțin că nu este suficientă o decizie a majorității. În asemenea chestiuni și acolo unde I se dă Duhului lui Dumnezeu loc să conducă, trebuie să se ajungă la o acțiune unanimă.

Acum, după ce omul s-a pocăit cu adevărat, corintenii trebuie să-l ierte și să caute să-l întărească, primindu-l din nou în părtășia lor. Altfel, dacă nu vor face acest lucru, există pericolul ca omul să fie copleșit de prea multă mâhnire, adică ar putea intra într-o deprimare, îndoindu-se de realitatea iertării sale.

Corintenii își pot reînnoi sentimentele de dragoste față de el, deschizându-și larg brațele către el și reprimindu-l în mijlocul lor cu bucurie și duioșie.

Prin prima epistolă pe care le-a scris-o, Pavel i-a pus pe sfinții de la Corint la încercare. Acum ei aveau prilejul de a dovedi ascultarea lor față de cuvântul Domnului, așa cum le fusese vestit de apostolul Pavel. Cu acea ocazie, el le sugerase că trebuie să-l dea afară pe omul acela din sânul bisericii - ceea ce au și făcut corintenii, dovedindu-se astfel ascultători. Acum Pavel vrea ca ei să facă încă un pas, reprimindu-l pe fratele respectiv în părtășia lor.

Phillips parafrazează versetul 10 astfel: „Dacă voi iertați o persoană, să fiți siguri că și eu o voi ierta. În măsura în care am avut personal ceva de iertat, eu însumi îl iert, ca înaintea lui Cristos.”

Pavel vrea ca sfinții să știe că el este într-o stare de deplină părtășie cu ei, în privința iertării pe care o acordă celui ce se făcuse vinovat de păcatul menționat. Dacă era ceva ce trebuia iertat de el însuși, atunci el ierta cu dragă inimă, din pricina corintenilor și asta în prezența lui Cristos.

Accentul pus de această epistolă pe disciplina bisericii arată cât de mare e importanța ei în viața creștină. Din nefericire însă subiectul acesta nu este tratat aproape deloc în bisericile evanghelice de azi. Este încă un caz de mărturisire cu gura a credinței noastre în inspirația Scripturii,

fără ca să transpunem crezul acesta pe planul trăirii practice și ascultării de principiile din care constă.

După cum o adunare este în pericol dacă nu ia măsurile disciplinare ce se impun în anumite situații, tot așa există pericolul de a nu acorda iertarea atunci când a avut loc o pocăință adevărată. Satan este întotdeauna gata să intervină în astfel de situații, cu viclesugurile sale. În primul caz, el va căuta să năruie mărturia unei adunări ce tolerează păcatul în mijlocul ei, iar în al doilea, el îl va copleși pe cel ce s-a pocăit de întristare, dacă adunarea va refuza să-l primească din nou în mijlocul ei. Dacă Satan nu va putea distruge prin imoralitate, el va încerca s-o facă prin nesfârșita întristare ce urmează pocăinței.

Comentând pe marginea sintagmei: „noi... nu suntem în neștiință despre planurile lui”, J. S. Baxter face următoarele comentarii:

„Satan se folosește de tot felul de stratageme pentru a abate sufletele de la adevăr: astfel el recurge la o sită, pentru a-i „cerne” (Luca 23:21), la „planuri” pentru a-i păcăli (ca în textul nostru), la „buruieni” pentru a „înăbuși” (Matei 13:22), „la viclesuguri” pentru a țese intrigi (Efeseni 6:11), la răgetul unui leu, pentru a sădi groaza (1Petru 5:8), la deghizarea într-un înger (de lumină) pentru a înșela (2Corinteni 11:14) și la „curse (mreje)” pentru a-i prinde în ele pe credincioși (2Timotei 2:26).”

Pavel reia acum tema schimbării intervenite în planurile sale din punctul unde rămăsese în versetul 4 - respectiv, faptul că nu s-a dus la Corint așa cum anunțase că va proceda. Versetele anterioare explicaseră că nu se dusese la Corint pentru a nu fi nevoit să-i mustre cu asprime. În versetele 12-17, Pavel le spune în amănunt ce anume s-a întâmplat în acest punct important din misiunea sa. Cum am arătat, Pavel a plecat de la Efes, sosind la Troa, în speranța că se va întâlni cu Tit acolo și că va putea afla vești despre Corint. Când a ajuns la Troa, Domnul i-a deschis o ușă minunată pentru vestirea evangheliei lui Cristos.

În pofida acestei oportunități de aur, duhul lui Pavel era tulburat, asupra inimii apostolului apăsând greu povara bisericii corintene. Oare să stea la Troa și să predice evanghelia lui Cristos? Sau să meargă mai departe în Macedonia? Până la urmă a luat decizia să meargă în Macedonia. Ne întrebăm care va fi fost reacția corintenilor când au citit aceste cuvinte. Și-au dat ei seama, fiind un pic rușinați, că tocmai comportarea lor a fost cea care a produs această neliniște în viața apostolului, ducând la anularea unui minunat prilej de vestire a evangheliei, doar de dragul de a afla de starea lor duhovnicească?

Pavel nu era înfrânt. Indiferent unde mergea, în slujba lui Cristos, avea parte de biruință, ceea ce-l face să izbucnească în exclamații de mulțumire: Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne conduce totdeauna în carul Lui de biruință în Cristos. A. T. Robertson spune, în această privință:

„Fără nici un cuvânt de explicație, Pavel se smulge din mlaștina deznădejdiei, înălțându-se, ca o pasăre, spre culmile bucuriei. Apoi, ca un vultur, urcă în zare, uitându-se triumfător în văile din care s-a ridicat.”

Pavel recurge aici la o analogie cu procesiunile triumfale ale cuceritorilor romani, care, atunci când reveneau în patrie, după repurtarea unor biruințe însemnate, purtau prizonierii de-a lungul străzilor capitalei. De o parte și de alta a traseului triumfal mergeau cei ce răspândeau tămâia, a cărei mireasmă cuprindea întreaga scenă. Tot așa Pavel și-L imaginează pe Domnul, mărșăluind cu pas de Cuceritor, de la Troa la Macedonia, avându-l în urma Sa pe apostol. Oriunde merge Domnul, prin slujitorii Lui, va exista biruință. Mireasma cunoștinței lui Cristos se răspândește pretutindeni, prin apostol, după cum arată și F. B. Meyer:

„Oriunde mergeau ei, oamenii erau mai în măsură să-L cunoască pe Isus, nespusa frumusețe a caraterului învățătorului devenindu-le limpede. Oamenii luau contact cu acea mireasmă fină, ce îmbăta văzduhul, atrăgându-i spre Omul din Nazareth.”

Astfel Pavel nu consideră că a suferit vreo înfrângere în lupta cu Satan, ci că Domnul a câștigat biruința, din care se înfruptă și Pavel.

În procesiunile triumfale la care se referă Pavel aici, mireasma de tămâie semnifica, pentru cuceritori, glorioasa lor biruință, în schimb pentru captivi ea însemna osândă. Astfel apostolul notează că predicarea evangheliei are un efect dublu, însemnând un lucru printre cei ce sunt mântuiți și cu totul altul printre cei care pier. Pentru cei ce o primesc, ea este garanția unui viitor glorios iar pentru alții ea prevestește osândă. Dar Dumnezeu este proslăvit, și într-un caz, și în celălalt, după cum arată F. B. Meyer:

„Prin urmare, atunci când ni se spune că putem fi pentru Dumnezeu o aromă plăcută, negreșit asta se referă la faptul că putem trăi în așa fel încât să-L aducem aminte lui Dumnezeu cum era Isus în ipostaza Sa de muritor. Este ca și cum, fiind priviți zi de zi de Dumnezeu, El ar trebui să-L vadă pe Isus în noi și să-și amintească (omenește vorbind) de acea viață binecuvântată ce a fost adusă ca jertfa de o mireasmă plăcută lui Dumnezeu.”

Pentru cei mântuiți, creștinii sunt o mireasmă de la viață spre viață, dar pentru cei ce pier, o mireasmă de la moarte spre moarte. Noi suntem, ceea ce Phillips a definit drept: „însăși mireasma înviorătoare a vieții”, ce aduce viață celor ce cred, dar „duhoarea de moarte a osândei” pentru cei ce refuză să creadă. Acest efect dual este minunat ilustrat de un incident din Vechiul Testament. Când chivotul lui Dumnezeu a fost capturat de filistenii, atâta timp cât s-a aflat printre ei a provocat moarte și nimicire (1Samuel 5). Dar când a fost adus înapoi în casa lui Obed-Edom, a adus binecuvântare și prosperitate lui și familiei lui (2Samuel 6:11). Contemplând uriașa responsabilitate de a propovădui mesajul acesta, încărcat de consecințe atât de cuprinzătoare, el exclamă: „Și cine este de ajuns pentru aceste lucruri?”

Legătura dintre versetul 17 și versetul 16 va fi mai ușor de observat dacă vom răspunde la întrebare cu cuvintele: „Noi suntem.” „Cine este de ajuns pentru aceste lucruri? Noi suntem, pentru că noi nu comercializăm cuvântul lui Dumnezeu”. (Dar toate acestea trebuie înțelese în conjunctura cu 3:5, unde Pavel spune că suficiența lui este de la Dumnezeu.) Cum fac cei mulți se referă la învățătorii iudaizatori, care luptau din răspuneri să-i îndepărteze pe corinteni de apostolul Pavel. Pavel îi definește pe acești oameni ca pe niște comercianți, care făceau negoț cu cuvântul lui Dumnezeu, fiind dominați de motive mercantile. Ei încercau să facă din slujba evangheliei o ocupație bănoasă. Termenul tradus în unele ediții prin „a strica” în altele prin „a comercializa” este identic cu cel folosit în cazul celor care falsificau vinul adăugându-i apă. Tot așa, acești învățători falși căutau să altereze cuvântul lui Dumnezeu adăugând la el doctrinele lor proprii. Ei căutau, de pildă, să amestece legea cu harul.

Pavel nu era însă dintre cei ce amestecau sau comercializau cuvântul lui Dumnezeu. Mai degrabă, el putea să-și descrie slujba prin trei sintagme semnificative.

Prima este cu sinceritate, adică cu transparență. Misiunea lui era marcată de onestitate, toate lucrurile făcându-se pe față. Robertson relevă și el, cu o notă de umor, onestitatea slujbei lui Pavel, spunând că „Fructele din stratul de jos al coșului lui Pavel erau la fel de bune ca cele de deasupra.”

În al doilea rând, el descrie slujba sa ca fiind de la Dumnezeu. Cu alte cuvinte, tot ce rostea el venea de la Dumnezeu. Dumnezeu era sursa mesajului său, și tot de la Dumnezeu decurgea tăria de care avea el nevoie pentru a-l transmite altora. Asta înseamnă că apostolul Îl slujea pe Domnul, conștient fiind de faptul că Dumnezeu avea mereu ațintiți ochii spre el. El era cuprins de un mare simț al răspunderii față de Dumnezeu, conștient că nimic nu poate fi ascuns de ochiul lui Dumnezeu.

Apoi el adaugă în final: noi vorbim... în Cristos. Asta înseamnă că el vorbea în numele lui Cristos, cu autoritatea lui Cristos și ca purtător de cuvânt al lui Cristos.

În ultima parte a versetului 2:17, apostolul a descris slujba sa prin intermediul a trei sintagme și și-a dat seama că această descriere ar putea să le pară unora din criticii săi o laudă de sine. Ceea ce e în măsură să explice întrebarea din versetul întâi al acestui capitol: Începem noi iarăși să ne recomandăm singuri? Iarăși nu înseamnă aici că Pavel s-ar fi recomandat înainte, ci doar aceea că fusese învinuit că s-ar fi recomandat pe sine însuși și astfel anticipează că i se va arunca din nou această acuzație.

Sau nu cumva avem nevoie, ca unii, de scrisori de recomandare către voi sau de la voi? Acești alții la care se referă Pavel aici sunt învățătorii falși de la 2:17. Aceștia veniseră la Corint cu scrisori de recomandare, probabil din partea celor de la Ierusalim. Iar la plecarea lor de la Corint, au luat, probabil, din nou scrisori de recomandare din partea adunării de credincioși din acel oraș. Adevărul e că exista obiceiul în epoca bisericii primare să se dea scrisori de recomandare celor care călătoreau din loc în loc. Apostolul nu încearcă deloc să descurajeze o atare practică, în versetul de față, ci doar sugerează într-o manieră fină că singurul lucru cu care se puteau mândri învățătorii falși erau aceste scrisori de recomandare pe care le purtau cu ei, nemaiaivând nici un alt fel de acreditare!

Iudaizatorii care veniseră la Corint au pus sub semnul întrebării autoritatea de apostol a lui Pavel. Ei negau că el este un slujitor adevărat al lui Cristos. Poate că stârneau asemenea îndoieli în mintea corintenilor pentru a-i determina să-i ceară apostolului Pavel o atare scrisoare de recomandare, când va veni din nou la ei. Dar el deja îi întrebase dacă doresc să le prezinte o asemenea scrisoare. Nu venise el oare la Corint într-o perioadă când ei erau păgâni idolatri? Oare nu el însuși îi condusese la Cristos? Nu-și pusese oare Domnul însuși amprenta peste slujba apostolului, dăruindu-i harul de a conduce la mântuirea acestor suflete scumpe de la Corint?

Iată răspunsul corect. Corintenii însuși constituiau epistola, scrisă în inima lui dar cunoscută și citită de toți oamenii. În cazul de față, nu era nevoie de nici o scrisoare scrisă cu peniță și cerneală. Ei înșiși erau rodul misiunii lui, ocupând un loc aparte în sentimentele sale de dragoste. Nu numai atât, dar ei erau cunoscuți și citați de toți oamenii, prin faptul că toți oamenii din partea locului auziseră despre convertirea lor. Oamenii și-au dat seama că în viața acestor corinteni intervenise o schimbare, că ei se lăsaseră de idolatria lor, alipindu-se de Dumnezeu și trăind acum vieți de curăție și detașare față de lumea înconjurătoare. Ei erau dovada caracterului divin al slujbei lui Pavel.

La prima vedere, versetul 3 pare să contrazică versetul 2. Pavel afirmase că corintenii sunt epistola lui. Dar aici spune că ei sunt o epistolă a lui Cristos. În versetul 2, el spune că epistola este scrisă în inima lui dar din ultima parte a versetului 3 reiese că Cristos este Cel care a scris epistola în inimile corintenilor. Cum vom putea reconcilia aceste afirmații, aparent contradictorii? Răspunsul este că în versetul 2 Pavel afirmă că corintenii sunt scrisoarea lui de recomandare. Versetul 3 ne oferă explicația. Poate că ne va fi mai ușor să vedem legătura unind cele două versete după cum urmează: „Voi sunteți epistola noastră... pentru că voi sunteți cu adevărat declarați ca epistolă a lui Cristos.” Cu alte cuvinte, corintenii erau scrisoarea de recomandare a lui Pavel, pentru că era limpede pentru toți că Domnul săvârșise lucrarea harului în viața lor. Evident, ei erau creștini. Or, întrucât Pavel fusese instrumentul uman prin care fuseseră ei aduși la Cristos, ei erau acreditările apostolului - gând exprimat de expresia „scrisă de noi” (în engleză, ministered by us, exprimând rezultatul slujirii apostolilor, „to minister” = „a sluji” n.tr.). Domnul Isus este Cel care săvârșise lucrarea respectivă în viața lor, dar o făcuse prin slujirea lui Pavel.

Dacă scrisorile de recomandare folosite de dușmanii lui Pavel erau scrise cu cerneală, epistola lui Pavel era scrisă prin Duhul Dumnezeului celui viu, fiind, prin urmare, divină. Desigur, cerneala își pierde din intensitate, se poate șterge sau distruge, dar când Duhul lui Dumnezeu scrie în inima oamenilor scrisul acela este permanent. Apoi Pavel adaugă că epistola lui Cristos a fost scrisă nu pe tăblii de piatră, ci pe tăblii de carne, ale inimilor oamenilor. Cei ce vizitau Corintul nu vedeau epistola lui Cristos gravată pe vreun monument în mijlocul pieței orașului, ci scrisoarea a fost scrisă în inimile și viețile creștinilor de acolo.

Când Pavel a făcut contrastul dintre tăbliile de piatră și tăbliile inimilor de carne, nu este nici o îndoială că el a avut în vedere diferența dintre lege și evanghelie. Legea, desigur, fusese inscripționată pe tăbliile de piatră de pe Muntele Sinai, dar sub evanghelie, Dumnezeu asigură ascultarea prin mesajul harului și al iubirii, care sunt scrise în inimile oamenilor. Pavel va dezvolta tema mai pe larg în continuarea epistolei. De aceea, aici el doar enunță problema.

În contextul în care l-am ascultat pe Pavel enunțându-și cu atâta încredere apostolia și slujba pe care i-a încredințat-o Domnul, pe bună dreptate l-am putea întreba: „Cum de poți vorbi cu atâta îndrăzneală și siguranță în această privință, frate Pavel?”

Răspunsul îl găsim în versetul 4. Apărarea apostoliei sale ar putea părea la prima vedere o laudă de sine, dar Pavel neagă faptul că așa ar sta lucrurile, afirmând că încrederea sa este față de Dumnezeu, adică o încredere care poate rezista în fața probei lui Dumnezeu. El nu are nici o încredere în el însuși sau în capacitatea lui, ci numai prin Cristos, și în lucrarea pe care Cristos a săvârșit-o în viața corintenilor găsește el dovada realității slujbei sale. Schimbarea extraordinară petrecută în viața corintenilor era în măsură să-l recomande pe apostol.

Aici Pavel respinge, din nou, orice posibilitate ca el însuși să posede capacitatea proprie de a se considera apostol al lui Cristos. Puterea slujbei lui nu provenea din lăuntru lui, ci de sus. Apostolul nu era dornic să-și asume credit pentru merite proprii. El știa că dacă Dumnezeu nu i-ar fi dat înzestrarea suficientă pentru slujbă, nimic nu s-ar fi realizat.

După ce a discutat propria sa acreditare și calificare pentru slujbă, Pavel se lansează acum într-o relatare amplificată a slujbei propriu-zise. În versetele următoare el face un contrast între Vechiul Legământ (legea) și noul legământ (evanghelia). Există motive temeinice pentru ca apostolul să procedeze astfel, în acest punct.

Cei ce-l criticau atât de sever la Corint erau iudaizatori - adică unii care încercau să amestece legea cu harul. Ei îi învățau pe creștini că trebuie să respecte anumite porțiuni din Legea lui Moise, pentru a putea fi acceptați deplin de Dumnezeu. Și astfel apostolul va demonstra aici superioritatea noului legământ față de vechiul. El își prefațază remarcile afirmând că Dumnezeu l-a făcut competent, ca slujitor al noului legământ. Desigur, un legământ este un acord, o promisiune sau un testament.

Vechiul Legământ a fost sistemul de legi transmis de Dumnezeu lui Moise. Potrivit prevederilor acestuia, binecuvântarea depindea de ascultare. Era un legământ al faptelor, un acord încheiat între Dumnezeu și om, potrivit căruia, dacă omul își făcea partea, Dumnezeu Și-o făcea pe a Lui. Dar întrucât acordul depindea de om, nu putea produce neprihănirea.

Noul Legământ este evanghelia. Potrivit prevederilor sale, Dumnezeu Se angajează printr-un legământ că îl va binecuvânta pe om, fără plată, prin harul Lui, prin răscumpărarea adusă prin Cristos Isus. Toate prevederile noului legământ depind de Dumnezeu, și nu de om; prin urmare, noul legământ poate să realizeze tot ceea ce vechiul nu putea realiza.

Pavel oferă câteva exemple de deosebiri izbitoare între lege și evanghelie. El începe aici în versetul 6 cu primul dintre exemple, afirmând nu al literei, ci al Duhului; căci litera omoară, dar Duhul sau duhul (text marginal, NKJV) dă viață. Cei mai mulți cercetători ai Bibliei interpretează sensul acestui verset astfel: dacă cineva adoptă doar semnificația de suprafață, textuală, a cuvintelor Scripturii, încercând să fie ascultător doar față de literă, fără să dorească să asculte și de spiritul deplin al pasajului, atunci acele cuvinte îi vor face rău, mai degrabă decât bine. Fariseii erau un exemplu al acestui fel de ascultare. Ei erau scrupuloși în cele mai mici amănunte, când venea vorba să dea zeciuială, dar nu manifestau îndurare și dragoste față de alții (Matei 23:23).

Deși aceasta e o aplicație valabilă a pasajului, nu este totuși interpretarea sa corectă. În versetul 6 litera se referă la evanghelia harului lui Dumnezeu. Când Pavel spune că litera omoară, el se referă la lucrarea legii. Legea îi condamnă pe toți cei ce nu reușesc să respecte preceptele sale sfinte. „Prin lege vine cunoștința despre păcat” (Romani 3:20). „Blestemat este oricine nu stăruie în toate lucrurile care sunt scrise în lege, ca să le împlinească” (Galateni 3:10). Dumnezeu nu a rânduit ca legea să fie aceea care să dea viață. Mai degrabă legea a fost concepută cu scopul de a aduce cunoștința despre păcat și mustrarea cu privire la păcat. Noul Legământ este numit aici duh și reprezintă împlinirea spirituală a tiparelor și umbrelor Vechiului Legământ. Ceea ce cerea legea, dar nu putea nicicând produce, se realizează acum prin evanghelie, după cum arată J. M. Davies:

„Lucrarea „literei” care omoară este ilustrată de exemplul celor 3000 omorâți la Sinai, cu prilejul inaugurării Vechiului Legământ; iar lucrarea Duhului, respectiv misiunea dătătoare de viață, este ilustrată de exemplul celor 3000 mântuiți în ziua Cincizecimii.”

Versetele 7 și 8 continuă reliefa contrastului dintre cele două legăminte. Aici apostolul face un contrast între slava ce a însoțit darea legii și slava legată de evanghelie. Cuvintele slavă și slăvit apar în capitolele 3 și 4 de șaptesprezece ori. Vechiul Legământ este numit slujba morții, gravată în litere pe pietre. Nu poate fi decât o referire la cele zece porunci, care îi amenințau cu moartea pe toți cei ce nu le păzeau (Exod 19:13). Pavel nu spune că darea legii a fost total lipsită de slavă, pentru că asta n-ar fi adevărat. Când Dumnezeu i-a dat lui Moise cele zece porunci pe Muntele Sinai, s-au produs manifestări mărețe ale prezenței și puterii divine (Exod 19). De fapt, însăși fața lui Moise, care stătea în prezența lui Dumnezeu, având comuniune cu El, a început să strălucească, reflectând splendoarea lui Dumnezeu. Astfel copiii lui Israel nu puteau să-și ațintească ochii asupra feței lui Moise, din cauza strălucirii feței lui. Era de o luminozitate prea mare ca ei s-o poată privi încontinuu. Dar apoi Pavel adaugă aceste cuvinte semnificative: slavă care a fost desființată. Asta înseamnă că strălucirea puternică ce a apărut pe fața lui Moise nu a fost permanentă, ci o slavă temporară, trecătoare. Sensul spiritual al acestui pasaj este că slava Vechiului Legământ a fost temporară. Legea avea o funcție bine definită. Ea fusese dată pentru a scoate în evidență păcatul. Ea fusese o etalare a cerințelor de sfințenie ale lui Dumnezeu și în sensul acesta a fost slăvită. Dar ea a fost dată până în vremea lui Cristos, care este împlinirea legii pentru neprihănire pentru toți cei ce cred (Romani 10:4). Ea a fost o umbră, pe când El este substanța. A fost o imagine a lucrurilor mai bune ce aveau să vină și acele lucruri își găsesc realitatea în Mântuitorul lumii.

Dar dacă legea a avut acest caracter slăvit, cu cât mai slăvită este lucrarea Duhului? Sintagma: „slujba Duhului” se referă la evanghelie. Duhul lui Dumnezeu lucrează prin propovăduirea evangheliei iar lucrarea Duhului lui Dumnezeu este făcută în folosul celor care primesc vestea bună a mântuirii. Sintagma „cum nu va rămâne cu slavă mult mai mult slujba Duhului?” nu se referă la viitor, ci la o consecință inevitabilă. Cu alte cuvinte, dacă un fapt sau o condiție există, atunci negreșit și cealaltă va urma.

Aici vechiul legământ este numit slujba condamnării, căci asta a fost urmarea lui. El a adus condamnare tuturor oamenilor, pentru că nimeni nu putea să țină legea în mod desăvârșit. Totuși și aici era implicat un anumit grad de slavă. El avusese un scop real și o utilitate reală pentru timpul acela. Dar slujba dreptății excelează în slavă. Hodge spune:

„Slujba neprihănirii este acea slujbă care pune în evidență neprihănirea prin care oamenii sunt îndreptățiți și astfel eliberați de osânda pe care o pronunțase legea asupra lor.”

Gloriile evangheliei nu sunt de natură să atragă vederea fizică, ci conțin o excelență profundă și durabilă, care încântă duhul. Gloriile Calvarului eclipsează cu mult gloriile Muntelui Sinai.

Deși într-o anumită privință legea a fost slăvită, totuși când o comparăm cu noul legământ, constatăm că nu a fost slăvită deloc. Acest verset ne prezintă un contrast foarte puternic și ne spune că atunci când cele două legăminte sunt puse alături, îndată se vede că unul din ele îl eclipsează cu totul pe celalalt, adică noul legământ îl întrece pe vechiul, cum spune și A. T. Robertson: „Slava mai mare o face să pălească pe cea mai mică, în cel puțin o privință, vechiul pare să nu aibă deloc slavă, datorită gloriei supra abundente a noului legământ.” Denney comentează și el: „Când soarele strălucește în toată puterea sa, pe cer nu mai este altă slavă.”

Căci dacă ceea ce este desființat a fost introdus cu slavă, cu cât mai mult ceea ce rămâne este în slavă. Trebuie să notăm prepozițiile cu și în. Ideea pe care o subliniază versetul este că procesul dării legii a fost însoțit de slavă, pe când în cazul noului legământ slava este însuși elementul de bază. Slava a însoțit doar vechiul legământ, pe când evanghelia harului lui Dumnezeu este ea însăși slavă.

Versetul acesta mai stabilește un contrast între caracterul trecător și temporar al legii și caracterul permanent al evangheliei. Ceea ce este desființat (sau, mai corect, „ceea ce este în curs de dispariție”) se referă, evident, la cele zece porunci - „slujba morții, gravată în litere pe pietre” (versetul 7). Astfel versetul acesta infirmă teoria adventiștilor de ziua a șaptea, care susțin că doar legea ceremonială a fost desființată, nu și cele zece porunci.

Nădejdea la care se referă Pavel aici este convingerea puternică în faptul că slava evangheliei nu va păli și nu va pieri niciodată. Din pricina acestei asigurări puternice, el poate vesti Cuvântul cu multă îndrăzneală. El nu avea nimic de ascuns. Nu e deloc nevoie să folosească un vâl. În multe religii care se practică azi în lume adepții lor susțin că ar dispune de mistere. Noii convertiți trebuie inițiați în aceste taine adânci. Ei trec apoi prin diferitele etape de inițiere. Nu tot așa este însă în cazul evangheliei, unde totul este descoperit și clar prezentat. Evanghelia se exprimă limpede și cu asigurare deplină cu privire la teme cum ar fi mântuirea, Sfânta Treime, cerul (raiul) și iadul.

Spre deosebire de Moise, care și-a acoperit fața cu un vâl, pentru ca fiii lui Israel să nu-și ațintească ochii asupra sfârșitului a ceea ce este în curs de desființare. Fundalul versetului 13 îl găsim în Exod 34:29-35. Acolo aflăm că atunci când Moise s-a coborât de pe muntele Sinai, după ce stătuse în prezența Domnului, el nu și-a dat seama că fața îi strălucea. Copiii lui Israel se temeau să se apropie de el, din pricina slavei feței sale. Dar la îndemnul lui, ei s-au apropiat, după care Moise le-a dat sub formă de porunci tot ceea ce-i spusese Domnul lui. În Exod 34:33 citim următoarele: „Când Moise a încetat să le vorbească, el și-a acoperit fața cu un vâl” în 2Corinteni 3:13 apostolul explică de ce a procedat Moise astfel. Pentru ca fiii lui Israel să nu poată privi țintă la sfârșitul a ceea ce era în curs de desființare. Slava de pe fața lui era o slavă trecătoare. Cu alte cuvinte, legea pe care i-a dat-o Dumnezeu avea o slavă trecătoare, ce chiar atunci începea să se risipească și Moise nu a vrut ca ei să vadă sfârșitul ei. Moise nu voia să ascundă slava propriu-zisă, ci doar trecerea ei, după cum redă foarte frumos acest lucru F. W. Grant: „Slava de pe fața lui Moise trebuia să facă loc slavei de pe Altă Față.” Or, știm că acest lucru a avut loc la venirea Domnului Isus Cristos. Urmarea acestui fapt este că slujitorul noului legământ nu mai trebuie să-și ascundă fața. Slava evangheliei nu va păli și nu va trece niciodată.

Dar mințile lor au fost orbite. Copiii lui Israel nu și-au dat seama de adevărata semnificație a ceea ce făcea Moise, după cum nu și-au dat seama evreii, de-a lungul veacurilor. Chiar pe când scria Pavel aceste rânduri, ei continuau să se țină strâns de lege, punându-și în ea toată nădejdea ca mijloc de mântuire și refuzând să-L accepte pe Domnul Isus Cristos.

Căci până în ziua de astăzi, la citirea Vechiului Testament, același vâl rămâne neridicat. Cu alte cuvinte, pe când scria apostolul aceste rânduri, când iudeii citeau Vechiul Testament, ei nu descopereau taina pe care Moise a ascuns-o de strămoșii lor, sub vâl. Ei nu-și dădeau seama că slava legii trecea, întrucât legea își găsisse împlinirea în Domnul Isus Cristos.

Vălul este desființat în Cristos. Termenul vâl este redat în multe versiuni în litere cursive, deoarece a fost furnizat de traducători, pentru complinirea sensului. Unii susțin că nu vâlul este desființat, ci vechiul legământ. Dar sensul și mai probabil ar fi acela că dificultatea înțelegerii Vechiului Testament dispare atunci când o persoană vine la Cristos, după cum se exprimă și Hodge:

„Scripturile vetero-testamentale sunt inteligibile doar atunci când sunt înțelese ca texte care îl prezic și-L prefigurează pe Cristos. Cunoașterea lui Cristos înlătură vâlul cu care era acoperit Vechiul testament.”

Aici asistăm la o ușoară modificare a figurii. În ilustrația cu Vechiul Testament, vâlul acoperea fața lui Moise, dar acum vâlul este peste inimile evreilor, căci ei continuă să obțină neprihănirea pornind de la principiul faptelor, fără să-și dea seama că lucrarea a fost deja înfăptuită de Mântuitorul, pe crucea Golgotei. Ei caută să obțină mântuirea prin propriile lor merite, fără să-și dea seama că legea îi condamnă fără echivoc și că singura lor scăpare este să alerge în brațele Domnului, pentru a căpăta îndurare și har.

Vreunul din versetul 16 se referă, probabil, la un iudeu individual sau la Israel, ca națiune. Când iudeul individual sau națiunea se întorc la Domnul și-L primesc pe Isus ca Mesia, vâlul este ridicat și obscuritatea dispare, făcând loc adevărului minunat potrivit căruia toate tipurile și umbrele legii își găsesc împlinirea deplină în preaiubitul Fiul al lui Dumnezeu, Mesia al lui Israel.

Dacă versetul se referă la națiunea Israel, atunci este o referire la acel timp viitor când o rămășiță credincioasă a Israelului se va întoarce la Domnul, așa cum prezice textul de la Romani 11:25,26,32.

Pavel a subliniat până acum faptul că Cristos este cheia înțelegerii Vechiului Testament. Aici el subliniază din nou adevărul acesta, spunând: Domnul este Duhul.

În majoritatea versiunilor Bibliei „Duhul” apare tipărit cu majusculă, pentru a se înțelege că este Duhul Sfânt. Dar contextul sugerează că Domnul este duhul Vechiului Testament, după cum „mărturia lui Isus este duhul profeției” (Apocalipsa 19:10). Toate tiparele și umbrele Vechiului Testament își găsesc împlinirea în Cristos. Unde este Duhul Domnului, (traducătorii ediției NKJV au interpretat acest text ca o referire la Duhul Sfânt, redând-o cu majusculă. Originalul a fost scris în întregime cu majuscule, lăsând posibile ambele interpretări) acolo este libertate înseamnă că oriunde Isus Cristos este recunoscut ca Domn sau ca Iehova, există libertate, adică libertate față de robia legii, eliberare de obscuritate în lectura Scripturii și libertate de a privi fața Lui fără nici un vâl despărțitor.

În Vechiul Legământ, numai Moise avea voie să privească slava Domnului. În Noul Legământ noi toți avem prilejul de a privi cu fața descoperită slava Domnului. Fața lui Moise a trebuit să fie acoperită de un vâl, după ce a stat de vorbă cu oamenii, în schimb, noi putem fi cu fața neacoperită. Noi putem să ne păstrăm fața neacoperită prin mărturisirea păcatului din viața noastră și depărtarea de el, printr-o stare de totală sinceritate față de Dumnezeu și față de noi înșine. Sau, cum spunea odată un misionar veteran din India: noi trebuie „să lepădăm vâlurile păcatului, prefăcătoriei și oricărei încercări de a juca teatru, precum și orice tentativă de a ne ascunde după un paravan fals; trebuie să renunțăm la orice compromisuri și jumătăți de măsură. Totul trebuie să fie la noi limpede ca bună-ziua, da sau nu.”

Următorul pas este să privim ca într-o oglindă slava Domnului. Oglinda este cuvântul lui Dumnezeu. Când ne apropiem de Biblie, îl vedem pe Domnul Isus revelat în toată splendoarea Sa. Acum încă nu-L vedem față în față, ci numai așa cum Se oglindește El în Cuvântul Său.

Observați vă rog că slava Domnului este cea pe care o privim. Aici Pavel nu se gândește atât de mult la frumusețea morală a lui Isus ca Om care a trăit pe acest pământ, ci mai degrabă la actuala Sa slavă, preamărit la dreapta lui Dumnezeu. Slava lui Cristos constă, cum arată Denney, în faptul că:

„El împarte tronul cu Tatăl, fiind Capul Bisericii, posesorul și dătătorul întregii plinătăți a harului divin, judecătorul care va judeca lumea, cuceritorul oricărei puteri ostile, mijlocitorul a lor Săi, și pe scurt, purtătorul oricărei majestăți ce-l aparține Lui, ca Rege al regilor.”

Pe măsură ce ne preocupăm cu slava Domnului Isus Cristos, înviat, înălțat la cer și preamărit, suntem transformați în același chip al Lui. Iată, în esență, secretul sfințeniei creștine: să fim preocupați cu Cristos, iar nu cu noi înșine, deoarece preocuparea cu noi înșine va aduce înfrângere. Nu ocupându-ne cu alții - întrucât asta ne va aduce dezamăgire. Ci ocupându-ne cu slava Domnului noi devenim tot mai mult asemenea Lui.

Acest proces minunat de transformare are loc din slavă în slavă, adică de la un grad de slavă la altul, și nu se petrece instantaneu. Nici o experiență din viața creștină nu va produce în noi chipul Său într-o clipă. Mai degrabă este un proces, decât o criză. Nu este ca slava trecătoare a legii, ci o glorie tot mai mare.

Puterea acestui proces minunat este Duhul Sfânt al lui Dumnezeu - prin Duhul Domnului. Pe măsură ce ne ațintim privirile tot mai mult asupra Domnului slavei, studiindu-L pe El, contemplându-L cu adorație, Duhul Domnului lucrează în viața noastră miracolul extraordinar de minunat al conformării noastre tot mai mult după chipul lui Cristos.

Darby scoate în evidență cum a fost transformat Ștefan prin actul privirii la Cristos: „Vedem acest lucru la Ștefan, când acesta este lovit cu pietre, când își ridică privirile spre cer și vede slava lui Dumnezeu și a lui Isus. Cristos spusese: „Tată, iartă-i căci nu știu ce fac.” Prin urmare, privind spre cer și văzându-L pe Isus în slava lui Dumnezeu, Ștefan este și el îndemnat să se roage: „Doamne, nu le ții la socoteală acest păcat.” Și din nou pe cruce Cristos spune: „Tată, în mâinile Tale îmi încredințez duhul”. Iar Ștefan spune: „Doamne Isuse, primește-mi duhul”, fiind astfel schimbat în chipul lui Cristos.”

Prin urmare, gândiți-vă cât de transcendentă este slava Noului Legământ. Pe când numai un singur om avea fața acoperită de slavă în cadrul Vechiului Legământ, astăzi fiecare copil al lui Dumnezeu are privilegiul, cumpărat cu sângele scump al lui Isus, de a fi acoperit de această slavă. De asemenea, în loc să reflectăm doar slava lui Dumnezeu pe fața noastră, noi, cei din Noul Legământ, suntem cu toții transformați (textual: metamorfozați) în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului. Dacă fața lui Moise reflecta slava, fața noastră radiază slava din interior.

Astfel își încheie Pavel expozițiunea sa mistică și profund spirituală asupra noului legământ, în comparație cu vechiul.

În primele șase versete din capitolul 4, Pavel subliniază responsabilitatea solemnă a fiecărui slujitor al lui Cristos de a face mesajul evangheliei cât mai lămurit cu putință. Acesta nu trebuie acoperit cu nici un vâl, ci totul trebuie să fie clar expus, onest și sincer.

Pavel a vorbit până acum despre modul minunat în care Dumnezeu l-a înzestrat cu calitățile necesare de a fi un slujitor destoinic al noului legământ. Acum el reia firul gândirii din punctul unde rămăsese. Conștiința extraordinarei demnități de care se bucură în lucrarea creștină îl împiedică pe un om ca Pavel să cadă de oboseală. Desigur, sunt destule pricini de întristare și de descurajare pe calea slujirii creștine, dar Domnul dă îndurare și har pentru orice situație și nevoie care s-ar ivi. Astfel, indiferent care ar fi descurajările ce ne lovesc, încurajările vor fi totdeauna mai numeroase și mai mari.

Pavel nu a căzut de oboseală. El nu s-a purtat cu lașitate, ci cu bărbăție, în fața unor bariere aparent insurmontabile.

Phillips traduce versetul doi foarte plastic:

„Noi nu recurgem la hocus-pocus, nici la șiretlicuri, nici la manipulări necinstite ale Cuvântului lui Dumnezeu. Noi rostim adevărul curat și astfel ne recomandăm pe noi înșine conștiinței oricărui om în fața lui Dumnezeu.”

Negreșit aici apostolul se gândește iar la învățătorii falși care se strecuraseră în biserica din Corint. Metodele lor erau aceleași ca întotdeauna - cele folosite de forțele răului, adică ademeniri rușinoase la păcat, jonglarea vicleană a adevărului, recurgerea la argumentări meșteșugite și alterarea Cuvântului lui Dumnezeu. Cu privire la ultima sintagmă: nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu, negreșit Pavel face aluzie aici la ocupația de predilecție a acestor oameni - aceea de a căuta să amestece legea cu harul.

Metoda apostolului se deosebea foarte mult de a acestora, fiind exprimată în cuvintele: ci prin arătarea adevărului ne recomandăm pe noi înșine oricărei conștiințe omenești înaintea lui Dumnezeu. Arătarea adevărului poate să îmbrace două forme. Noi manifestăm adevărul atunci când îl exprimăm pe față, într-o manieră inteligibilă. Dar îl mai manifestăm și atunci când îl trăim în practică, în viața noastră, înaintea altora, pentru ca ei să-l poată vedea etalat în viața noastră, în pilda pe care o dăm. Pavel a folosit ambele metode. El a predicat evanghelia, a ascultat de preceptele evangheliei în viața sa și, făcând așa, a căutat să se recomande pe sine oricărei conștiințe omenești, înaintea lui Dumnezeu.

Apostolul s-a referit la grija extraordinară de care a dat el dovadă de a face adevărul lui Dumnezeu cât mai clar cu putință pentru oameni, atât în precept, cât și în trăirea practică. Dacă evanghelia este acoperită pentru unii, asta nu este în nici un caz vina lui Dumnezeu, și Pavel vrea ca să nu fie nici vina lui. Dar, pe când scrie aceste cuvinte, el este conștient că sunt unii care pur și simplu nu pot pricepe. Cine sunt aceștia? Sunt cei care pier. De ce sunt ei atât de orbi? Răspunsul îl găsim în versetul următor.

Satan este vinovatul. Numit aici dumnezeul veacului acestuia, el este cel care a reușit să acopere cu un vâl mințile celor necredincioși, dorind să-i țină în întuneric veșnic, ca lumina Evangheliei slavei lui Cristos să nu strălucească peste ei și ca nu cumva ei să poată fi mântuiți.

În universul nostru fizic soarele strălucește întotdeauna. Dar noi nu-l vedem întotdeauna, deoarece uneori ceva se interpune între noi și soare. Tot așa este și cu evanghelia. Lumina evangheliei strălucește de-a pururea. Dumnezeu întotdeauna caută să îndrepte lumina ei în inimile oamenilor. Dar Satan interpune diverse bariere între necredincioși și Dumnezeu - fie că este vorba despre mândrie, fie răzvrătire, fie neprihănire proprie fie o sumedenie de alte bariere. Toate acestea împiedică lumina evangheliei de a străluci în inimile acestor oameni. Satan pur și simplu nu dorește ca oamenii să fie mântuiți.

Evanghelia are de a face cu Cristos în slavă. Nu Tâmplarul din Nazaret este prezentat acum credinciosului, nici chiar Cristos întins pe cruce, ci Domnul Isus Cristos, care a murit, a fost îngropat și înviat, stând acum la dreapta lui Dumnezeu în cer. El este obiectul credinței credinciosului - proslăvitul Fiu al lui Dumnezeu, în cer.

În acest verset avem, deopotrivă, cea mai pricăjită temă pe care ar putea-o alege un predicator, dar și cea mai măreață. Pe de o parte este vorba despre noi înșine iar pe de alta îl avem pe Cristos Isus, Domnul.

După câte se pare, iudaizatorii aveau obiceiul de a predica despre ei înșiși. Pavel se detașează net de acești oameni. El nu dorește să irosească timpul oamenilor cu predici despre un subiect atât de nevrednic. Tema lui a fost întotdeauna: Cristos Isus, Domnul. El a căutat să-i aducă pe oameni în punctul în care să dorească să-și plece genunchiul înaintea lui Isus Cristos și să-i aducă omagiu, ca Domn al vieții lor.

Apostoul și-a prezentat conlucrătorii prin cuvintele: robii voștri pentru Isus. Procedând astfel, atât el, cât și colaboratorii săi s-au estompat, trecând pe planul doi. Ei nu erau decât niște robi, gata să ajute în orice chip posibil, pentru a-i aduce pe oameni la Domnul Isus.

Pavel compară aici convertirea unui păcătos cu pătrunderea luminii în zorii creației.

Inițial, Dumnezeu a poruncit luminii să strălucească în întuneric. El a spus: «Să fie lumină» și a fost lumină" (Geneza 1:3).

Pavel afirmă aici că același Dumnezeu care inițial a poruncit luminii să strălucească din întuneric a strălucit în inimile noastre. Ce minunat este acest lucru în cadrul primei creații. Dumnezeu a poruncit luminii să strălucească. Dar la noua creație, Dumnezeu însuși strălucește în inimile noastre, acest lucru fiind mult mai personal!

Evenimentele descrise în prima parte din Geneza 1 sunt o imagine a ceea ce are loc în cadrul noii creații. Inițial Dumnezeu l-a creat pe om ca ființă nevinovată. Dar apoi a intervenit păcatul, care a adus cu el un întuneric gros. Pe măsură ce se predică evanghelia, Duhul lui Dumnezeu mișcă inima unei persoane, așa cum S-a mișcat El peste fața adâncului, după creația inițială. Apoi Dumnezeu strălucește în inima acelei persoane, arătându-i că este un păcătos vinovat, ce are trebuință de un Mântuitor. „Creația materială din Geneza a început cu lumina și tot așa începe și creația spirituală. Dumnezeu «strălucește în inimile noastre» prin Duhul Sfânt, după care începe viața spirituală.

Versetul acesta ne explică de ce a strălucit Dumnezeu în inimile noastre. În versiunile KJV și NKJV textul sună astfel: ca să dea lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu în fața lui Isus Cristos. De aici se poate deduce că scopul urmărit de El este doar de a ne da lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu. Dar J. N. Darby sugerează o modificare semnificativă în acest verset, în felul în care a tradus el Noul Testament: pentru strălucirea cunoștinței slavei lui Dumnezeu în fața lui Isus Cristos." Cu alte cuvinte, Dumnezeu nu strălucește în inimile noastre doar pentru a ne da această cunoștință, ci mai degrabă ca prin noi cunoștința să poată străluci asupra altora. „Noi nu suntem terminalele binecuvântărilor sau exercițiilor noastre, ci canalele prin care se scurg acestea."

O ilustrație biblică a acestui principiu o găsim în însăși viața apostolului Pavel. Pe când se afla pe drum spre Damasc, Dumnezeu a strălucit în inima lui. El și-a dat seama că Cel pe care îl urase atât de mult, crezând că este îngropat într-un mormânt din Iudeea, este Domnul slavei. Din ziua aceea, el a început să răspândească pretutindeni pe unde mergea lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu așa cum se găsește aceasta pe fața lui Isus Cristos.

După ce a vorbit de obligația de a vesti mesajul cu claritate, apostolul Pavel ia în considerație instrumentul uman căruia i s-a încredințat minunata comoară a evangheliei. Comoara este mesajul glorios al evangheliei. Pe de altă parte, vasul de lut este firavul nostru trup omenesc. Contrastul dintre cele două este extraordinar de mare. Evanghelia este ca un diamant de mare preț ce strălucește indiferent pe ce fața l-ai întoarce. Ce cutremurător de mareț este faptul că un diamant atât de prețios a fost încredințat unui vas de lut, atât de slab!

Biete vase de lut, fără strălucire

Purtând în ele bogății nebănuite,

Comoară minunată a Cerului

De Cristos așezată în sfinții de pe pământ!

Vase sparte și firave, purtând însă

De-a lungul veacurilor

Bogățiile atât de generos dăruite însuși

Darul fără seamăn al lui Dumnezeu, preaiubitul Său Fiu!

O, de-am fi mai goliți de noi înșine, mai umili

Mai neobservați, mai necunoscuți și mai estompați!

În mâna lui Dumnezeu, vase mai de preț fiind astfel

Umpluți cu Cristos și numai cu Cristos!

Nimic din lumea asta Slava să n-o umbrească!

Nimic din eul nostru lumina să n-o acopere!

Doar despre minunata istorie a lui Cristos

Vasul nostru, plin de El, de-a pururi să vorbească!

Tr. Frances Bevan

De ce a rânduit Dumnezeu ca această comoară să fie așezată în vase de lut? Răspunsul: pentru ca această nespus de măreață putere să fie de la Dumnezeu, și nu de la noi. Dumnezeu nu dorește ca oamenii să fie preocupați cu instrumentul uman, ci mai degrabă cu puterea și măreția Sa. Și astfel, El în mod intenționat încredințează evanghelia unor ființe omenești adesea slabe. și aparent lipsite de orice frumusețe, în felul acesta toată slava și lauda să fie aduse doar Creatorului, și nu creaturii.

Tainică bucurie e să constatăm că Sarcina încredințată depășește cu mult puterile noastre. Când astfel a adusă la îndeplinire sarcina, Slava toată lui Cristos îi aparține, nu nouă! Houghton Jowett spune:

„Ceva nu este în regulă atunci când vasul depozitează comoara de gloria ei, când cutia e mai atrăgătoare decât giuvaerul din ea. După cum e ceva pervers într-o ramă mai de preț decât tabloul înrămat, când vasul de la masă devine mai important decât bucatele servite în el. E ceva fatal în slujirea creștină atunci când „nespus de măreața putere" este de la noi înșine, și nu de la Dumnezeu. O atare măreție este trecătoare și negreșit se va ofili degrabă, ca iarba câmpului.”

Pe când scria Pavel versetul 7, aproape sigur se gândea la incidentul de la Judecători 7, unde se spune că Ghedeon a dotat armata sa cu trompete și cu vase de lut, în care au fost puse torțe aprinse. La un semnal prestabilit, oamenii trebuiau să sune din trâmbițe și să spargă ulcioarele de lut. Când s-au spart ulcioarele, lămpile au strălucit în toate splendoarea lor, fapt care i-a umplut de groază pe inamici. Aceștia au crezut să sunt urmăriți de o mare; armată, și nu doar de trei sute de oșteni. Învățămintele care se desprind de aici sunt următoarele: Așa după cum în cazul lui Ghedeon lumina a strălucit doar atunci când au fost sparte ulcioarele, tot așa este și în cazul evangheliei. Numai atunci când instrumentele umane vor fi sparte și predate Domnului va putea evanghelia să strălucească prin noi, în toată splendoarea sa.

Apostolul explică în continuare că, întrucât comoara a fost încredințată unor vase de lut, s-a creat un dualism: pe de o parte existând o aparentă înfrângere, iar pe de alta o necurmată biruință. Privind lucrurile din afară, totul pare o slăbiciune, dar în realitate avem o tărie extraordinară. Când spune apostolul: Suntem presați din greu din toate părțile, dar nu zdrobiți, el se referă la faptul că era în permanență presat de adversari și de greutățile prin care trecea. Cu toate acestea, nu era total împiedicat de a rosti mesajul evangheliei.

Perplecși, dar nu în disperare. Din punct de vedere omenesc, Pavel adesea nu știa dacă se mai găsește o cale de scăpare din greutățile cu care era confruntat, și totuși Domnul niciodată nu l-a lăsat să cunoască disperarea. Pavel nu a fost niciodată lăsat într-o strâmtorare din care să nu mai fie cale de scăpare.

Persecutați, dar nu părăsiți. Uneori Pavel simțea amenințarea vrăjmașilor, dar niciodată Domnul nu l-a lăsat să cadă în mâna dușmanilor săi.

Trântiți, dar nu distruși înseamnă că Pavel a fost de multe ori rănit grav în lupta, dar de fiecare dată Domnul l-a ridicat din nou, pentru a putea vesti în continuare slăvită Sa evanghelie.

Comentariul biblic The New Bible Commentary parafrazează versetele 8 și 9 astfel: „împresurați din toate părțile, dar nu amputați; neștiind ce să facem, dar niciodată lipsiți de speranță; hăituiți de oameni, dar niciodată abandonați de Dumnezeu; adesea doborâți, dar niciodată sfârșiți.”

Poate ne-am întrebat de ce Domnul i-a îngăduit robului Său să treacă prin asemenea încercări și supuneri la probă. Poate am fi înclinați să credem că apostolul L-ar fi putut sluji mai bine pe Domnul, dacă Domnul i-ar fi ferit cărarea de necazuri. Dar Scriptura ne învață exact opusul acestei păreri. Dumnezeu, în minunata Sa înțelepciune, a găsit cu cale să le permită slujitorilor Săi să fie atinși de boală, de întristare, de suferințe, de persecuții, de dificultăți și de strâmtorări - toate acestea având menirea de a sparge ulcioarele de lut, pentru ca lumina evangheliei să strălucească mai tare.

Viața slujitorului lui Dumnezeu este o viață de moarte necurmată. După cum Domnul Isus însuși, în timpul vieții Sale pe pământ, a fost supus mereu la violență și persecuție, tot așa cei ce pășesc pe urmele Lui vor avea parte de același tratament. Dar asta nu înseamnă defel înfrângere, ci este calea biruinței. Toți cei ce mor astfel, zi de zi, au parte de această binecuvântare.

Numai în felul acesta viața lui Isus se poate dovedi în trupurile noastre. Viața lui Isus nu înseamnă aici doar viața de Om, trăită de El pe pământ, ci viața Lui actuală, ca Fiu preamărit al lui Dumnezeu în cer. Cum va putea lumea să vadă viața Lui Cristos când El nu este prezent în chip personal sau fizic în lumea de azi? Răspunsul este că, pe măsură ce noi, creștinii, suferim în slujba Domnului, viața Lui este arătată în trupul nostru.

Ideea de viață din moarte continuă în versetul 11. Este unul dintre cele mai profunde principii ale existenței noastre. Carnea consumată de noi pentru întreținerea vieții este obținută în urma morții animalelor. Tot așa este și pe plan spiritual. „Sângele martirilor este sămânța bisericii.” Cu cât este mai persecutată și mai strâmtorată biserica, cu cât este mai hăituită și mai persecutată, cu atât mai mult se răspândește creștinismul. Și totuși ne vine greu să acceptăm acest adevăr în ziua de azi. Când un slujitor al lui Dumnezeu este violentat, suntem tentați să considerăm asta o tragedie. În realitate, aceasta e metoda normală de lucru a lui Dumnezeu, și nu excepția. Permanentă expunere la pericolul morții din pricina lui Isus este maniera divină prin care viața lui Isus se arată în trupul nostru muritor.

Aici apostolul rezumă tot ce a afirmat anterior, amintindu-le corintenilor că tocmai prin această viață de suferință permanentă au ajuns ei să se înfrupte din viața divină. Pentru ca Pavel să poată vesti evanghelia la Corint, a trebuit să sufere necazuri nespuse de mari. Dar toate acestea s-au meritat, întrucât corintenii și-au pus încrederea în Domnul Isus, având acum viață veșnică. Suferințele fizice ale lui Pavel și pierderile suferite de el au însemnat un câștig spiritual pentru alții. Robertson spune, în această privință: „Procesul morții permanente a apostolului se manifesta spre binele celor care beneficiau de slujba lui.”

Adesea avem tendința să strigăm către Domnul când trecem prin boli, cerându-l să ne izbăvească de ele, pentru ca să-L putem sluji mai bine. Poate că uneori ar trebui să-l mulțumim însă lui Dumnezeu pentru asemenea întristări ce le trimite în viața noastră, și să ne bucurăm în strămtorările noastre, pentru ca puterea lui Cristos să se odihnească peste noi.

Apostolul a vorbit până în acest punct despre starea permanentă de slăbiciune și neputință a vasului omenesc căruia i s-a încredințat evanghelia. Care este, așadar, atitudinea lui față de toate acestea? Este el oare înfrânt sau descurajat sau doborât de întristare? Nicidecum! Credința îl învrednicește să continue să predice evanghelia, deoarece știe că dincolo de suferințele vieții acesteia se află gloriei nespuse de mari.

În Psalmul 116:10 psalmistul spune: „Am crezut, drept care, am vorbit.” El s-a încrezut în Domnul, drept care cele spuse de el au fost urmarea acelei credințe adânc statornicite. El avea același spirit al credinței pe care îl avea și psalmistul când a rostit acele cuvinte. Pavel spune: „Și noi credem și, prin urmare, vorbim.”

Strămtorările și persecuțiile din viața lui Pavel nu i-au închis gura. Credința adevărată întotdeauna se va exprima, căci nu poate păstra tăcere.

Dacă în Isus Cristos te-ncrezi,

Negreșit îl vei vesti;

Doborât chiar de vei fi,

Despre El nu vei înceta a vorbi.

Dacă-n Isus crezi

Și pe Mântuitoru-L primești,

Pentru a nu-ntrista pe Duhul,

Nu te voi codi, ci pe El Îl vei vesti.

Dacă ni se pare ciudat că Pavel nu a fost cutremurat în fața pericolului constant de a-și pierde viața, răspunsul îl vom găsi în versetul 14, acesta fiind secretul curajului cu care vestea el mesajul creștin. El știa că lucrurile nu se termină cu viața aceasta. El știa că pentru credincios există siguranța învierii. Același Dumnezeu care L-a învit pe Domnul Isus îl va învia și pe apostolul Pavel împreună cu Isus și-l va prezenta împreună cu corintenii.

Având înaintea lui siguranța deplină și nădejdea învierii, apostolul a fost dispus să treacă prin greutăți nespuse de mari. El știa că toate aceste suferințe aveau un rezultat dublu. Urmarea lor era un belșug de binecuvântare pentru corinteni și astfel să se poată înmulți mulțumirile spre slava lui Dumnezeu. Acestea erau cele două motive care-l animau pe Pavel în tot ce spunea și făcea. El era preocupat cu slava lui Dumnezeu și cu binecuvântarea semenilor săi.

Pavel își dădea seama că pe măsură ce creșteau suferințele în viața lui, proporțional cu acestea creștea și harul lui Dumnezeu către alții. Cu cât erau mântuiți mai mulți oameni, cu atât mai multe mulțumiri se ridicau spre Dumnezeu. Și cu cât se ridicau mai multe mulțumiri spre Dumnezeu, cu atât Dumnezeu era mai proslăvit.

Traducerea parafrazată a Bibliei Living Bible (în românește: „Noul Testament pe înțelesul tuturor”, ediția 1990, n.tr.), a prins foarte bine spiritul acestui verset: „Suferințele prin care trecem sunt spre folosul vostru. Și cu cât vor fi câștigați mai mulți dintre voi pentru Cristos, cu atât vor exista mai mulți care să-l mulțumească pentru marea Sa bunătate și îndurare, iar Domnul va fi cu atât mai slăvit.”

Pavel arătase că este gata să îndure tot felul de suferințe și primejdii, deoarece avea mereu ațintite privirile spre nădejdea și certitudinea învierii. De aceea el nu cădea de oboseală. Deși, pe de o parte, procesul deteriorării fizice își face mereu simțită prezența, pe de altă parte, concomitent cu acesta, are loc un proces de necurmată înnoire spirituală, care îl învrednicește pe Pavel să meargă înainte, în pofida tuturor împrejurărilor neprielnice prin care trecea.

Faptul că omul din afară se trece nu are nevoie de nici un comentariu special sau explicație, fiind cât se poate de evident în trupurile noastre! Dar Pavel se bucură aici de faptul că Dumnezeu îi dăruiește zilnic porția de putere pentru a putea continua slujirea creștină. Cuvintele lui Michelangelo sunt nimerite în acest punct, ele adevărându-se: „Cu cât se împuținează mai mult marmora, cu atât crește statuia.” Sau, cum spune și Ironside: „Ni se spune că trupurile noastre materiale se schimbă în întregime la fiecare șapte ani. Cu toate acestea păstrăm conștiința faptului că suntem aceeași persoană, neschimbată. Personalitatea noastră rămâne neschimbată, de la an la an și tot așa stau lucrurile și cu privire la schimbarea mai mare care va veni. În fluturile, minunat se află aceeași viață ce sălășuia în viermele neatrăgător.”

După ce am luat cunoștință despre toate suferințele cumplite prin care a trecut apostolul Pavel, ne vine greu să înțelegem de ce le numește el întristări ușoare și de o clipă, căci, într-o anumită privință, ele nu au fost deloc ușoare, ci amare și crunte.

Dar explicația o găsim în comparația pe care o face Pavel. Privite izolat, aceste strămtorări ar părea, într-adevăr, foarte apăsătoare. Dar când sunt puse alături de greutatea veșnică de slavă (în ebraică termenul pentru „slavă” derivă din rădăcina lui „a fi greu”, care poate să fi stat la

baza formulării lui Pavel)); ce ne așteaptă, ele sunt într-adevăr ușoare. Învățămintele pe care le tragem în urma suferințelor de pe acest pământ vor da rod bogat în viața de apoi.

„Moorehead face următoarea observație: „Aici avem parte doar de o frântură de bucurie, acolo copleșiți vom fi de ea. Doar un strop de bucurie aici, dincolo un ocean!”

Găsim în acest verset o piramidă, pe care, așa cum arată F. E. Marsh, creștinul, urcând-o, nu obosește, ci găsește în ea odihnă și mângâiere pentru sufletul lui.

Slavă

Greutate de slavă

O greutate veșnică de slavă

Mai presus de orice măsură, o greutate veșnică de slavă

Cu mult mai presus de orice măsură, o greutate veșnică de slavă

În versetul acesta verbul a privi nu se referă doar la capacitatea omenească de a vedea, ci transmite ideea de a percepe importanța unui lucru. Nu lucrurile ce se văd sunt țelul existenței noastre. Aici ele se referă, în principal, la greutatea, încercările și suferințele îndurate de Pavel, care au avut un rol secundar în slujba sa. Marele țel al slujbei sale l-a constituit lucrurile ce nu se văd. Aici am putea menționa slava lui Cristos, binecuvântările semenilor noștri și răsplata care îl așteaptă pe slujitorul credincios al lui Cristos la Scaunul de Judecată al lui Cristos. Sau, cum arată și Jowett:

„Cine le vede pe cele dintâi are vedere, dar cine le vede pe cele din urmă are prevedere. Primul mod de a vedea este natural, firesc, al doilea e spiritual. Organul principal al primei acțiuni este intelectul, pe când organul principal al celei de-a doua acțiuni de discernământ este credința. De la un capăt la altul al Scripturii, ni se prezintă mereu contrastul acesta dintre vedere și prevedere și în fiecare caz ni se spune să luăm seama la îngustimea primei și la larghețea celeilalte.”

În versetul 1, apostolul se referă la trupul nostru muritor din vremea de acum, în cuvintele: casa pământească a cortului nostru. Un cort nu e o locuință permanentă, ci temporară sau portabilă, de care se folosesc drumeții și călătorii.

Moartea este definită aici drept o desfacere a acestui cort. Cortul este strâns în clipa morții. Trupul este depus în mormânt, pe când duhul și sufletul credinciosului merg în prezența Domnului.

Pavel începe capitolul 5 cu asigurarea că dacă această casă pământească va fi nimicită (ca urmare a suferințelor menționate în capitolul precedent), el este încredințat că are în ceruri o clădire de la Dumnezeu, o casă veșnică, nefăcută de mâini. Observați distincția dintre cort și clădire. Cortul provizoriu este desfăcut sau strâns, pe când o casă nouă și permanentă îl așteaptă pe credincios în patria cerească. Aceasta este o clădire de la Dumnezeu, în sensul că Dumnezeu este Cel care ne-o dăruiește.

Mai mult, este o casă nefăcută de mâini. De ce face oare Pavel această afirmație? Trupurile noastre actuale nu sunt făcute cu mâini; prin urmare, oare de ce subliniază el că viitoarele noastre trupuri slăvite nu vor fi făcute de mâini? Răspunsul constă în faptul că sintagma: nefăcută de mâini înseamnă: „neapartinând acestei creațiuni”, fapt coroborat de Evrei 9:11, unde citim: „Dar Cristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, prin cortul mai mare și mai desăvârșit - făcut nu de mâini, adică nu din creația aceasta.” Ceea ce spune Pavel la 2Corinteni 5:1 este că, pe când trupul nostru actual este adecvat traiului pe acest pământ, viitorul nostru trup slăvit nu va fi din creația aceasta, ci va fi de o proiecție, alcătuire și construcție specială, anume adecvat pentru trăirea în cer.

Trupul viitor al credinciosului mai este descris și ca fiind veșnic în ceruri. Este un trup care nu va mai fi supus bolilor, degradării și morții, ci va dăinui pe veci, în patria noastră cerească.

S-ar părea din acest verset că credinciosul primește această clădire de la Dumnezeu în momentul morții sale, dar nu este așa. El nu primește acest trup slăvit înainte de a se întoarce Cristos, ca să-și ia biserica (1Tesalonicieni 4:13-18).

Iată ce se petrece cu credinciosul: Când moare, duhul și sufletul lui merg în prezența lui Cristos, unde credinciosul se bucură, în mod conștient, de gloriile cerului. Trupul lui este însă așezat în mormânt. În clipa revenirii Domnului, țărâna va fi înviată din mormânt, iar Dumnezeu va face din ea un trup nou, slăvit, și apoi acesta va fi reunit cu spiritul și sufletul credinciosului. În intervalul dintre moartea și venirea lui Cristos ca să-și ia sfinții am putea spune că credinciosul este într-o stare dezmembrată. Dar asta nu înseamnă deloc că el nu este conștient de toată bucuria și fericirea cerului. Credinciosul se bucură din plin de ele, în această perioadă!

Înainte de a trece la versetul 2, trebuie să arătăm că sintagma casă nefăcută de mână, veșnică în ceruri a fost interpretată în trei feluri:

1. Cerul însuși.

2 Un trup intermediar, pentru intervalul dintre moarte și înviere.

3. Trupul slăvit.

De la început, prima variantă cade, deoarece casa nu poate fi chiar cerul însuși, întrucât se spune că este veșnică în ceruri și „din cer” (2Corinteni 5:2). Cât privește ideea că ar fi vorba despre un trup intermediar, Scripturile nu pomenesc niciodată despre un asemenea trup. Mai mult, casa nefăcută de mâini este descrisă ca fiind veșnică în ceruri, ceea ce nu corespunde deloc cu ideea unui trup intermediar. A treia interpretare, potrivit căreia casa ar fi trupul de slavă al învierii - pare să fie cea corectă.

În trupul acesta muritor suntem adesea nevoiți să gemem datorită limitărilor și îngreunărilor pe care le impune asupra noastră, pe planul vieții spirituale. Ceea ce dorim cu ardoare este să fim îmbrăcați cu locuința noastră care este din cer.

În versetul acesta, apostolul pare să treacă de la analogia cortului la aceea a îmbrăcăminții. Unii explică acest lucru prin faptul că Pavel, ca unul versat în fabricarea corturilor, știa că același material se folosea uneori și la corturi, și la îmbrăcăminte. În orice caz, sensul versetului este cât se poate de clar: el tânjea să primească acest trup glorificat.

La ce se referă termenul dezbrăcați din acest verset? Să însemne oare că persoana este nemântuită și, prin urmare, fără nici o acoperire de neprihănire înaintea lui Dumnezeu? Sau să însemne că persoana, deși este mântuită, va fi lipsită de răsplată la scaunul de judecată al lui Cristos? Sau sensul versetului este că omul mântuit nu posedă un trup în intervalul dintre moarte și înviere, fiind gol sau dezbrăcat, în sensul că este un spirit fără trup?

Autorul acestui comentariu consideră că este vorba de dezmembrare sau dezbrăcare. Pavel afirmă că dorința lui fierbinte nu este ca să vină moartea, împreună cu starea de dezmembrare ce o însoțește, ci, mai degrabă, să vină Domnul Isus Cristos, când toți cei care au murit vor primi trupurile lor glorificate.

Faptul că modul nostru de interpretare a versetului 3 este cel corect e coroborat de versetul 4, unde apostolul spune că noi, cei ce suntem în cortul acesta pământesc gemem apăsați, nu pentru că dorim să fim dezbrăcați, ci să fim îmbrăcați, pentru ca ce este muritor să fie înghițit de viață. Cu alte cuvinte, el nu aștepta starea dintre moarte și Răpire ca și cum aceasta ar fi fost nădejdea ideală a credinciosului, ci, mai degrabă, aștepta ceea ce se va petrece la înviere, când credincioșii vor primi un trup care nu va mai fi supus morții.

Dumnezeu este Cel care ne-a pregătit chiar pentru acest scop, adică răscumpărarea trupului. Acesta va fi momentul culminant și împlinirea planurilor Sale slăvite pentru noi. În vremea de acum, noi suntem răscumpărați în ce privește duhul și sufletul nostru, dar în ziua aceea, răscumpărarea va cuprinde și trupul nostru. Gândiți-vă numai: Dumnezeu ne-a creat cu acest scop în vedere: să avem parte de starea slăvită, să fim o casă nefăcută de mâini, ci veșnică în ceruri!

Și cum putem fi siguri că vom avea un trup slăvit? Răspunsul este că Dumnezeu... ne-a dat arvuna Duhului. Cum am explicat deja, faptul că fiecare credincios are în el Duhul lui Dumnezeu este o garanție a faptului că toate făgăduințele făcute de Dumnezeu credinciosului vor fi împlinite. El este garanția a ceea ce va urma. Duhul lui Dumnezeu însuși este garanția faptului că ceea ce Dumnezeu deja ne-a dăruit în parte într-o zi va fi deplin al nostru.

Tocmai profunda asigurare cu privire la aceste realități scumpe l-a învrednicit pe Pavel să fie întotdeauna plin de curaj. El știa că atâta timp cât era acasă în trup, el era absent de lângă Domnul. Desigur, aceasta nu era starea ideală pentru Pavel, dar el se mulțumea cu ea, pentru ca să-L poată sluji pe Cristos aici pe pământ și să le fie de folos copiilor lui Dumnezeu.

Faptul că umblăm prin credință, nu prin vedere este o dovadă grăitoare a faptului că acum nu ne aflăm în prezența fizică a Domnului. Niciodată nu l-am privit încă pe Domnul cu ochii noștri fizici. L-am văzut doar prin credință. Câtă vreme suntem acasă în trup, avem o viață mai puțin apropiată și intimă decât viața mijlocită de vederea propriu zisă.

Versetul 8 reia gândul din versetul 6 și-l întregeste. Pavel este îmbărbătat de nădejdea binecuvântată a ceea ce-l așteaptă, putând afirma astfel că este plin de încredere și că îi place mai mult să părăsească trupul acesta, ca să fie acasă cu Domnul. El suferea - cum se exprimă Bernard - de „dorul după patria cerească”.

Versetul acesta ar părea să contrazică ceea ce afirmase apostolul anterior. În versetele precedente el tânjise după trupul slăvit. Dar aici el spune că mai degrabă ar dori să părăsească trupul acesta, ca să fie acasă la Domnul, adică ar prefera să fie în starea dezmembrată ce există în intervalul dintre moarte și Răpire.

Totuși nu e nici o contradicție aici. Există trei posibilități pentru creștin și fiecare are preferința sa. Avem viața actuală, trăită pe acest pământ, în trupul muritor. Apoi avem starea dintre moarte și venirea lui Cristos - o stare dezmembrată, în care duhul și sufletul se bucură însă în mod conștient de prezența lui Cristos. Și, în fine, avem consumarea mântuirii noastre, când vom primi trupurile noastre slăvite, la revenirea Domnului Isus. Pavel ne învață în acest pasaj doar faptul că prima stare este bună, a doua este mai bună iar a treia este cea mai bună.

Credinciosul trebuie să caute să-l fie plăcut Domnului. Deși mântuirea nu depinde de fapte, răsplata pe care o va primi în acea zi va depinde în mod proporțional de credințioșia cu care l-a slujit pe Domnul. Un credincios trebuie să nu uite niciodată că credința este legată de mântuire iar faptele sunt legate de răsplată. El este mântuit prin har, prin credință, și nu prin fapte; dar odată mântuit, el trebuie să-și dea toată străduința să facă fapte bune, pentru care va primi răsplăți.

Observați că Pavel dorea să-i fie plăcut Lui, fie că rămânea acasă, fie că era departe de casa cerească. Asta înseamnă că slujirea sa pe pământ avea menirea să încânte inima Domnului său, fie că Pavel se afla aici pe pământ, fie că stătea înaintea scaunului de judecată al lui Cristos.

Un motiv pentru care trebuie să-i fim plăcuți lui Cristos este faptul că toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului Lui de judecată. De fapt, nu trebuie doar să ne înfățișăm acolo, ci să fim arătați (cum este redat versetul în ediția Azimioară, n.tr.). Traducerea NEB redă corect acest verset: „Noi toți trebuie să (ne prezentăm) înaintea tribunalului lui Cristos, pentru a ni se descoperi viețile.” Una este să te prezinți la cabinetul unui medic și alta este să ți se facă acolo o radiografie.

Scaunul de judecată al lui Cristos va descoperi viața noastră de slujire pentru Cristos exact așa cum s-a desfășurat aceasta. Nu numai cantitatea slujirii noastre va fi revelată, ci și calitatea, ba chiar și motivele care au determinat slujirea noastră - toate acestea vor fi trecute în revistă.

Deși păcatele săvârșite după convertirea noastră au efect asupra slujirii noastre, păcatele unui credincios, ca atare, nu vor fi trecute în revistă, în vederea judecării, în aceste momente solemne, întrucât judecata aceea a avut loc în urmă cu peste 1900 de ani, când Domnul Isus a purtat păcatele noastre pe trupul Său pe lemnul crucii. Atunci El a plătit în întregime prețul cerut de păcatele noastre și Dumnezeu nu va mai aduce niciodată acele păcate la judecată (Ioan 5:24).

Scaunul de judecată al lui Cristos are de a face cu slujirea noastră pentru Domnul. Nu se va pune deloc problema dacă suntem mântuiți sau nu, întrucât acest fapt este deja cu totul lămurit, pe deplin asigurat. Mai degrabă, va fi un timp când unii vor primi răsplăți iar alții vor suferi pierderi.

Versetul acesta este de obicei interpretat în sensul că, întrucât Pavel era conștient de groaznica judecată aplicată de Dumnezeu asupra păcatului, și de grozăviile iadului, el se ducea pretutindeni încercând să-i convingă pe oameni să accepte evanghelia. Deși sensul acesta e în acord cu Scriptura, în acest pasaj nu credem că despre asta e vorba, în primul rând.

Pavel nu se referă aici atât de mult la groaza Domnului pentru cei nemântuiți, cât la uimirea și profunda reverență cu care ar trebui să-L slujim pe Domnul, căutând să-L fim plăcuți. Din punctul de vedere al lui Dumnezeu, apostolul știe că viața lui este o carte deschisă. Dar el ar dori ca și corintenii să fie convingeți de integritatea și credincioșia sa în slujba evangheliei. Prin urmare, el spune, de fapt: întrucât cunoaștem frica de Domnul, încercăm să-i convingem pe oameni de integritatea și sinceritatea noastră ca slujitori ai lui Cristos. Dar fie că vom reuși să-i convingem pe oameni, fie că nu, noi suntem bine cunoscuți de Dumnezeu. Și sperăm că tot așa vor sta lucrurile și în conștiințele voastre, corintenilor! Această explicație pare să corespundă cel mai bine contextului.

Imediat Pavel își dă seama că ceea ce a spus ar putea fi interpretat greșit ca laudă de sine. Or, el nu vrea cu nici un chip ca cineva să creadă așa ceva despre el! Prin urmare, adaugă cuvintele: nu ne recomandăm iarăși înaintea voastră. Asta nu înseamnă că li s-a recomandat vreodată, ci doar că a fost acuzat de atâtea ori că ar fi făcut așa, ceea ce-l determină în acest punct să infirme o atare idee.

Aici se ridică întrebarea: de ce a acordat el atâta spațiu apărării slujbei sale? La care Pavel răspunde: Vă dăm o pricină de laudă cu privire la noi, ca să aveți ce să răspundeți acelor care se laudă cu ce este în înfățișare, și nu în inimă." Pe el nu-l interesa ideea de a se recomanda el însuși. Mai degrabă, își dădea seama că era aspru criticat de învățătorii falși, în prezența sfinților de la Corint. El dorea ca credincioșii să știe cum să răspundă acestor atacuri îndreptate împotriva sa și astfel le dădea aceste informații, pentru ca ei să poată să-l apere când va fi condamnat în prezența lor.

El își descrie criticii drept: cei ce se laudă cu ce este în înfățișare, și nu în inimă (comparați cu 1Samuel 16:7). Cu alte cuvinte, erau interesați de un spectacol exterior, nu de realitatea lăuntrică, nu de integritatea și onestitatea adevărată. Înfațișarea fizică, elocvența sau aparenta râvnă - iată ce-i anima pe ei! „Pentru cei ce se uitau la cele din afară, aparențele superficiale erau totul, în vreme ce sinceritatea inimii nu conta deloc."

S-ar părea din acest verset că apostolul a fost chiar acuzat că ar fi fost nebun și fanatic sau că ar fi suferit de diverse forme de alienare mintală. El nu neagă că a trăit în ceea ce Denney numește o stare de „încordare spirituală". El spune doar că dacă și-a ieșit din minți, pentru Dumnezeu a ajuns așa. Tot ce li s-ar fi părut o formă de alienare mintală criticilor săi nu era altceva decât un devotament profund, din toată inima, pentru Domnul. Pavel era mistuit de pasiunea după lucrurile lui Dumnezeu. Pe de altă parte, dacă era întreg la minte, era așa pentru corinenți. Ceea ce spune versetul, pe scurt, este unul din două lucruri: fie era o râvnă pentru Dumnezeu, fie pentru frații săi de credință. În ambele cazuri, motivele lui erau cu totul altruiste. Oare puteau afirma criticii lui același lucru despre ei înșiși?

Nimănui care studiază viața apostolului nu-i va scăpa întrebarea: oare ce l-a determinat să slujească cu atâta abnegație și altruism? Aici, într-unul din cele mai frumoase fragmente ale acestei epistole, el dă răspunsul: dragostea lui Cristos.

Se referă dragostea lui Cristos aici la dragostea pe care ne-o poartă El sau la dragostea pe care i-o purtăm noi? Nu poate fi nici o îndoială că este vorba de dragostea Sa pentru noi. Singurul motiv pentru care noi îl iubim este pentru că El ne-a iubit întâi. Dragostea Lui este aceea care ne constrânge, sau ne îmboldește, ne poartă, cum sunt purtați oamenii în mulțimea de cumpărători în preajma Crăciunului. Contemplând minunata dragoste pe care a demonstrat-o Cristos față de el, Pavel nu a putut să nu fie mișcat și îmboldit să-L slujească pe Domnul Său, cel atât de minunat!

Murind pentru toți, Isus a acționat ca Reprezentant al nostru. Când a murit El, am murit și noi toți - în El. După cum păcatul lui Adam a devenit păcatul tuturor urmașilor săi, tot așa moartea lui Cristos a devenit moartea celor care cred în El (Romani 5:12-21; 1Corintheni 15:21,22).

Argumentul apostolului este irezistibil, Cristos a murit pentru toți. De ce a murit El pentru toți? Pentru ca cei ce trăiesc prin credința în El să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru El. Mântuitorul nu a murit pentru noi ca noi să continuăm să ne trăim viața meschină și egoistă în maniera în care ne-am trăit-o până acum. Mai degrabă, El a murit pentru noi, ca noi să trăim, de acum înainte, vieți predate Lui, din toată inima și de bună voie, așa cum arată Denney:

„Murind în locul nostru, Cristos a dat dovadă de o dragoste atât de imensă pentru noi încât noi ar trebui să fim de-acum predați Lui, și numai Lui, pe de-ntregul, pe veci. Căci tocmai pentru asta a murit El: ca să ne facă să fim ai Lui."

Poate că Pavel se referă aici la versetul 12, unde i-a descris pe criticii lui ca pe unii care se laudă cu înfațișarea, iar nu cu ceea ce este în inimă. Acum el se ocupă din nou de acest subiect, arătând că atunci când venim la Cristos suntem o nouă creație. De acum încolo nu-i mai judecăm pe oameni în mod pământesc, carnal, potrivit înfațișării, meritelor lor pământești, pregătirii lor intelectuale sau originii etnice. Ci îi vedem ca pe niște suflete de mare preț, pentru care a murit Cristos. Apostolul adaugă că chiar dacă odinioară îl cunoștea pe Cristos după starea firească, adică doar ca un om oarecare, acum nu-L mai cunoaște în felul acesta. Cu alte cuvinte, una a fost să-L cunoască pe Isus ca un om oarecare din satul Nazaret, sau chiar ca un mesia pământesc, și cu totul alta să-L cunoască pe Cristos cel proslăvit, care stă acum la dreapta lui Dumnezeu. Noi îl cunoaștem pe Domnul Isus mai intim și mai adevărat în vremea de acum, așa cum ne este El revelat de Duhul prin Cuvânt, decât L-au cunoscut cei ce L-au judecat doar după aparențele exterioare, când era pe pământ. David Smith comentează:

„Deși apostolul împărtășise cândva idealul iudaic al unui Mesia secular, acum el îmbrățișa o concepție mai elevată; Cristos era pentru el Mântuitorul înviat și proslăvit, cu adevărat necunoscut după fire, ci după duhul; nu prin intermediul tradiției istorice, ci prin părtășia imediată și vitală.”

Dacă este cineva în Cristos, adică, mântuit, este o creație nouă. Înainte de convertire, poate că cineva ar fi fost înclinat să-i judece pe alții după standardele omenești. Dar acum toate acestea s-au schimbat. Vechile metode de a-i judeca pe oameni s-au dus și iată că toate s-au făcut noi.

Versetul acesta este mult îndrăgit de cei ce s-au născut din nou de curând, fiind citat adesea în cadrul unor mărturii personale de întoarcere la Domnul. Dar fiind astfel citat, el creează uneori impresia greșită. Ascultătorii sunt tentați să creadă că atunci când este mântuit cineva, vechile obiceiuri, gândurile rele și poftele din priviri și din inimă s-au dus cu toate și literalmente absolut totul din viața acelei persoane devine nou. Știm însă că acest lucru nu este adevărat. Versetul nu descrie practica unui credincios, ci poziția pe care o ocupă el. Observați ce se spune: dacă este cineva în Cristos. Cuvintele în Cristos constituie cheia înțelegerii pasajului. În Cristos, lucrurile vechi au trecut și toate lucrurile au devenit noi. Din nefericire, „în mine” nu toate lucrurile stau încă așa! Dar pe măsură ce înaintez în viața creștină, voi dori tot mai mult ca practica mea să corespundă tot mai mult cu poziția pe care o ocup. Într-o zi, când va reveni Domnul Isus, cele două laturi vor fi în deplină concordanță.

Toate lucrurile sunt de la Dumnezeu. El este Izvorul și Autorul tuturor. Nu mai este temei pentru lauda omenească. Este Același Dumnezeu care ne-a împăcat cu Sine prin Isus Cristos și ne-a dat slujba împăcării. Această splendidă afirmație a doctrinei scripturale a împăcării se găsește în lucrarea A New and Concise Bible Dictionary:

„Prin moartea Domnului Isus pe cruce, Dumnezeu a anulat în har distanța ce o pusese păcatul între El și om, pentru ca toate lucrurile să poată fi, prin Cristos, prezentate agreabil Lui. Credincioșii sunt deja împăcați, prin moartea lui Cristos, ca să fie prezentați sfinți, fără vină și fără reproș (o nouă creație). Dumnezeu era în Cristos, când Cristos era pe pământ, împăcând lumea cu Sine și neținându-le în socoteală fărădelegile; dar acum, după ce dragostea lui Dumnezeu a fost deplin revelată pe cruce, mărturia a fost vestită în toată lumea, îndemnându-i fierbinte pe oameni să se împace cu Dumnezeu. Scopul tuturor acestor lucruri este ca Dumnezeu să-și găsească plăcerea în om.”

Slujba împăcării este explicată aici ca mesajul potrivit căruia Dumnezeu era în Cristos împăcând lumea cu Sine. Există două moduri posibile de a înțelege această afirmație, ambele fiind corecte din punct de vedere biblic. Mai întâi, am putea-o interpreta ca spunând că Dumnezeu era în Cristos, în sensul că Domnul Isus Cristos este Dumnezeire - ceea ce este, fără îndoială, adevărat. Dar apoi am mai putea înțelege afirmația și în sensul că Dumnezeu era, în Cristos, împăcând lumea cu Sine. Cu alte cuvinte, El împăca lumea, dar o făcea în persoana Domnului Isus Cristos.

Indiferent care interpretare o acceptăm, adevărul rămâne clar, că Dumnezeu era angajat activ în îndepărtarea cauzei înstrăinării ce intervenise între El și om, ocupându-Se de păcat. Dumnezeu nu are nevoie să se împace, ci omul trebuie să se împace cu El.

Neținându-le în socoteală fărădelegile. La prima lectură, versetul ne-ar putea conduce la așa numita doctrină a mântuirii universale, potrivit căreia toți oamenii sunt mântuiți prin lucrarea lui Cristos. Dar o atare învățătură ar fi în total dezacord cu restul Cuvântului lui Dumnezeu. Dumnezeu a asigurat o cale prin care e posibil ca fărădelegile oamenilor să nu li se țină în socoteală, dar deși această cale este deschisă și disponibilă tuturor, ea devine efectivă doar în cei care sunt în Cristos. Păcatele celor nemântuiți le sunt negreșit puse în socoteala lor, dar în clipa în care aceștia cred în Domnul Isus ca Mântuitor, sunt socotiți neprihăniți în El și păcatele le sunt șterse.

Pe lângă lucrarea Sa de împăcare, Dumnezeu le-a mai încredințat slujitorilor Săi cuvântul împăcării. Cu alte cuvinte, El le-a încredințat minunatul privilegiu de a vesti acest mesaj slăvit oamenilor de pretutindeni. Nu îngerilor le-a dat el o sarcină atât de sacră, ci sărmanului om neputincios.

În versetul precedent, apostolul spusese că a primit mesajul împăcării. El a fost trimis să predice mesajul acesta omenirii. El ar dori să sugereze că de la 5:20 la 6:2 avem un rezumat al cuvântului împăcării. Cu alte cuvinte, Pavel ne dă prilejul să ascultăm mesajul pe care l-a predicat el celor nemântuiți, mergând din țară în țară și din continent în continent. Este foarte important să observăm acest lucru. Pavel nu le spune aici corintenilor să se împace cu Dumnezeu, căci ei erau deja credincioși în Domnul Isus, ci le spune că acesta este mesajul pe care îl predică el celor nemântuiți, oriunde se duce.

Un ambasador este un ministru de stat, ce-l reprezintă pe dregătorul său într-o țară străină. Mereu îl vedem pe Pavel descriind slujba creștină ca pe o chemare elevată și demnă. Aici el se compară pe sine cu un trimis special al lui Cristos în lumea în care trăim. Pavel a fost un purtător de cuvânt al lui Dumnezeu iar Dumnezeu ruga fierbinte prin intermediul său. Poate ni se pare ciudată aplicarea acestor cuvinte la misiunea unui ambasador.

În mod normal, nu ni-l imaginăm pe un ambasador rostind rugăminți, dar gloria evangheliei constă în faptul că Dumnezeu realmente S-a aplecat, rezemându-Se într-un genunchi și, cu lacrimi în ochi, îi roagă fierbinte pe oameni să se împace cu El. Dacă mai există vreo dușmănie, asta e de partea omului, căci Dumnezeu a înlăturat toate barierele din calea părtășiei omului cu El. Domnul a făcut tot ce se putea face. Acum e rândul omului să renunțe la armele răzvrătirii sale, să pună capăt revoltei sale îndârjite și să se împace cu Dumnezeu.

Versetul acesta ne prezintă temelia doctrinară a împăcării noastre. Cum a făcut Dumnezeu posibilă împăcarea? Cum poate să-i primească El pe păcătoșii vinovați, care vin la El cu pocăință și credință? Răspunsul este că Domnul Isus a rezolvat în întregime toată problema păcatelor noastre, noi putând fi acum împăcați cu Dumnezeu.

Cu alte cuvinte, Dumnezeu L-a făcut pe Cristos păcat pentru noi - pe Cristos, Care n-a cunoscut nici un păcat - pentru ca noi să devenim dreptatea (neprihănirea) lui Dumnezeu în El.

Trebuie să ne ferim de a gândi că pe crucea Golgotei Domnul Isus Cristos realmente ar fi devenit păcătos în El însuși. O atare idee este cu totul greșită. Păcatele noastre au fost așezate asupra Lui, dar ele nu au fost în El. Mai degrabă, Dumnezeu L-a făcut să fie o jertfă de păcat în

folosul nostru. Încercându-ne în El, noi suntem socotiți acum neprihăniți de către Dumnezeu. Pretențiile legii au fost deplin satisfăcute de înlocuitorul nostru.

Ce adevăr binecuvântat este faptul că Cel ce n-a cunoscut nici un păcat a fost făcut păcat pentru noi, pentru ca noi care n-am cunoscut nici o neprihănire să devenim neprihănirea lui Dumnezeu în El. Nici o limbă de om muritor nu va putea fi vreodată în stare să-i mulțumească lui Dumnezeu îndeajuns pentru un har atât de nemărginit!

Unii cred că în acest verset Pavel se adresează corintenilor, încurajându-i să se folosească la maximum de harul ce li s-a arătat.

Noi suntem însă de părere că Pavel continuă aici să se refere la mesajul pe care îl vestea el celor nemântuiți. Deja el le-a spus necredincioșilor despre harul minunat pe care li l-a oferit Dumnezeu. Acum el îi roagă în continuare să nu fi primit acest har în zadar. Cu alte cuvinte, ei nu au voie să lase sămânța evangheliei să cadă într-un sol pietros, ci trebuie să răspundă la un mesaj atât de minunat, primindu-l pe Mântuitorul vestit de acest mesaj.

Pavel citează aici textul de la Isaia 49:8. Dacă vom deschide Biblia la acest pasaj din Vechiul Testament și vom studia capitolul respectiv, vom afla că Dumnezeu se află acolo într-o controversă cu poporul Său, datorită faptului că israeliții L-au respins pe Mesia. În versetul 7 îl vedem pe Domnul Isus respins de națiunea Israel și știm că respingerea aceasta a dus la moartea Sa. Dar apoi în versetul 8 avem cuvintele lui Iehova, care îl asigură pe Domnul Isus că rugăciunea Lui l-a fost ascultată și că Dumnezeu îl va ajuta și-l va păzi.

În ziua mântuirii te-am ajutat. Asta se referă la învierea Domnului Isus Cristos. Timpul potrivit și ziua mântuirii aveau să fie aduse prin învierea lui Cristos din morți.

În propovăduirea evangheliei, Pavel apucă acest adevăr minunat și le vestește ascultători lor săi nemântuiți: Iată, acum este timpul potrivit; acum este ziua mântuirii. Cu alte cuvinte, era despre care a profețit Isaia ca fiind ziua mântuirii a sosit deja, prin urmare, Pavel îi îndeamnă pe oameni să se încreadă în Mântuitorul câtă vreme este încă ziua mântuirii.

Aici Pavel trece de la mesajul pe care l-a vestit, la propria sa purtare în cadrul slujbei creștine: El și-a dat seama că întotdeauna vor fi oameni care vor găsi scuze ca să nu asculte de mesajul mântuirii. Cu atât mai bine - își vor fi spus acești oameni - când scuza o pot găsi în însăși viața necorespunzătoare a predicatorului. Prin urmare, Pavel le amintește corintenilor că el nu a dat nimănui nici un prilej de poticnire, pentru ca slujba să nu fie defăimată. Cum am arătat deja, slujba nu se referă aici la vreun post ecleziastic sus-pus, ci la slujirea lui Cristos. Nu este prezentă ideea hirotonisirii sau ordinarii făcute de către om. Slujba aparține tuturor celor care sunt ai lui Cristos!

În versetele 4 la 10 apostolul descrie modul în care s-a străduit el să-și desfășoare slujba: într-o manieră ireproșabilă. Conștient de faptul că era slujitor al Celui Preaînalt, apostolul întotdeauna căuta să se poarte într-o manieră demnă de o atare chemare. Iată comentariile pertinente ale lui Denney pe această temă:

„Fântânile marelui adânc au țâșnit în apostol, pe când medita el la aceste lucruri. La început, el este tare strâmtorat, neputând rosti cuvintele decât anevoie, unul câte unul. Dar pe când a terminat de vorbit, a ieșit la loc larg, vărsându-și sufletul fără nici o opreliște.”

Versetele 4 și 5 descriu suferințele fizice pe care le-a îndurat Pavel, prin care el a fost atestat ca slujitor sincer și credincios al Domnului. Următoarele două versete se referă la harurile creștine etalate de Pavel. Apoi în versetele 8 la 10, el amintește experiențele contrastante ce caracterizează slujba creștină.

Prin multă răbdare se referă, negreșit, la îndelunga răbdare a lui Pavel față de persoane individuale, biserici locale și toate suferințele care amenințau să-l abată de la calea lui de statornicie.

Necazurile se referă probabil la persecuțiile pe care le-a îndurat pentru numele lui Cristos.

Nevoile transmit ideea privațiunilor de care a avut parte, probabil o referire la lipsa de alimente, îmbrăcăminte și cazare.

Strâmtorările acoperă toata gama de împrejurări nefavorabile în care s-a găsit de atâtea ori.

Pavel a suferit multe bătăi, așa cum se arată la Fapte 16:23.

Întemnițările sale sunt pomenite și la 2 Corinteni 11:23 iar răscoalele se referă, negreșit, la tulburările care însoțeau adesea propovăduirea evangheliei de către Pavel. (Mesajul vestit de el, potrivit căruia și Neamurile pot fi mântuite în același mod ca și iudeii, a provocat câteva dintre cele mai violente izbucniri de mânie.)

Muncile obositoare se referă probabil și la munca sa de confecționare a corturilor, dar și la alte forme de muncă manuală istovitoare și, bineînțeles, la călătoriile atât de epuizante pe care le-a întreprins.

În vegheri se referă la nevoia sa constantă de a fi în stare de alertă față de uneltirile diavolului și eforturile dușmanilor săi de a-i face rău.

În posturi se referă probabil la abstenența voluntară de la mâncare, dar și la foamea cauzată de sărăcie.

Pavel și-a desfășurat slujba prin curăție, adică în sfințenie și puritate. El nu putea fi acuzat niciodată, pe drept, că s-ar fi făcut vinovat de imoralitate.

Slujba și-o desfășura și prin cunoștință - adică nu era o slujbă a ignoranței, ci a unei cunoștințe transmise pe cale divină - fapt amplu demonstrat de dimensiunea extraordinară de cuprinzătoare a adevărului revelat în epistolele lui Pavel.

Corintenii nu aveau nevoie să li se amintească de îndelunga lui răbdare! Îngăduința manifestată de Pavel, în pofida tuturor păcatelor și scădințelor lor, trebuia să fie o dovadă suficientă a îndelungii sale răbdări.

Bunăitatea lui Pavel se arăta prin modul altruist în care se jertfea pentru alții, în atitudinea sa plină de iubire manifestată față de copiii lui Dumnezeu și în înțelegerea și compasiunea cu care îi trata pe alții.

Sintagma prin Duhul Sfânt arată, negreșit, că tot ce făcea Pavel era prin puterea Duhului și într-o stare de totală predare față de El.

Prin dragoste neprefăcută vrea să spună că dragostea atât de evidentă în viața apostolului Pavel față de alții era sinceră și nefățarnică; autentică și prezentă în toate acțiunile sale.

Prin cuvântul adevărului ar sugera că întreaga slujbă desfășurată de Pavel era într-un spirit de ascultare față de cuvântul adevărului. Mai poate însemna că era o slujbă onestă, în ton cu mesajul predicat de el, adică era consecventă cu cuvântul adevărului.

Prin puterea lui Dumnezeu se referă, negreșit, la faptul că apostolul nu-și desfășura lucrarea cu puterile sale proprii, ci bizuindu-se în liniște pe tăria ce i-o pune la dispoziție Dumnezeu. Unii au sugerat că ar fi vorba și de o referire la minunile pe care apostolul fusese împuternicit să le săvârșească datorită poziției și autorității de apostol pe care o deținea:

Armura neprihănirii este descrisă la Efeseni 6:14-18, unde ne este prezentat un caracter drept și consecvent. „Când un om este îmbrăcat cu armura neprihănirii practice el este impregnable.” Dacă conștiința noastră nu ne mustră cu privire la nici o nelegiuire față de Dumnezeu sau față de om, diavolul a pierdut în noi ținta de a ne mai lovi.

Nu se înțelege prea clar sensul expresiei (în textul englez, n.tr.) în dreapta și-n stânga. Una din explicațiile cele mai plauzibile ar fi că în vechime sabia era ținută în mâna dreaptă, iar scutul în stânga. Sabia sugerează partea activă de atac, în vreme de scutul se referă la apărare. În acest caz, Pavel pare să spună că un caracter creștin ireproșabil constituie cea mai bună armă de luptă și de apărare.

Aici, și în versetele 9 și 10, Pavel descrie câteva din contrastele puternice ce se întâlnesc în slujirea Domnului Isus. Ucenicul adevărat va trăi o sumedenie de experiențe foarte diferite între ele, uneori fiind pe culmi, alteori în văi și, bineînțeles, pe podișurile dintre aceste extremități! Este o viață de onoare și dezonoare, de biruință și de aparentă înfrângere, de elogi și de critici. Adevăratul slujitor al lui Dumnezeu va fi ținta unor vorbiri de rău și a unor vorbiri de bine. Unii vor lăuda râvna și curajul lui, pe când alții nu vor avea decât cuvinte de dispreț la adresa lui. El va fi adesea tratat ca un înșelător și un impostor, dar, cu toate acestea el va fi unul care rostește adevărul, nefiind impostor, ci un slujitor fidel al Dumnezeului Celui Preaînalt.

Într-o anumită privință, Pavel era necunoscut, („un necunoscut și totuși un bine-cunoscut” sunt cuvintele săpate pe piatra funerară a lui John Nelson Darby (1800-1882), care a avut o slujbă mondială, foarte asemănătoare cu cea a lui Pavel) neapreciat și greșit înțeles de către lume, dar de Dumnezeu și de frații și surorile sale de credință el era binecunoscut. Viața lui era una de moarte zilnică și totuși, iată că el trăia! Amenințat, hăituit, urmărit, persecutat și înțemnițat, de îndată ce era eliberat, el se avânta în predicarea evangheliei, cu și mai multă râvnă - fapt subliniat și de sintagma: ca niște pedepsiți, măcar că nu suntem (încă) omorâți.

Pedepsiți se referă aici la pedeapsa pe care a suferit-o din partea oamenilor. De câte ori nu vor fi jubilat acești oameni, crezând că, în sfârșit, au pus capăt vieții vijelioase a acestui apostol, pentru ca apoi să audă de faptele mărețe săvârșite de el în numele lui Cristos, în alte orașe!

Slujba nu era lipsită de întristări, dar Pavel se bucura întotdeauna. E de prisos să mai spunem că se întrista ori de câte ori mesajul evangheliei era respins, când afla despre eșecurile copiilor lui Dumnezeu sau când constata propriile sale scădinte. Totuși când se gândea la Domnul și la făgăduințele lui Dumnezeu, avea toate motivele să privească în sus și să se bucure.

În cele lumești, Pavel era sărac. Nu citim nicăieri că ar fi posedat avere sau bogății. Dar gândiți-vă câte vieți a îmbogățit prin slujba desfășurată de el! Deși nu poseda nimic, totuși avea toate lucrurile care contează.

„În aceste propoziții pline de miez” scrie A. T. Robertson „Pavel dă frâu liber imaginației sale, care străbate cerul ca un fulger printre nori.”

Și acum apostolul izbucnește cu un îndemn înflăcărat către corinteni, ca aceștia să-și deschidă inimile față de el. El le-a vorbit deschis, pe față, despre dragostea ce le-o poartă. Întrucât gura lui vorbește din plinătatea inimii, tot așa și gura lui Pavel le vorbește corintenilor din plinătatea unei inimi pline de afecțiune față de ei. Faptul că acesta e sensul general al versetului e demonstrat și de următoarele cuvinte: inima ne este larg deschisă, adică gata să-i primească în dragoste.

Sau, cum se exprimă Tozer: „Pavel era un om mic de statură, dar cu o vastă viață lăuntrică; inima lui cuprinzătoare era adesea rănită de îngustimea ucenicilor săi. Imaginea sufletelor lor pipernice îl umplea adesea de durere.”

Orice restricție de afecțiune între corinteni și Pavel nu venea din partea lui, ci a lor. Poate că ei îl iubeau cu rezerve, neștiind dacă trebuie să-l primească sau nu. În schimb, el nu era mărginit deloc în dragostea ce le-o purta. Numai ei dădeau dovadă de lipsă de iubire, nu și Pavel.

Dacă doreau să recompenseze dragostea ce le-o purta (Pavel referindu-se aici la cei ce-i erau copii în credință), atunci trebuiau să lase ca afecțiunile lor față de el să se manifeste mai deschis, căci Pavel se purta cu ei ca un părinte. Or, și ei trebuiau să-l iubească pe Pavel ca pe un părinte în credință. Desigur, numai Dumnezeu putea aduce acest lucru la îndeplinire, dar partea lor era să-L lase pe Dumnezeu să înfăptuiască acest lucru în viața lor.

Traducerea Moffat prinde foarte frumos ideea din versetele 11 la 13: „O, corintenilor, eu nu v-am oprit nici un lucru; inima mea este cu totul deschisă față de voi. Dacă e vreo reținere, asta e numai din partea voastră, nu și a mea. Să facem dar un schimb drept - cum ar spune copiii! Deschideți-vă inimile larg față de mine.”

Legătura dintre versetele 13 și 14 este următoarea: Pavel le-a spus sfinților să fie deschiși în afecțiunile lor față de el. Acum el arată că un mod în care pot face acest lucru este prin separarea de orice forme de păcat și nelegiuire. Negreșit el se gândește aici și la învățătorii falși, care invadaseră adunarea de la Corint.

Referirea la jugul inegal ne duce cu gândul la Deuteronom 22:10, unde se spune „Să nu ari cu un bou și cu un măgar înjugăți împreună."

Boul era un animal curat, în vreme ce măgarul era necurat. În plus, distanța străbătută de pașii acestor animale nu era egală, după cum nu era nici tracțiunea lor. În contrast cu această imagine, când credincioșii sunt înjugăți la același jug cu Domnul Isus, ei constată că jugul Lui nu este greu iar povara Lui este ușoară (Matei 11:29,30).

Această secțiune din 2 Corinteni este unul din pasajele cheie din tot cuvântul lui Dumnezeu cu privire la tema separației. Este o învățătură clară asupra faptului că un credincios trebuie să se separe de necredincioși, de fărădelege, de întuneric, de Belial, și de idoli.

Desigur, textul se referă la relația căsătoriei. Un creștin nu are voie să se căsătorească cu o persoană nemântuită. Dar în cazurile în care un credincios este deja căsătorit cu un necredincios, textul de față nu constituie niciodată o justificare a despărțirii sau divorțului. Voia lui Dumnezeu în asemenea cazuri este ca relația de căsnicie să continue neîntreruptă, în vederea mântuirii finale a celui sau celei nemântuite (1Corinteni 7:12-16).

Dar versetul 14 se referă și la relațiile de afaceri. Un creștin nu trebuie să-și ia ca partener de afaceri o persoană care nu-L cunoaște pe Domnul. Textul se referă, în egală măsură, și la interdicția credincioșilor de a se înscrie în societăți și organizații secrete. Căci cum ar putea cel ce este credincios al lui Cristos să se asocieze cu oameni care nu cinstesc numele Domnului Isus?

Aplicația versetului 14 la viața socială este următoarea: Un creștin trebuie să întrețină legături cu cei nemântuiți, cu scopul de a-i câștiga pentru Cristos, dar niciodată nu va avea voie să li se alăture în consumarea unor plăceri păcătoase sau în participarea la activitățile acestora din care aceștia ar putea deduce că el nu se deosebește cu nimic de ei. Apoi textul de față se mai aplică și la chestiunile de ordin religios: Un urmaș credincios al lui Cristos nu va dori să rămână membru într-o biserică în care persoane necredincioase au ajuns să fie acceptate, cu bună știință, ca membri.

Versetele 14 la 16 cuprind toate relațiile importante ale vieții:

Neprihănirea și fărădelegea descriu întreaga sferă a comportamentului de natură morală.

Lumina și întunericul au de a face cu informarea cu privire la lucrurile lui Dumnezeu.

Cristos și Belial se referă la sfera autorității - cu alte cuvinte, la persoana sau lucrul considerat de cineva a fi stăpânul vieții sale.

Credincios și necredincios au de a face cu domeniul credinței.

Templul lui Dumnezeu și idolii se ocupă de întreg subiectul închinării unei persoane. Nu există nici o părtășie între neprihănire și fărădelege, acestea două aflându-se în opoziție morală. Nici lumina nu poate avea nici o legătură cu întunericul. Când lumina pătrunde într-o cameră, întunericul se risipește. Ambele nu pot coexista în același timp.

Termenul Belial înseamnă „nevrednicie" sau „răutate", dar aici se referă la cel rău. Poate exista vreo pace între Cristos și Satan? Evident că nu! Nici nu poate exista vreo legătură între un credincios și un necredincios. A încerca să stabilești o asemenea legătură echivalează cu a comite trădare împotriva Domnului.

Idolii nu au nimic de a face cu templul lui Dumnezeu. Întrucât așa stau lucrurile, cum pot credincioșii avea de a face cu idolii, având în vedere că ei sunt templul Dumnezeului Celui viu? Desigur, prin termenul „idoli" se înțelege aici nu numai imagini cioplite, ci și orice obiecte care se interpun între suflet și Cristos. Idoli ar putea fi banii sau plăcerile sau faima sau lucrurile materiale.

Apostolul găsește dovezi ample ale faptului că noi suntem templul Dumnezeului celui viu în pasaje cum ar fi cele de la Exod 29:45; Levitic 26:12 și Ezechiel 37:27. Denney spune:

„(Pavel) așteaptă de la creștini să fie plini de aceeași râvnă pe care o au iudeii în a păstra neștirbită sanctitatea casei lui Dumnezeu. Și astfel el spune acum că noi suntem această casă: noi suntem cei care trebuie să ne păstrăm neîntinanți de lume."

Așa stând lucrurile, Pavel lansează chemarea să ieșim afară și citează din Isaia 52:11. Acestea sunt instrucțiunile clare pe care le emite Dumnezeu către copiii Săi, să se depărteze de orice rău. Creștinii nu trebuie să rămână în nici o situație rea, să nu participe la nici un rău, nici să nu încerce să remedieze răul. Programul lui Dumnezeu pentru ei este să iasă afară. Lucrul necurat din versetul acesta se referă, în principal, la lumea păgână, dar se aplică și la orice formă de rău, fie de natură comercială, fie socială sau religioasă.

Versetul nu trebuie folosit în efortul de a propaga separarea de alți credincioși, întrucât creștinii sunt îndemnați să se străduiască „să păstreze unitatea Duhului, în legătura păcii."

De multe ori creștinilor le vine greu să rupă legături pe care le-au întreținut de ani de zile, doar pentru a asculta de cuvântul lui Dumnezeu. Se pare însă că Dumnezeu a anticipat aceste dificultăți în versetul 18. După ce în versetul 17 El a spus: „Vă voi primi", acum El adaugă: „Eu vă voi fi Tată și voi îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic." Recompensa pentru că ne alăturăm lui Cristos, ieșind afară din tabăra răului, este posibilitatea de a cunoaște părtășia cu Tatăl într-o manieră nouă și mult mai intimă. Nu înseamnă că devenim fii și fiice prin ascultarea de cuvântul Său, ci se arată că suntem fiii și fiicele Sale atunci când ne comportăm în acest fel, dăduni-se făgăduința că vom trăi bucuriile și desfătărilor calității de fiu într-o manieră cu mult mai profundă decât înainte.

„Binecuvântarea adevăratei separări (de lume) nu e cu nimic mai prejos decât însăși comuniunea cu însuși Dumnezeu cel măreț".

Problema este cât se poate de acută în rândurile creștinilor evanghelici din bisericele liberale și neo-ortodoxe, unde mereu se pune întrebarea: „Ce să fac?" Or, Dumnezeu ne dă răspuns la această întrebare în textul de față: creștinii trebuie să părăsească o adunare în care Domnul Isus nu este onorat și preamărit ca Fiul preaiubit al lui Dumnezeu și Mântuitorul lumii. Asta pentru că ei vor fi mult mai rodnici pentru Domnul

ieșind dintr-o asemenea părtășie, decât rămânând în ea.

Versetul acesta este strâns legat de cele anterioare, nefiind începutul unui paragraf, ci încheierea paragrafului care a început cu versetul 14 din capitolul 6.

Făgăduințele din acest verset sunt cele citate în versetele 17 și 18 din capitolul precedent. „Vă voi primi.... vă voi fi un Tată... voi îmi veți fi fii și fiice." Având în vedere aceste minunate făgăduințe ale lui Dumnezeu, noi ar trebui să ne curățim de price înținăciune a cărnii și a duhului. Înținăciunea cărnii cuprinde toate formele de necurăție fizică, pe când înținăciunea duhului se referă la viața lăuntrică a cuiva, la motivele și gândurile care îl animă.

Dar Dumnezeu nu ne dă doar latura negativă, ci și cea pozitivă... ducând până la capăt sfințirea în frică de Dumnezeu.

Nu este suficient să ne dezlipim de tot ce ne ținiază, ci trebuie să ne conformăm tot mai mult Domnului Isus Cristos, în viața noastră de zi cu zi. Versetul acesta nu spune deloc că este posibil să atingem perfecțiunea pe acest pământ. Sfințirea practică este un proces ce durează toată viața. Noi devenim tot mai asemănători chipului Domnului Isus Cristos, până când, într-o zi, îl vom vedea față în față și vom fi ca El, în toată veșnicia. Dar pe măsură ce avem tot mai multă reverență și uimire plină de cutremur față de Dumnezeu, se naște în inima noastră dorința de a deveni sfinți. Dea Domnul să spunem împreună cu McCheyne: „Doamne, fă-mă atât de sfânt cât poate deveni un om pe acest pământ."

Deschideți-vă inima față de noi!

Corintenii nu aveau motive să procedeze altfel - arată Pavel - întrucât, el n-a nedreptățit pe nimeni, n-a vătămat pe nimeni, n-a înșelat pe nimeni. Indiferent ce învinuiri i-ar aduce criticii lui, apostolul Pavel nu a făcut nimănui nici un rău, nici nu a profitat financiar de pe urma nimănui.

Nimic din tot ce spune Pavel nu trebuie luat ca o condamnare la adresa corintenilor. El i-a asigurat, de repetate ori, de profunda lui dragoste pentru ei, acum și în veci.

Întrucât s-a simțit atât de atașat de sfinții de la Corint, apostolul și-a permis să le vorbească deschis, adresându-li-se direct. Dar pe cât de mare a fost sinceritatea lui față de ei, pe atât de intensă a fost lauda ce le-a adresat-o Pavel când le-a vorbit altora despre corinteni. Și astfel ei nu trebuie să interpreteze greșit franchețea lui, ca pe o lipsă de dragoste, ci, mai degrabă, trebuie să-și dea seama că apostolul se mândrea cu ei și-i vorbea de bine pe oriunde mergea. Probabil că ceea ce evoca cele mai sincere cuvinte de laudă pe buzele lui Pavel la adresa corintenilor era atitudinea lor deschisă de generozitate în strângerea de ajutoare pentru sfinții nevoiași de la Ierusalim. Apostolul va reveni îndată la acest subiect, tratându-l separat, dar aici el face doar o aluzie la el.

Sunt plin de mângâiere, îmi saltă inima de bucurie, în toate întristările noastre. Aceste exclamații sunt explicate în versetele următoare. De ce se bucura Pavel atât de mult, în pofida întristărilor sale? Răspunsul e că Tit îi adusese vești bune cu privire la corinteni, acestea fiind sursa mângâierii și îmbărbătării sale.

Am arătat deja cum Pavel a plecat de la Efes, călătorind spre Troa, în căutarea lui Tit. Negăsindu-l acolo, a traversat în Macedonia. Acum el arată că nici chiar sosirea lui în Macedonia nu i-a dăruit odihna căutată, întrucât și acolo a fost tulburat și persecutat. În afară, dușmanul lovea fără cruțare, pe când înăuntru, erau temeri și neliniști - legate, fără îndoială, de faptul că nu stabilise încă legătura cu Tit.

Apoi a intervenit Dumnezeu, mângâindu-l pe Pavel prin venirea lui Tit. Cu acest prilej apostolul a trăit adevărul de la Proverbe 27:17: „După cum fierul ascute fierul, tot așa un om ascute înfățișarea prietenului său" (Nota traducătorului: în acest punct am redat traducerea engleză, deoarece versiunea românească diferă foarte mult de cea folosită de autorul comentariului). Imaginați-vă plăcuta întâlnire dintre acești doi slujitori devotați ai lui Cristos! Întrebările pe care i le va fi pus Pavel lui Tit, la care acesta încerca să răspundă cât mai repede cu putință! (Vezi și Proverbe 25:25).

Dar nu numai reîntâlnirea cu prietenul drag l-a umplut de bucurie pe Pavel, ci și vestea mângâierii pe care i-o adusese lui Tit răspunsul corintenilor la scrisoarea lui Pavel.

A fost o veste bună să audă că corintenii doreau să-l vadă pe apostolul Pavel. Asta în pofida eforturilor concertate ale învățătorilor falși de a-i înștrăina pe sfinți față de Pavel. Nu numai că ei erau dornici de a-l vedea, ci manifestau o întristare sinceră cu privire la atitudinea neatentă pe care o avuseseră față de păcat, tolerându-l în adunarea lor. După cum e posibil să se fi întristat la gândul că i-au pricinuit dureri apostolului. Tit l-a înștiințat pe Pavel și cu privire la considerația corintenilor față de apostol și dorința lor sinceră de a-i fi pe plac. Astfel bucuria apostolului nu se datora doar venirii lui Tit, ci și dovezilor palpabile ale faptului că corintenii au ascultat de instrucțiunile lui Pavel, neîncetând să-l iubească.

Chiar dacă v-am întristat prin epistola mea, nu-mi pare rău; deși mi-a părut rău, căci văd că epistola aceea v-a întristat (deși doar pentru puțin timp).

Epistola la care se referă Pavel ar putea fi 1Corinteni sau ar putea fi o a doua scrisoare, care nu ne-a parvenit, în care îi mustra pe sfinți mult mai aspru.

Cu privire la regretul lui Pavel pentru că a scris epistola respectivă, trebuie să precizăm un lucru: Presupunând că se referă la 1Corinteni, asta nu schimbă cu nimic subiectul inspirației. Lucrurile pe care le-a scris apostolul au fost chiar poruncile din partea Domnului. Totuși, Pavel nu era decât om, supus descurajărilor și neliniștilor proprii tuturor oamenilor, cum explică și Williams:

„Distincția dintre scriitor și inspirația scrierilor sale apare în versetul 8. El știa că prima sa scrisoare a fost inspirată, cuvintele acesteia fiind „poruncile Domnului". Dar, întrucât și el era doar un om slab, supus simțămintelor și afecțiunilor, s-a cutremurat pentru ca nu cumva scrisoarea să-i înștrăineze de corinteni și să-i îndurezeze. Este un caz interesant de distincție între individualitatea profetului și mesajul pe

care i l-a dat Duhul Sfânt.”

În concluzie, Pavel spune următoarele: Când corintenii au citit prima oară scrisoarea lui, s-au simțit muștrați și îndurerați. După ce le-a expediat scrisoarea, apostolul a anticipat reacția pe care o vor avea la primirea ei și s-a întristat. Nu pentru că ar fi considerat că ar fi greșit față de ei. Mai degrabă îi părea rău că prin îndeplinirea datoriei față de Domnul, făcând ceea ce-i cerea El, a fost necesar ca pentru o vreme alți să treacă prin întristare, pentru ca planul lui Dumnezeu pentru viața lor să se împlinească.

În ultima parte a versetului 8, Pavel subliniază că deși scrisoarea le-a produs întristare, totuși asta a fost doar pentru puțin timp. Primul efect al scrisorii a fost de a provoca durere. Dar întristarea nu a durat. Întreg procesul descris de apostol aici ar putea fi comparat cu operația efectuată de un chirurg. Pentru ca acesta să poată extirpa o infecție din organism, este nevoie să facă o incizie adâncă în carnea pacientului. Desigur, chirurgul nu se bucură deloc că trebuie să-i cauzeze dureri pacientului, dar știe că trebuie să facă aceasta pentru a-l însănătoși, în special dacă pacientul este un prieten apropiat, chirurgul va fi acut conștient de suferința pe care va trebui să i-o cauzeze. Dar el își va da seama că suferința este temporară și că pacientul consimte să i se aplice dureroasa operație, pentru ca, în cele din urmă, el să iasă însănătoșit din această experiență neplăcută.

Pavel nu s-a bucurat că a trebuit să-i întristeze pe corințeni, ci de faptul că întristarea lor temporară i-a condus la pocăință. Cu alte cuvinte, întristarea lor a dus la o schimbare de atitudine, care s-a transpus în practică printr-o schimbare a purtării lor. Pocăința, spune Hodgel, „nu este doar o schimbare de scop, ci include și o schimbare a inimii, care duce la o îndepărtare de păcat, cu întristare în inimă pentru acest păcat și totală silă de el, și alipire de Dumnezeu.”

Întristarea corințenilor era după voia lui Dumnezeu: era acel gen de întristare pe care dorește să-l vadă Dumnezeu în noi. Datorită întristării și pocăinței lor sincere, de natură evlavioasă, ei nu au suferit nici un efect permanent de pe urma muștrării de care au avut parte din partea apostolului Pavel.

Versetul acesta arată contrastul dintre întristarea după voia lui Dumnezeu și întristarea lumii. Întristarea după voia lui Dumnezeu este întristarea care-l cuprinde pe cineva după ce a săvârșit un păcat, întristare care-l conduce la pocăință. El își dă seama că Dumnezeu îi vorbește și astfel se situează de partea lui Dumnezeu, împotriva lui și împotriva păcatului său.

Când Pavel spune că întristarea după voia lui Dumnezeu duce la pocăință, asta nu înseamnă neapărat că el se gândește la mântuirea sufletului, (deși și această variantă este valabilă). La urma urmelor, corințenii erau deja mântuiți. Dar aici termenul mântuire este folosit pentru a descrie izbăvirea de orice fel de păcat, robie sau asuprire din viața cuiva.

Se pune întrebarea dacă sintagma: pentru care nu este regret se referă la pocăință sau la mântuire. Întrucât este la fel de adevărat că nimeni nu regretă nici pocăința nici mântuirea, întrebarea rămâne deschisă.

Întristarea lumii nu este adevărata pocăință, ci doar remușcare, producând amărăciune, împietrire a inimii, disperare și, în cele din urmă, moarte - așa cum reiese din exemplul lui Iuda Iscarioteanul. Lui Iuda nu i-a părut rău de urmările pe care le-a produs păcatul lui asupra Domnului Isus, ci a simțit remușcare pentru consecințele groaznice pe care le-a atras acțiunea sa asupra lui însuși.

Apostolul menționează experiența corințenilor ca exemplu a adevărului exprimat de el în versetul 10. Tocmai întristarea despre care vorbește el în acel verset s-a manifestat în viața lor. Sau, cum am spune noi astăzi: „Ca dovadă a faptului că ați fost întristați după voia lui Dumnezeu,” după care apostolul enumera diversele rezultate ale întristării lor evlavioase.

Mai întâi de toate, această întristare după voia lui Dumnezeu a produs în ei frământare sau grijă. Dacă acest pasaj se referă la cazul de disciplină descris în întâia Epistolă către Corințeni, atunci sintagma aceasta înseamnă că, deși la început ei au fost nepăsători, ulterior s-au îngrijorat cu privire la această situație.

În al doilea rând, el spune: ce dezvinovățire, prin asta neînțelegându-se că ei ar fi încercat să se justifice sau să se scuze, ci mai degrabă au încercat să ia acțiuni energice, de îndreptare a situației, ferindu-se să nu se facă vinovați și de alte greșeli în această privință. Schimbarea atitudinii lor este cea care a dus la schimbarea intervenită în faptele lor.

Ce indignare se referă probabil la atitudinea lor față de păcătosul în cauză, și față de ocara pe care a adus-o asupra numelui lui Cristos. Dar cel mai probabil este că se referă la propria lor atitudine față de ei înșiși, pentru faptul că au tolerat un asemenea păcat, fără să ia nici o acțiune.

Ce frică se referă, negreșit, la frica de Domnul, deși în ea ar putea să fie cuprinsă și teama că ar putea fi vizitați de apostol, care în asemenea situație ar veni la ei cu nuiua.

Ce dorință aprinsă sau ce dor. Majoritatea comentatorilor sunt de acord că aceasta se referă la dorul sincer ce s-a aprins în sufletul lor de a-l vedea pe apostolul Pavel din nou în mijlocul lor. Dar în același timp poate fi o referire la dorința puternică nutrită de ei de a vedea corectarea greșelii și îndepărtarea răului din mijlocul lor.

Ce râvnă e considerat de unii ca o referire la râvna lor pentru slava lui Dumnezeu, pentru refacerea păcătosului, pentru propria lor curățire de întinarea în chestiunea respectivă sau râvna de a se situa de partea apostolului.

Ce răzbunare se referă la acțiunea de îndreptare a păcătosului din cadrul adunării, la hotărârea lor de a pedepsi păcatul.

După care Pavel adaugă: în toate privințele v-ați dovedit curați de fapta aceea. Desigur, prin asta nu se înțelege că nu au avut nici ei partea lor de vină, ci doar aceea că au făcut tot ce se putea pentru a îndrepta situația, luând acțiunile care s-ar fi cerut de la început.

Avem patru probleme majore în acest verset.

Mai întâi, prin cuvintele v-am scris la care scrisoare se referă Pavel?

În al doilea rând, cine este cel care a nedreptățit?

În al treilea rând, cine este cel ce a fost nedreptățit?

Și, în fine, ultima parte a versetului trebuie tradusă: marea noastră râvnă (grijă) pentru voi, sau „grija voastră pentru noi”?

Cât privește scrisoarea, ar putea fi vorba de 1Corinteni sau de o altă scrisoare, ulterioară, care nu ne-a parvenit. Cel ce a nedreptățit ar putea fi omul vinovat de incest de la 1Corinteni 5 sau ar putea fi un răzvrătit din cadrul bisericii. Dacă Pavel se referă la cel răzvrătit, atunci cel nedreptățit este propriul tată al acestui om. Pe de altă parte, dacă nedreptățitorul a fost un răzvrătit din biserică, atunci persoana lezată a fost chiar Pavel sau o altă victimă neidentificată.

În versiunile KJV și NKJV ultima parte a versetului este redată astfel: but that our care for you in the sight of God might appear to you („ci ca grija noastră pentru voi, în fața lui Dumnezeu, să vi se arate”). Majoritatea traducerilor moderne ale Bibliei redau acest text în manieră similară versiunii NASB: „pentru ca preocuparea noastră pentru voi să vi se aducă la cunoștință, în fața lui Dumnezeu.”

Întrucât scrisoarea sa a avut efectul dorit, Pavel a fost mângâiat. Corintenii s-au pocăit și s-au raliat de partea sa iar Pavel a fost îmbărbătat de entuziasmul manifestat de Tit cu privire la sfinții de la Corint. Iar apostolul a fost înviorat să ia din nou legătura, în această manieră, cu ei.

Se pare că înainte de a-l fi trimis apostolul pe Tit la Corint, i-a vorbit în termeni călduroși despre credincioșii de acolo. Acum el afirmă că lauda exprimată de el cu privire la ei nu s-a dovedit neadevărată, ci tot ce a spus despre corinteni a putut fi adevărat de Tit, prin propria sa experiență trăită în mijlocul lor. După cum tot ce le-a spus apostolul corintenilor era adevărat, tot așa și lauda sa cu ei înaintea lui Tit a fost adevărată.

Evident, Tit nu știa ce primire avea să i se facă la sosirea în sudul Greciei. Poate că se așteptase la cel mai sumbru scenariu și, când colo, corintenii i-au făcut o primire cât se poate de caldă. Ba mai mult, i-au mers la inimă, supunându-se îndrumărilor date de apostol prin Tit.

Când apostolul spune că ei l-au primit pe Tit cu frica și cutremur, asta nu înseamnă că au fost terorizați de el, ci, mai degrabă, că au avut o atitudine de reverență înaintea Domnului în această privință și o dorință sinceră de a-i fi plăcuți.

Când Pavel spune că a avut încredere în sfinți cu privire la toate lucrurile, nu trebuie să citim în aceste cuvinte mai mult decât se cuvine. În mod sigur, apostolul nu-i considera pe corinteni infailibili sau în neputința de a păcătui. Mai degrabă, cuvintele reflectă faptul că încrederea pe care o pusese apostolul în ei și de care se lăudase în fața lui Tit nu a fost în zadar. Corintenii s-au dovedit cu adevărat vrednici de încrederea acordată. Negreșit se referă și la faptul că întrucât ei au avut atitudinea corespunzătoare față de chestiunea discutată la întâi Corinteni, acum apostolul considera încrederea ce le-a acordat-o pe deplin justificată.

Versetul acesta aduce o complinire la prima secțiune din 2Corinteni, unde, așa cum am văzut, este vorba despre descrierea amănunțită a slujbei apostolului și efortul lui susținut de a întări legăturile existente între corinteni și el. Capitolul următor se ocupă de „harul dărnicii”.

Pavel dorea ca credincioșii să cunoască modul neobișnuit în care harul lui Dumnezeu s-a manifestat între credincioșii din bisericile din Macedonia (nordul Greciei). Filipi și Tesalonic au fost două dintre orașele în care s-au sădit biserici. Modul particular în care au arătat acești macedonieni că au primit harul lui Dumnezeu a fost prin dărnicia lor.

Acești credincioși trecuseră prin multe încercări de necazuri. În mod obișnuit, oamenii încercați astfel ar fi înclinați să-și economisească fiecare bănuț, ca să nu rămână descoperiți în viitor. Mai ales, dacă nu erau cu dare de mână, cum era cazul macedonienilor, care nu prea aveau bani. Totuși bucuria lor creștină a fost atât de mare încât, atunci când au aflat de nevoia celor de la Ierusalim, s-au comportat cu totul diferit de cum s-ar purta oamenii, dând cu multă generozitate. Ei au fost, astfel, în stare să combine multe necazuri, bucuria, sărăcia lor lucie cu belșugul lor de dărnicie.

Generozitatea lor avea și alte fațete unice, întrucât dărnicia lor nu era raportată la puterea lor de a da, ci mergea cu mult peste puterile lor. De asemenea, ei au dat de bunăvoie, adică spontan, fără să li se fi impus acest lucru, sau să se fi exercitat presiuni asupra lor sau să fi fost nevoie să fie convinși.

Atât de pătrunși erau ei de gravitatea situației sfinților de la Ierusalim, încât l-au rugat pe Pavel fierbinte să le dea prilejul de a lua parte la strângerea de ajutoare pentru acești credincioși. Poate că apostolul a ezitat să accepte generozitatea lor, știind cât de săraci erau ei înșiși, la ora aceea. Ei nu s-au lăsat însă, ci au insistat să-și aducă propria lor contribuție la această acțiune de ajutorare.

Probabil că Pavel se așteptase sau sperase ca ei să dea la fel ca ceilalți muritori: la început cu strângere de inimă, iar mai apoi cu mai multă larghețe, pe măsură ce creșteau presiunile exercitate asupra lor. Dar nu așa au dat macedonienii! Acești creștini preaiubiți s-au dat mai întâi pe ei înșiși Domnului, și apoi nouă, prin voia lui Dumnezeu. Adică Pavel arată că mai întâi acești credincioși s-au predat pe ei înșiși lui Cristos, după care au dat cu mână largă lui Pavel, din dorința de a ajuta la strângerea de ajutoare pentru credincioșii de la Ierusalim. În realitate, ei i-au spus lui Pavel: „Noi ne-am dăruit pe noi înșine Domnului iar acum ne dăruim ție, ca administrator al Lui. Spune-ne ce trebuie să facem, căci ești apostol al lui Cristos, Domnul nostru.”

„Contribuțiile pentru lucrarea Domnului” spune G. Campbell Morgan, „au valoare doar în măsura în care sunt daruri venite din partea unora care s-au dăruit pe ei înșiși lui Dumnezeu.”

Apostolul era atât de încântat de pilda macedonienilor, încât acum dorea ca și corintenii să procedeze la fel. De aceea spune el că l-a îndemnat pe Tit să încheie lucrarea începută la Corint. Cu alte cuvinte, când Tit a vizitat Corintul prima oară, le-a prezentat prima dată chestiunea strângerii de ajutoare. Acum, când revine la ei, are misiunea de a se asigura că intențiile lor bune se vor transforma în acțiuni concrete.

Întrucât corintenii erau frunțași în atâtea privințe, Pavel dorește ca ei să se evidențieze acum și în chestiunea dărnicii. El le acordă credit pentru că abundau în credință, în cuvânt, în cunoaștere, în orice râvnă și în dragostea lor pentru el. În prima sa epistolă, apostolul Pavel îi laudase pentru cunoștința și vorbirea lor. Aici apostolul adaugă încă vreo câteva virtuți, evidențiate de vizita lui Tit la Corint.

Sintagma în credință ar putea descrie o puternică credință în Dumnezeu, darul credinței sau credincioșie în relațiile cu semenii lor.

În cuvânt (vorbire) se referă, negreșit, la predilecția lor pentru vorbirea în limbi, temă dezbătută pe larg în prima epistolă.

În cunoaștere se referă probabil la darul carismatic sau la capacitatea lor de a pătrunde adevăruri spirituale.

În orice râvnă - relevă statornicia și râvna lor pentru lucrurile lui Dumnezeu.

În fine, dragostea lor pentru Pavel este de asemenea evidențiată. Acum Pavel ar dori să adauge o altă trăsătură la lista celorlalte, anume: „în toată generozitatea.” Denney ne avertizează cu privire la următorul pericol:

„...omul care abundă în interese spirituale, este fervent, rugativ, plin de afecțiune, în stare să ia cuvântul în Biserică, dar incapabil de a da bani din buzunarul lui.”

Pavel nu le poruncește corintenilor să facă acest lucru, pe un ton aspru sau legalist. Mai degrabă, el ar dori să pună la probă sinceritatea lor, în special în lumina râvnei sau statorniciei creștinilor macedonieni în această privință. Când Pavel afirmă că nu spune lucrul acesta ca o poruncă, nu recunoaște prin aceasta că nu ar fi fost inspirat, ci, pur și simplu, că dărnicia lor trebuie să pornească din inimă, întrucât lui Dumnezeu îi place omul care dă cu voioșie.

Aici apostolul Pavel introduce unul din cele mai mărețe versete din această măreață epistolă. Pe fondul împrejurărilor deloc roze în care își duceau macedonienii și corintenii viața, el zugrăvește portretul minunat al celei mai generoase Persoane care a trăit vreodată.

Cuvântul har e folosit într-o sumedenie de sensuri în Noul Testament, dar aici are, negreșit, înțelesul de generozitate. Cât de generos a fost Domnul Isus? Atât de generos încât a dat tot ce a avut de dragul nostru, pentru ca noi, prin sărăcia Lui, să devenim bogați pe veci. Moorehead comentează pe această temă:

„El a fost bogat în posesiuni, putere și omagiu, părtășie și fericire. El a devenit sărac în poziția ocupată în viață, împrejurări și în relațiile Sale cu oamenii. Noi suntem îndemnați să dăm ceva bani, îmbrăcăminte și alimente. Dar El S-a dat pe Sine.”

Versetul acesta ne învață despre pre-existența Domnului Isus. Când era El bogat? Desigur, nu când a venit El în lume, sub chipul pruncului din ieslea Betleemului! Și, bineînțeles, nu în timpul celor treizeci și trei de ani de peregrinare, „ca străin fără locuință în lumea creată de însăși mâinile Sale.” El a fost bogat într-o eternitate trecută, locuind cu Tatăl în curțile raiului. Dar S-a făcut sărac. Asta se referă nu numai la Betleem, ci și la Nazaret, Ghețimani, Gabata și Golgota. Și toate acestea au fost făcute pentru noi, așa încât noi, prin sărăcia Lui să ne îmbogățim.

Dacă așa stau lucrurile - și, negreșit așa stau! - atunci ar trebui să nu mai putem de bucurie pentru prilejul și privilegiul pe care-l avem de a-i da tot ce posedăm și suntem. Nici un argument nu poate fi mai convingător decât acesta, în întreaga discuție de către Pavel a subiectului dărnicii creștine.

Acum apostolul revine la corinteni, care se gândiseră să facă o colectă pentru sfinții nevoiași, înainte ca macedonienii să se fi decis să ia această acțiune. Corintenii începuseră această acțiune înainte ca macedonienii să înceapă strângerea de fonduri. Prin urmare, ei trebuie să rămână consecvenți, terminând ceea ce au început acum un an. Or, asta ar fi în avantajul lor, întrucât ar dovedi sinceritatea și consecvența lor.

Indiferent de motivul întârzierii lor, Pavel le spune că ei nu trebuie să-l nesocotească, ci să termine acum ceea ce au început cu atâta grabă. Lucrul acesta trebuie să-l facă pe măsura putinței lor de atunci, și nu după posibilitățile pe care le-ar avea în viitor, când le-ar spori averile.

Se pare că corintenii întârziaseră strângerea ajutoarelor pentru sfinții nevoiași de la Ierusalim în speranța că vor putea trimite ajutoare mai substanțiale la o dată ulterioară. Aici li se amintește însă că nu se pune problema cantității ajutoarelor pe care le-ar putea trimite. Tot ce se cere este să existe o dorință sinceră în inimă de a lua parte la această acțiune de ajutorare, după care Dumnezeu va accepta darul, indiferent cât de mic ar fi acesta. Gândul din inima cuiva este cel care contează!

Scopul urmărit de Pavel nu este de a-i împovăra financiar pe corinteni. El nu vrea ca biserica de la Ierusalim să fie ușurată, iar biserica de la Corint să fie împovărată sau sărăcită.

Versetul acesta descrie programul instituit de Dumnezeu pentru ajutorarea celor nevoiași din cadrul bisericii Domnului Isus Cristos. Scopul urmărit de Domnul este ca ori de câte ori se ivește o nevoie într-o anumită privință în rândul creștinilor să existe imediat o revărsare de ajutoare din alte regiuni unde se află creștini către locul unde se manifestă nevoile în acel moment. Aceste schimburi permanente de ajutoare ar duce la o egalitate între bisericile din toată lumea.

Astfel, la ora când scria Pavel aceste rânduri urma să se manifeste o revărsare de fonduri din Corint, Macedonia și din alte părți către Ierusalim. Poate că în viitor sfinții de la Ierusalim vor fi într-o stare mai bună, iar cei din Corint vor trece prin nevoi. În cazul acesta, s-ar inversa direcția revărsării fondurilor. Acum nevoia s-a ivit la Ierusalim, dar în viitor ar putea fi rândul corintenilor să ducă lipsă și în acest caz sfinții de la Ierusalim le vor veni în ajutor.

Acest principiu de egalitate este subliniat prin citatul din Exod 16:18. Când copiii lui Israel au ieșit să culeagă mană, unii au reușit să strângă mai mult decât alții. Dar nu a avut importanță, pentru că atunci când s-a distribuit mana, fiecare a primit aceeași cantitate - un omer, respectiv 2,35 litri. Deci „Cine strânsese mult n-avea prea mult și cine strânsese puțin nu ducea lipsă.” Dacă cineva încerca să stocheze

mană, aceasta făcea viermi!

Procesul de egalizare nu s-a petrecut printr-un miracol, ci datorită faptului că cei ce aveau mult împărțeau cu cei ce nu aveau suficient, cum relevă și Hodge:

„Lecția pe care o învățăm din Exod și de la Pavel este că, între copiii lui Dumnezeu, belșugul excesiv al unora trebuie folosit pentru împlinirea nevoilor altora; și că orice încercare de contramandare a acestei legi va duce la rușine și pierdere. Proprietatea este ca mana: nu suferă să fie stocată.

Cam pe aceeași linie se situează și acest citat, dintr-o sursă necunoscută:

„Dumnezeu intenționează ca fiecare om să împartă cu alții bunurile de care are parte în viață. Unii adună mai mult, alții mai puțin. Cei care posedă mai mult trebuie să împartă cu cei ce au mai puțin. Dumnezeu nu permite distribuția inegală a proprietății cu scopul de a le da bogaților prilejul de a se bucura de belșugul lor, ci pentru ca să-l împartă cu săracii.”

În următoarele două versete Tit este elogiât pentru atitudinea excelentă pe care a avut-o în această privință. Mai întâi, I se aduc mulțumiri lui Dumnezeu pentru că a pus în inima lui Tit aceeași râvnă pentru corinteni. Pavel a avut o comuniune spirituală cu acest colaborator al său. Aceeași povară pe care o avea și apostolul față de corinteni a fost împărtășită de Tit.

Pavel l-a îndemnat pe Tit să meargă la Corint și să le transmită credincioșilor de acolo această scrisoare, dar îndemnul nu a fost necesar, deoarece Tit voia să meargă acolo de bunăvoie.

Sintagma a pornit... spre voi ar trebui să fie redată astfel: „se duce spre voi”, întrucât este un exemplu al așa-numitului timp „aorist” din limba greacă, conform căruia acțiunea este privită nu din perspectiva clipei când a redactat Pavel această epistolă, ci din aceea a corintenilor, când aveau ei s-o citească. Tit este în mod sigur cel ce a dus această scrisoare la Corint, dar n-a pornit într-acolo până când Pavel nu a încheiat redactarea ei.

Versetele 18 la 22 se referă la alți doi frați creștini care aveau să-l însoțească pe Tit în această călătorie. Primul este descris în versetele 18 la 21 iar al doilea în versetul 22, ambii rămânând anonimi.

Acest pasaj din Scriptură este de mare valoare, întrucât ne arată măsurile de precauție pe care le-a luat Pavel în mânăuirea fondurilor, ca nu cumva să poată cineva să-l acuze că ar fi întrebuințat greșit acești bani.

Primul frate menționat a fost cel vrednic de laudă datorită lucrării sale în evanghelie. Opiniile sunt împărțite cu privire la identitatea sa. Unii spun că a fost Luca, alții Sila iar alții Trofim. Încercând să stabilim cu precizie despre cine este vorba, e posibil să pierdem miezul spiritual al versetului. Oare la voia întâmplării a fost omis numele acestui lucrător creștin? Una din trăsăturile unui ucenic adevărat este că acesta trebuie să lucreze, de multe ori, în anonim. Vezi pilda slujnicei care a jucat un rol atât de important în viața leprosului Naaman. Tot așa a fost și cu băiețașul care a pus la dispoziția Domnului Isus traista lui cu merinde, cu ocazia înmulțirii pâinilor și peștilor.

Acest frate ne-menționat a fost ales de biserici să efectueze călătoria legată de predarea acestui dar (în românește: „har”, n.tr.). Cu alte cuvinte, el a fost numit să se numere printre solii care au transmis destinatarilor aceste ajutoare benevole. Apostolul se considera pe sine și pe ceilalți asociați ai lui drept slujitori sau administratori ai acestei lucrări a harului, pe care ei o făceau pentru slava Domnului însuși, prin care doreau să demonstreze dorința și disponibilitatea lor de a-i sluji pe sfinții nevoiași de la Ierusalim.

Apostolul a dat dovadă de suficientă înțelepciune ca să nu se încumete să mânăuiască singur acești bani sau să-i încredințeze unui singur om, ci a ținut morțiș să-i predea unui grup de două sau mai multe persoane. Căci asta ne spune versetul 20. Pentru a se evita orice posibilitate de bârfă sau de vorbire de rău, el a avut grijă ca acest belșug de ajutoare să fie mânăuit în așa fel încât să nu se facă nici un rău.

Căci căutăm să lucrăm cinstit. Pavel s-a străduit întotdeauna ca acțiunile lui să fie cinstite nu numai înaintea Domnului, ci și înaintea oamenilor. Morgan face următoarea remarcă pe această temă: „Este treaba comunității creștine să-și desfășoare activitatea în așa manieră încât oamenii din lume să nu aibă nici un temei să bănuiască vreo acțiune contrară neprihănirii, în toate lucrările sale.”

Versetul acesta este aproape identic cu cel de la Proverbe 3:3,4 din ediția Septuaginta.

Aici întâlnim un alt frate necunoscut pe care Pavel l-a desemnat să-și dea concursul la îndeplinirea cu succes a acestei lucrări importante. Râvna acestui frate fusese încercată de multe ori în trecut, iar acum el a dat dovadă de aceeași râvnă deosebită în îndeplinirea acestei misiuni speciale, din cauza marii lui încrederi în frații corinteni.

În acest punct ediția NKJV spune: datorită marii încrederi pe care noi o avem în voi. Cuvintele noi o avem (tipărite în litere cursive) indică faptul că au fost adăugate, dar mulți susțin că sensul propoziției ar fi altul, respectiv: pe care el o are. În acest caz, ar însemna că Pavel îl elogiază pe acest frate anonim nu numai pentru credincioșia manifestată în trecut, ci și pentru interesul deosebit arătat cu această ocazie, datorită încrederii pe care el o avea în corinteni.

Prin urmare, Pavel spune că dacă va întreba cineva cu privire la acești trei oameni, corintenii să le spună că Tit este părtașul și conlucrătorul lui Pavel în interesul corintenilor și că ceilalți doi frați sunt trimișii bisericilor și slava lui Cristos. Sintagma slava lui Cristos este o descriere plină de patos a acestor oameni. Tocmai pentru faptul că ei sunt trimișii bisericilor au fost ei numiți astfel. Datorită purtării lor, lucrarea Domnului strălucește înaintea oamenilor, ei aducând astfel slavă Domnului și reflectând slava Lui.

Având în vedere toate acestea, corintenii trebuie să le facă o primire caldă, pentru ca Pavel să nu se fi lăudat degeaba cu ei, când le-a încredințat acest dar de preț pentru sfinții de la Ierusalim. Aceasta trebuie să constituie o dovadă pentru bisericile din jur despre dragostea creștină. Phillips traduce astfel versetul 24: „Prim urmare, dați-le și voi, și toate bisericile prilejul să vadă cât de sinceră este dragostea voastră, adevărind astfel toate lucrurile minunate care s-au spus despre voi!”

Deși Pavel nu avea nevoie să le scrie corintenilor cu privire la trimiterea de ajutoare financiare sfinților nevoiași, totuși el a făcut-o. Parcă se degajă o notă de ironie în acest verset, întrucât știm că în anumite privințe a fost nevoie să le scrie. Ei au manifestat încă de la început disponibilitatea lor de a participa la strângerea de ajutoare pentru cei din Ierusalim. Cât privește dorința lor, nimic de zis: era de lăudat. Dar ei nu au făcut și pasul următor, transpunând în practică dorința lor. De aceea Pavel consideră că e nevoie totuși să le amintească de necesitatea aducerii la îndeplinire a intențiilor lor bune.

Nu era nici o îndoială cu privire la bunele lor intenții, căci de îndată ce au auzit de nevoia ce exista la Ierusalim, ei și-au manifestat râvna și imboldul de a da o mână de ajutor. De fapt, Pavel se și lăudase cu ei în fața creștinilor din Macedonia. El le spusese că Ahaia fusese gata cu un an în urmă. Prin „Ahaia”, situată în sudul Greciei, se înțelege aici Corintul, întrucât orașul făcea parte din această regiune. Când au auzit macedonienii că creștinii de la Corint fuseseră gata cu un an înainte, mulți dintre ei au fost însuflețiți, molipsindu-se de râvna creștină a dărnicii și hotărându-se să dea și ei cu mână largă.

Când Pavel spune că i-a trimis pe frați, din nou sensul este la timpul prezent, adică îi trimite acum. Folosirea timpului trecut privește acțiunea din perspectiva destinatarilor scrisorii, care vor fi privit această acțiune ca pe ceva deja săvârșit, în trecut.

Frații de aici sunt cei menționați în capitolul precedent: Tit și cei doi creștini anonimi, trimiși de Pavel pentru ca el să nu se fi lăudat în zadar cu privire la dorința acestora de a strânge ajutoarele. Misiunea celor trei frați era de a se asigura că s-au făcut toate pregătirile pentru strângerea ajutoarelor înaintea de a sosi Pavel acolo.

Când avea să se deplaseze Pavel din Macedonia la Corint, era de așteptat ca el să fie însoțit de un frate din Macedonia. Ce penibil ar fi fost pentru Pavel să constate că, după ce s-a lăudat cu corintenii, să vină apoi la ei cu unul din acei macedonieni, și să constate că corintenii nu au făcut nimic în direcția strângerii de ajutoare pentru sfinții de la Ierusalim! Într-o asemenea eventualitate, nu numai că încrederea lui Pavel în corinteni ar fi făcută de rușine, dar chiar corintenii înșiși ar fi puși într-o situație penibilă, pentru că nu și-au adus la îndeplinire promisiunea. Iată cât de grafic traduce Phillips acest verset:

„Căci între noi fie vorba: nu s-ar cădea ca, dacă unii din macedonieni mă vor însoți în călătoria mea la voi, să vă găsească nepregătiți pentru acest act de generozitate! Noi (și bine înțeles voi) ne-am simți, în acest caz, foarte rușinați, după ce ne-am lăudat atât de mult cu voi, acordându-vă încredere.”

Prin urmare, aceasta l-a determinat pe Pavel să considere că este necesar să-i îndemne pe acești trei frați să se ducă la Corint, înainte de a sosi el însuși acolo, misiunea lor fiind de a pregăti darul lor generos dinainte, dar pe care au promis că-l vor face sfinților de la Ierusalim.

Să întregească dinainte binecuvântarea promisă de voi, ca să fie gata, ca o binecuvântare, nu cu zgârcenie. Nu s-a pus de la început problema de a scoate cu cleștele aceste fonduri de la sfinții din Corint sau de a-i extorca, ci darurile trebuiau să izvorască din spiritul lor de generozitate, fiind absolut benevole.

În versetele 6 la 15 apostolul Pavel enumera câteva dintre recompensele minunate și beneficiile dărnicii creștine. Mai întâi, apostolul enunță legea recoltei. Este un fapt îndeobște cunoscut în agricultură că pentru a avea o recoltă îmbelșugată, trebuie să faci o însămânțare cât mai substanțială.

Când vine vremea semănatului, agricultorul e confruntat cu o întrebare: să semene toată cantitatea de semințe, sau să rezerve o parte pentru consumul familiei sale, în lunile următoare? Ideea care se desprinde din acest verset este că dacă va semăna din plin, va și culege roade din plin, în raport cu cantitatea însămânțată.

Să nu uităm că fermierul nu seceră exact cantitatea de semințe pe care a sădit-o, ci mult mai mult - proporțional cu cât a semănat. Tot așa este și cu dărnicia creștină: nu se pune problema de a primi exact ceea ce ai dat, ci proporțional cu darul făcut de tine. Și apoi trebuie precizat că ceea ce vei primi înapoi nu va fi neapărat sub formă de bani, cât sub formă de binecuvântări spirituale.

Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui. Asta pentru că va trebui să ia în considerare propriile sale nevoi și necesarul acoperirii acestora. El va trebui să se gândească apoi și la obligațiile pe care le va avea de îndeplinit în cursul normal al treburilor zilnice. Dar, mai presus de acestea, el va trebui să se gândească la frații și surorile sale de credință și la lucrurile pe care le așteaptă Cristos de la el. Ținând cont de toate aceste lucruri, el nu trebuie să dea cu părere de rău sau de nevoie. Asta pentru că cineva poate să dea ajutor, dar să nu o facă cu bucurie. De multe ori, oamenii dau ajutoare datorită presiunilor psihologice exercitate asupra lor sau ca să nu se facă de rușine. Numai că aceasta nu este dărnicia adevărată, întrucât pe cine dă cu bucurie îl iubește Dumnezeu. Unii au remarcat că termenul hilar provine din cuvântul hilaron, din originalul grec, care a fost tradus în engleză prin „vesel” iar în română prin „cel ce dă cu bucurie”.

Are Dumnezeu nevoie de banii noștri? Nu, întrucât vitele de pe o mie de dealuri sunt ale Lui și dacă ar avea, cu adevărat, nevoie de ceva, nu ne-ar cere nouă să-l dăm (Psalmul 50:10-12). Ceea ce contează însă înaintea lui Dumnezeu este atitudinea inimii noastre. Domnului îi place să vadă un creștin care este atât de plin de bucuria Sa încât va dori să împartă ce are cu alții.

Lui Dumnezeu îi place de cel ce dă cu voie bună pentru că, așa cum arată Jowett:

„Dărnicia făcută cu voie bună izvorăște din dragoste și, prin urmare, este interacțiunea dintre două persoane care se iubesc și au comuniune între ele. Dărnicia este limbajul prin care se exprimă dragostea, altă modalitate de exprimare neavând. „Căci atât de mult a iubit Dumnezeu... încât a dat” Dragostea își trage seva din însăși actul dăruirii de sine. Singura avere cu care se mândrește este bucuria predării. Dacă dragostea are toate lucrurile, tot atât de adevărat este că ea nu posedă nimic.”

Aici ni se face promisiunea că dacă cineva dorește să fie cu adevărat generos, Dumnezeu îi va da prilejul de a-și exprima generozitatea. Harul apare aici ca sinonim al resurselor. Dumnezeu poate să ne dea resursele necesare pentru ca nu numai noi înșine să avem de ajuns, ci să putem să împărțim și cu alții ceea ce avem, pentru ca să fim plini de orice faptă bună.

Observați ce mult subliniază versetul acesta ideea de plinătate: Dumnezeu să vă umple cu orice har, pentru ca având totdeauna în toate din destul, să fiți plini de orice faptă bună."

Acum apostolul citează din Psalmul 112:9. Sintagma a împrăștiat se referă la acțiunea semănatului, versetul fiind o descriere a omului care a semănat din belșug, adică a fost plin de fapte bune, de milostenie către alții, de ajutorare a celor săraci. Va pierde el printr-o asemenea acțiune? Nicidecum, întrucât dreptatea lui rămâne în veac. Asta înseamnă că dacă vom răspândi în jurul nostru fapte de milostenie, aidoma semănătorului ce seamănă din belșug, ne vom strânge comori în cer. Rezultatele milosteniei noastre vor dăinui în veac.

Ilustrația semănătorului continuă. Același Dumnezeu care dă sămânță semănătorului și pâine pentru hrană are grijă ca cei ce se poartă cu milă față de alții să culeagă anumite recompense, dintre care unele sunt enumerate. Mai întâi, își va înmulți sămânța semănată. Adică va avea mai multe prilejuri de a face bine și urmările acestor acțiuni vor fi tot mai îmbucurătoare. În plus, va face să crească roadele dreptății voastre. Corintenii erau drepti în acțiunea de strângere a ajutoarelor pentru sfinții de la Ierusalim. Ca urmare a dărnicii lor, și ei aveau să primească, la rândul lor, o răsplată veșnică îmbelșugată. Pe măsură ce Dumnezeu le mărea capacitatea de a da, iar ei sporeau în generozitate, creșteau și răsplățile, în mod proporțional.

Reiese clar din acest verset că nici o persoană care îi dă Domnului nu se sărăcește pe sine, ci, toate actele de dărnicie își au corespondentul lor într-o răsplată mult peste măsura generozității dătorului. Astfel Pavel afirmă aici că creștinii, prin dărnicia lor, vor fi îmbogățiți în toate privințele, pentru ca să se manifeste și mai mult orice dărnicie. Când priveau apostolii cum cresc creștinii corinteni în harul dărnicii, se simțeau îmboldiți să-l aducă mulțumiri lui Dumnezeu.

Odată predat darul corintenilor către cei din Ierusalim, acesta avea să îplinească nu numai nevoile sfinților de acolo, ci avea să-i determine pe mulți de pretutindeni să-l aducă mulțumiri lui Dumnezeu. Cum am spus-o cu atâtea alte ocazii în acest comentariu, Pavel pune un accent deosebit de mare pe mulțumiri. Tot ce avea ca rezultat aducerea de mulțumiri Domnului ocupa un loc prioritar în viața și activitatea apostolului Pavel.

Există și alte beneficii care vor rezulta din darul corintenilor. Acesta va constitui o dovadă tangibilă pentru creștinii iudei că s-a petrecut într-adevăr o lucrare a lui Cristos în viața acestor convertiți dintre Neamuri. La un moment dat creștinii iudei avuseseră îndoieli cu privire la autenticitatea convertirii unor ne-evrei de felul corintenilor. Poate că nici nu-i considerau creștini adevărați. Dar acest gest de bunătate din partea lor avea să constituie o dovadă a realității credinței corintenilor, făcându-l să-L slăvească pe Dumnezeu pentru lucrarea minunată realizată de evanghelia lui Cristos în Ahaia, cât și pentru dărnicia corintenilor față de acești sfinți de la Ierusalim.

Dar lucrurile nu se opresc aici! Mai urmează două beneficii. Datorită darului făcut de corinteni sfinților de la Ierusalim, acești creștini iudei vor începe de acum încolo să se roage pentru sfinții de la Corint, stabilindu-se puternice legături de afecțiune. Sfinții de la Ierusalim vor avea o afecțiune arzătoare pentru corinteni, datorită harului nespus de mare al lui Dumnezeu, pe care aceștia din urmă l-au manifestat pentru cei de la Ierusalim.

În acest punct, Pavel izbucnește pur și simplu într-o exclamație de bucurie! Versetul acesta a fost o sursă de nedumerire pentru mulți cercetători ai Bibliei, datorită neputinței lor de a vedea vreo legătură cu contextul versetelor precedente. În plus, ei se întreabă ce-o fi însemnând sintagma: darul Lui de nespus.

Dar nouă ni se pare că, odată ajuns la sfârșitul fragmentului despre dărnicia creștină, apostolul Pavel este nevoit să-și îndrepte gândurile spre cel mai mare Dătător dintre toți: Dumnezeu însuși. Și, desigur, el se gândește la cel mai mare dar dintre toate: Domnul Isus Cristos. Așadar își ia rămas bun de la corinteni pe acest ton înălțător. Ei sunt copiii lui Dumnezeu și urmașii lui Cristos. Ca atare, se cuvine ca ei să urmeze aceste exemple supreme!

În versetele 1-6 avem răspunsul dat de apostol celor care l-au învinuit că s-ar fi purtat după felul de viețuire al oamenilor din lume.

Mai întâi, el se prezintă într-o manieră foarte simplă: Eu însumi Pavel.

În al doilea rând, el îi roagă pe sfinți, nu le vorbește pe un ton dictatorial.

În al treilea rând, el își întemeiază apelul pe blândețea și bunătatea lui Cristos. Desigur, el se gândește la cărarea urmată de Domnul Isus când a umblat pe acest pământ ca Om. Apropo, aceasta este una din puținele referiri făcute de Pavel la viața pământească a Mântuitorului. De obicei apostolul se referă la Cristos drept Cel înălțat la cer, proslăvit la dreapta lui Dumnezeu.

Descriindu-se în continuare pe sine, Pavel spune: eu, cei smerit când sunt de față în mijlocul vostru și plin de îndrăzneală față de voi când sunt departe. Desigur, aceasta este o afirmație ironică. Este exact ceea ce afirmaseră criticii săi, că Pavel este laș atunci când e de față cu creștinii, dar când nu mai e în prezența lor ar fi un leu. Îndrăzneala lui, susțin aceștia, ar fi o dovadă a atitudinii lui belicoase pe care, chipurile, ar fi manifestat-o Pavel în scrierile sale.

Versetul acesta are legătură cu prima parte a versetului întâi, în care Pavel începuse să spună că i-a rugat pe corinteni, dar nu a precizat conținutul rugăminții sale, precizare pe care o face în acest verset: „Vă rog, deci, să nu mă faceți ca atunci când voi fi de față, să alerg cu hotărâre la îndrăzneala aceea pe care am de gând s-o întrebuițez împotriva unora, care cred că noi umblăm potrivit firii păcătoase." El nu voia să se poarte față de ei cu asprimea cu care se purta față de cei ce-l învinuiau că s-ar fi purtat într-o manieră firească.

Ideea care se desprinde din acest verset este că deși apostolii trăiau în trup (sau „carne"; este același termen tradus în versetul anterior prin „firea păcătoasă", n.tr.), ei nu se purtau conform principiilor sau motivațiilor firii vechi.

Armele de luptă ale creștinului nu sunt ale firii păcătoase. Așa, de pildă, creștinul nu se folosește de săbii sau arme de foc, după cum nu recurge la strategia militară de luptă în misiunea sa de răspândire a evangheliei creștine în toată lumea. Dar apostolul nu se referă doar la aceste arme carnale, ci arată că creștinul nu recurge nici la bogății, glorie, putere, elocvență sau inteligență pentru a-și atinge scopurile. Mai degrabă el se folosește de metodele care sunt puternice, datorită lui Dumnezeu, ca să dărâme fortărețele. Credința în Dumnezeul cel viu,

rugăciunea și ascultarea de cuvântul lui Dumnezeu - iată care sunt armele puternice folosite de toți ostașii adevărați ai lui Isus Cristos. Prin aceste arme sunt dărâmate fortărețele.

Versetul acesta ne arată înțelesul termenului fortărețe din versetul 4. Pavel se vedea pe sine ca ostaș, angajat în luptă împotriva raționamentelor semețe ale omului, împotriva argumentelor care se opun adevărului. Adevăratul caracter al acestor argumente ne este redat de sintagma: împotriva cunoștinței lui Dumnezeu.

În vremea noastră, s-ar putea aplica la oamenii de știință, la adepții teoriei evoluției, la filosofi și la experți în materie de religie, care nu au însă loc pentru Dumnezeu în structura lor de gândire și acțiune. Apostolul nu era deloc dispus să încheie un armistițiu cu aceștia, ci se simțea obligat să facă orice gând rob ascultării de Cristos. Toate învățăturile și speculațiile oamenilor trebuiesc cântărite în lumina învățăturilor Domnului Isus Cristos. Pavel nu condamnă capacitatea propriu-zisă a oamenilor de a raționa, ci ne atrage doar atenția ca nu cumva să îngăduim intelectului nostru să se manifeste de pe o poziție antagonistă Domnului nostru sau de neascultare față de El.

Ca ostaș al lui Cristos, apostolul era de asemenea gata să pedepsească orice neascultare, atunci când corintenii își manifestaseră, înaintea tuturor, ascultarea lor. El nu avea de gând să ia măsuri împotriva învățătorilor falși de la Corint înainte de a se fi asigurat, mai întâi, de ascultarea credincioșilor în toate privințele.

Deși prima propoziție din acest verset este redată sub formă de întrebare: „Priviți voi lucrurile după înfățișarea lor exterioară?” (NKJV), ar putea fi considerată o afirmație: „Voi vă uitați doar la aspectul de suprafață al lucrurilor” (NIV). Sau la modul imperativ, cum redă versetul ediția RSV: „Priviți ceea ce vă stă în față!”, adică „Confrunțați-vă cu faptele, cu realitatea.”

Dacă vom interpreta versetul ca o afirmație, ideea care se desprinde este că corintenii aveau tendința de a judeca un om în funcție de înfățișarea sa exterioară, dacă era prezentabil sau impunător, dacă știa să se exprime într-un limbaj îngrijit sau dacă făcea dovada unor facultăți intelectuale deosebite, a unei logici ieșite din comun. Cu alte cuvinte, erau impresionați mai mult de înfățișarea exterioară a cuiva, decât de fondul său lăuntric, de adevărata realitate ce caracteriza persoana respectivă.

Dacă se încrede cineva în el însuși că este al lui Cristos, să gândească în sine și aceasta: că după cum el este al lui Cristos, tot așa suntem și noi ai lui Cristos. Aici Pavel se referă probabil la cei ce spuneau: „Eu sunt al lui Cristos” (1Corinteni 1:12), în manieră exclusivă. Apostolul le răspunde acestora că nimeni nu are dreptul exclusiv la Cristos. El îi aparține Domnului Isus în aceeași măsură în care îi aparțin și ei.

Indiferent cine erau acești creștini care se considerau exclusiv ai lui Cristos, Pavel nu tăgăduiește că ei ar fi, într-adevăr, ai Lui. Prin urmare, nu se poate deduce de aici că în textul de față el s-ar referi la apostolii falși și la șarlatanii care se dădeau apostoli ai lui Cristos (2Corinteni 11:14). Se pare că în această epistolă Pavel se ocupă de două categorii de adversari: și de mântuiți, și de nemântuiți.

Ca apostol al Domnului Isus Cristos, Pavel primise autoritatea în biserici pe care le înființase, cu scopul de a-i zidi și întări pe sfinți în credința lor sfântă. Pe de altă parte, învățătorii falși exercitau asupra corintenilor o autoritate pe care n-o primiseră de la Domnul. Ba mai mult, exercitau această autoritate într-o manieră menită să-i sfășie, mai degrabă decât să-i zidească pe sfinți. Prin urmare, Pavel spune că și dacă s-ar lăuda mai intens cu autoritatea pe care i-a încredințat-o Domnul, nu ar fi făcut de rușine prin asta, întrucât afirmațiile sale s-ar dovedi în cele din urmă valabile.

El a făcut această afirmație pentru ca să nu pară că-i îngrozește pe creștini prin scrisorile sale. Cu alte cuvinte, dacă apostolul s-ar lăuda cu autoritatea pe care i-a dat-o Dumnezeu, el are grijă să precizeze că nu vrea să-i sperie pe corinteni, întrucât asta nu ar face decât jocul criticilor săi. Mai degrabă, corintenii trebuie să-și aducă aminte că această autoritate i s-a dat pentru a-i întări - exact modul în care a și uzat el, de fapt, de autoritatea sa.

Aici ni se îngăduie să audim învinuirea concretă ce fusese adresată apostolului Pavel. Adversarii lui îl acuzaseră că ar fi redactat scrisori amenințătoare, dar apoi au afirmat că prezența lui în trup este slabă și cuvântul lui de disprețuit.

Toți cei care făceau aceste învinuiri trebuie să știe că atunci când Pavel va fi în prezența lor va fi același om care fusese și când scrisese scrisorile sale. Asta nu înseamnă că Pavel recunoștea învinuirea criticilor săi, că ar fi dat dovadă de o atitudine beligerantă în epistolele sale. Ceea ce spune el însă este că se va purta aspru cu ei, când îi va întâlni față în față și că nu se va purta cu lașitate.

Este evident că învățătorii falși aveau obiceiul de a se compara cu alții. Astfel îl prezentau pe Pavel corintenilor în așa manieră, încât să trezească disprețul lor. În schimb, pe ei înșiși se considerau membri de elită, ai cercului intim, ca unii cu care nimeni nu se putea măsura. Așa se explică de ce afirmă pe un ton sarcastic: „Negreșit, n-avem îndrăzneala să ne numărăm sau să ne comparăm cu aceia care se recomandă singuri. Dar ei, prin faptul că se măsoară cu ei înșiși și se compară cu ei înșiși, arată că nu sunt înțelepți.” Chiar dacă l-au acuzat pe Pavel că e îndrăzneț în scrisorile sale, aici ei afirmă că nu îndrăznește să se numere printre cei care se recomandă singuri sau care iau ca etalon de comparație doar propria lor viață.

E de prisos să spunem că, dacă cineva se măsoară doar cu el însuși, atunci întotdeauna se va considera drept și corect, nemaiaivând nevoie să se corecteze! Pavel spune că cei ce procedează astfel nu sunt înțelepți. Bine a spus cine a afirmat: „Este obiceiul tuturor clicilor și grupărilor exclusiviste de a nu recunoaște alte valori decât cele proprii.”

În versetele 13-16 Pavel își exprimă intenția de a se lăuda doar în sfera slujbei pe care Dumnezeu i-a încredințat-o. El și-a făcut obiceiul de a nu se amesteca în lucrarea altuia, atunci când dorea să se laude. Evident, este o referire la iudaizatori, cărora le plăcea să se strecoare prin biserici deja înființate de apostolul Pavel sau de alți creștini, clădind pe temelia pusă de altcineva. În felul acesta, când se lăudau cu o lucrare, aceasta nu le aparținea, fiind mai degrabă meritul altcuiva.

Pavel spune că el nu se va lăuda cu privire la chestiunile care depășesc sfera slujirii sale pentru Cristos, ci se va lăuda doar cu locurile și persoanele cu care Dumnezeu a onorat slujba sa. Aici, desigur, se cuvine menționat cu precădere orașul Corint, unde Pavel vestise evanghelia și avusese bucuria să vadă ca roadă formarea unei biserici creștine. Plastică este traducerea lui Arthur S. Way:

„Dar eu - ei bine, eu nu mă laud cu prerogative ce depășesc domeniul meu de competență, ci mă mărginesc la sfera de operațiuni pe care mi-a hărăzit-o Dumnezeu - sferă în care, negreșit, se cuprinde și misiunea mea către voi.”

În realitate, Pavel primise misiunea și împuternicirea din partea Domnului să vestească evanghelia la Neamuri, misiune care cuprindea, evident, și Corintul. Apostolii de la Ierusalim au căzut de acord asupra acestui lucru, dar acum au venit de la Ierusalim învățătorii falși, invadând provinciile pe care Dumnezeu i le-a încredințat apostolului Pavel.

Apostolul nu se complace însă în laudă excesivă. Dumnezeu este Cel ce i-a încredințat sfera de lucru, în care e cuprins și orașul Corint. El a venit la Corint, a predicat evanghelia și a sădit o biserică. Dacă n-ar fi venit până la Corint, putea fi acuzat că se laudă peste măsură. Dar el a trecut prin încercări, a fost supus la probă, a îndurat suferințe și greutăți, pentru ca să-i poată câștiga pe corinteni. Iată însă că acum alții îi invadau sfera în care făcuse misiunea de pionierat, lăudându-se cu realizări care îi aparțineau, de fapt, lui.

Traducătorii versiunii NIV traduc astfel acest verset dificil: „Noi nu mergem prea departe cu lauda noastră, cum ar fi cazul dacă nu am fi venit la voi, căci noi într-adevăr am ajuns până la voi cu vestirea evangheliei lui Cristos.”

Apostolul este hotărât să nu se laude în chestiunile care nu erau urmarea directă a slujbei sale pentru Cristos. Or, iudaizatorii se făcuseră vinovați tocmai de acest lucru, lăudându-se cu roadele strădaniilor altora. Ei au încercat să fure oițele lui Pavel, să-l submineze, ponegrindu-l și să-i contrazică învățătura, toate făcând uz de o autoritate nelegitimă.

Pavel nădăduia însă că, de îndată ce va fi crescut credința corintenilor, dându-i posibilitatea să-și îndrepte atenția și spre alte sfere de lucru, credința lor să se concretizeze în ajutoare tangibile, care să-i permită lui, apostolul lui Dumnezeu, să vestească evanghelia în alte ținuturi îndepărtate. Odată lărgită slujba lui, Pavel avea să aplice din nou, cu consecvență, principiul acesta călăuzitor.

Necazurile ivite în mijlocul corintenilor îi luau apostolului atâta timp încât nu-și putea îndeplini cu conștiinciozitate misiunea în regiunile celelalte.

Principiul călăuzitor al lui Pavel era necesitatea de a vesti evanghelia și în ținuturile care sunt dincolo de cele ale corintenilor (prin asta înțelegându-se probabil, partea de vest a Greciei, Italia și Spania), fără să ne lăudăm cu sfera de realizări a altuia. Apostolul Pavel nu a avut nici o intenție să intervină în câmpul de misiune al altuia sau să-și asume meritele altor oameni care au trudit înaintea lui într-un anumit loc.

Dacă se laudă cineva, să se laude în Domnul. Negreșit asta înseamnă că se poate lăuda numai cu ceea ce a găsit Domnul de cuviință să înfăptuiască prin el. Acesta pare să fie miezul argumentului lui Pavel.

La urma urmelor, nu lauda de sine este aceea care ne dăruiește aprobarea Domnului, întrebarea pe care ar trebui să și-o pună criticii lui Pavel este următoarea: „V-a recomandat Domnul în așa manieră încât slujba voastră să ducă la mântuirea sufletelor, încât sfinții să fie întăriți în credința lor și să se înființeze noi biserici? Puteți demonstra voi că aveți parte de aprobarea Domnului, arătându-i pe cei ce au fost convertiți prin propovăduirea voastră?” Acestea sunt lucrurile care contează. Pavel dorea și era în stare să facă dovada unei atari aprobări din partea Domnului asupra lucrării sale.

În capitolul acesta și în următorul, Pavel se complace în ceea ce numește drept nebunie. Cu alte cuvinte, se va angaja în nebunia de a vorbi despre el însuși. Nu că ar dori să facă acest lucru. Dimpotrivă, lui nu-i este plăcut să facă așa. Dar îi roagă pe corinteni să-l mai păsuiască puțin, în timp ce se face pe sine nebulă.

Se pare că învățătorii falși se lăudau tot timpul, enumerând succesele extraordinare pe care, chipurile, le-ar fi înregistrat slujirea lor. Pavel nu procedase însă niciodată așa. El îl propovăduise pe Cristos, iar nu pe sine. Dar corintenilor pare să le fi plăcut mai mult slujba de tip lăudăros. Prin urmare, Pavel îi roagă să-i permită să se angajeze puțin și el în acest gen de lăudăroșenie.

O, de ați putea suferi puțină nebunie din partea mea! Ei, hai, suferiți-mă! Pavel dorește ca ei să-i îngăduie să se laude, dar își dă seama că deja a început acest exercițiu și, prin urmare, cererea sa nu-și mai are rostul.

Trei sunt motivele citate de Pavel în sprijinul cererii adresate de el corintenilor. Primul motiv este gelozia după voia lui Dumnezeu manifestată de apostol pentru corinteni. El i-a logodit cu un bărbat, ca să-i poată înfățișa ca pe o fecioară curată înaintea lui Cristos. Pavel se considera răspunzător personal de condiția spirituală a sfinților corinteni. Dorința lui este ca în acea zi, adică la Răpire, să-i poată înfățișa Domnului Isus neîntinați de învățăturile false ce făceau ravagii la Corint. Tocmai pentru că era gelos pe ei, își putea permite să se angajeze în această aparentă nebunie.

Al doilea motiv pentru care Pavel se pretează la acest exercițiu de nebunie intenționată este teama sa ca nu cumva sfinții să fie înșelați iar mințile lor să fie corupte și îndepărtate de la simplitatea și puritatea râvnei lor față de Cristos. Aici termenul simplitate înseamnă statornicie. El îi voia cu totul devotați numai și numai Domnului Isus, fără ca afecțiunile lor să fie abătute către altcineva. În plus, apostolul voia ca râvna lor pentru Domnul să fie nepătată.

Apostolul își aduce aminte cum șarpele a amăgit-o pe Eva prin viclenia lui. El a reușit aceasta concentrându-și atacul asupra minții și intelectului ei. Exact așa procedau și învățătorii falși de la Corint. Pavel dorește ca inima fecioarei corintene să fie neîmpărțită și nepătată.

A se observa că Pavel tratează relatarea despre Eva și șarpe ca pe un fapt real, iar nu ca pe un basm sau un mit.

Al treilea motiv pentru care apostolul era gata să se complacă în puțină nebunie a fost faptul că corintenii se arătau prea dispuși să asculte de învățătorii falși. Când venea cineva la Corint, predicând un alt Isus, încumetându-se să răspândească un alt duh decât Duhul Sfânt, corintenii erau dispuși să-l tolereze pe un asemenea individ, acceptând asemenea vederi fără nici un discernământ. Pavel face aici următoarea remarcă sarcastică: „Dacă pe alții îi îngăduiți, pe mine de ce nu m-ați îngădui?”

Cuvintele finale ale versetului: „oh, ce bine îl puteți îngădui!” trebuie luate în sens ironic, căci apostolul nu aprobă deloc ușurința cu care acceptă ei erezia. Dimpotrivă, Pavel îi mustră pentru credulitatea și lipsa lor de discernământ.

Motivul pentru care ei trebuie să-1 îngăduie pe Pavel este că el nu e cu nimic mai prejos decât apostolii aceștia „nespus de aleși!” Sintagma „nespuși de aleși” e, evident, rostită pe un ton sarcastic. Textul original, care corespunde întru totul variantei din zilele noastre, este: „super-apostoli”.

La acest verset au recurs reformatorii când au infirmat teoria papală, conformă căreia Petru ar fi apostolul suprem iar papii moștenitorii acestui primat.

Deși e posibil ca Pavel să fi fost un om simplu în vorbire, negreșit în privința cunoștinței nu avea nici o deficiență - fapt care nu trebuia să le scape corintenilor, întrucât de la el au dobândit ei cunoștințele lor despre credința creștină. Orice deficiență va fi avut Pavel la capitolul exprimării orale, nu pare să fi avut nici o dificultate în a se face înțeles de corinteni - ei înșiși fiind, în această privință, dovada cea mai elocventă.

Chiar dacă vorbirea era nedesăvârșită, nu acesta a fost motivul pentru care corintenii au adoptat o atitudine atât de negativă față de el. Poate că s-au poticnit de el pentru că s-a smerit, pentru ca ei să fie înălțați. Restul versetului explică ce vrea să spună apostolul aici. Când Pavel a fost la corinteni, el nu a primit nici un fel de asistență financiară din partea lor, drept care ei au crezut că poate el a săvârșit vreun păcat, de și-a asumat un loc atât de umil, lăsându-i în schimb pe ei să iasă în evidență.

Sintagma: „Am despuiat alte biserici” este o hiperbolă, adică o afirmație exagerată, menit să producă o impresie puternică. E limpede că Pavel nu vrea să spună aici că, literalmente, a jefuit vreo biserică, ci vrea doar să arate că pe când îl slujea pe Domnul la Corint, a primit asistență financiară din partea altor biserici, pentru ca să-i poată sluji pe corinteni fără nici o remunerație din partea lor.

Au fost momente în timpul șederii lui la Corint când apostolul Pavel realmente a trecut prin nevoi. Le-a adus el oare la cunoștința corintenilor nevoia sa? A cerut el insistent ajutor de la ei? Nu! Unii frați care au venit din Macedonia i-au purtat de grijă în privința nevoilor sale materiale.

În toate privințele, pe cât posibil, apostolul s-a ferit să fie o povară pentru corinteni, lucru pe care intenționa să-l facă și în continuare, în cazul corintenilor, el nu a făcut apel la dreptul pe care-l avea ca apostol de a fi îngrijit de ei.

Pavel este hotărât ca nimeni să nu-i răpească bucuria de a se lăuda cu regiunile Ahaiei, unde se află Corintul. Negreșit el se referă aici la criticii săi, care foloseau ca argument împotriva sa abstenența apostolului. Ei afirmau că motivul pentru care Pavel nu pretindea ajutor de la creștini era faptul că nu se considera apostol adevărat (1Corinteni 9). În pofida acuzațiilor lansate de criticii lui împotriva sa, el va continua însă să se laude cu faptul că i-a slujit pe corinteni fără să fi primit vreun ban de la ei.

De ce se laudă el astfel? Pentru că nu-i iubește oare pe corinteni? Dumnezeu știe că asta nu e adevărat! Inima lui era plină de cea mai profundă afecțiune pentru ei. Se părea că oricâte ar fi făcut apostolul, până la urmă tot criticat era. Dacă ar fi acceptat bani din partea corintenilor, adversarii lui ar fi spus că predică pentru foloase bănești. Neacceptând bani de la ei, s-a expus însă la învinuirea că nu i-ar fi iubit. Dar Dumnezeu știe care este adevărul și Pavel se mulțumește cu faptul acesta.

Reiese clar de aici că iudaizatorii așteptau, ba chiar cereau și primeau bani de la corinteni. Ca cei mai mulți adepți ai cultelor deraiate, ei nu i-ar fi slujit pe corinteni, dacă aceștia nu i-ar fi plătit. Pavel însă era hotărât să continue politica sa de a nu accepta bani din partea credincioșilor de la Corint. Dacă învățătorii falși doreau să se ia la întrecere cu el, pe tema lăudăroșeniei, atunci mai bine ar fi făcut să-i urmeze pilda. Dar el știa că ei nu vor reuși niciodată să slujească fără recompense financiare. Și astfel el le taie craca de sub picioare, luându-le posibilitatea de a se mai lăuda cu ceva real.

După ce s-a reținut până acum, în cuprinsul epistolei, să spună ce crede despre ei, acum Pavel își dă drumul. Trebuie neapărat să-i dea de gol. Ca unii din aceștia sunt apostolii falși în sensul că ei nu au primit niciodată împlinirea din partea Domnului Isus Cristos, ci, fie că și-au asumat singuri autoritatea, fie că le-a fost conferită de alți oameni. Ei sunt niște lucrători vicleni în privința metodelor folosite, când mergeau din biserică în biserică, căutând să-și câștige adepți la învățăturile lor false. Se prefac în apostoli ai lui Cristos, pretinzând că-L reprezintă. Pavel nu dorea să fie pus pe același plan cu acești oameni.

Afirmațiile pe care le face apostolul despre acești învățători iudaizatori sunt valabile și în cazul învățătorilor falși din vremea noastră. „Știm cu toții, că nu am putea fi ispițiți de fărădelege, dacă am vedea-o în adevărata ei lumină. Un element esențial în capacitatea răufăcătorilor de a-și exercita puterea este recurgerea la deghizare. Oamenii sunt ademeniți prin intermediul ideilor și speranțelor, pe care aceștia, la prima vedere, nu le pot considera decât bune și vrednice de primit”

Apostolul tocmai afirmase că criticii săi de la Corint se dădeau, pe nedrept, apostoli ai lui Cristos. Dar el nu se miră de asta, când se gândește care e metoda stăpânului lor: Și nu este de mirare, căci chiar Satan se prefacă într-un înger de lumină.

Satan este înfățișat, de obicei, în zilele noastre sub forma unei caricaturi, cu coarne și cu coadă. Dar, desigur, această imagine este foarte îndepărtată de adevăratul chip sub care se prezintă el oamenilor. Alții și-l imaginează pe Satan ca un bețiv ordinar. Dar și această imagine este contrară adevăratei fețe sub care se prezintă Satan.

Versetul acesta ne spune că el se ascunde sub imaginea unui înger de lumină. Poate că cea mai bună metodă de ilustrare a ceea ce dorim să spunem este faptul că el se deghizează în postura unui vestitor al evangheliei, îmbrăcat în sutană religioasă sau predicând de la amvonul unei biserici cu mare răsunet. El vehiculează termeni religioși cum ar fi Dumnezeu, Isus și Biblia. Dar el își amăgește ascultătorii, vestindu-le mesajul fals, cum că mântuirea s-ar dobândi prin fapte bune sau prin meritele omenești. El nu predică răscumpărarea prin sângele lui Cristos.

J. N. Darby spunea odată că Satan nu e niciodată mai satanic decât atunci când poartă cu el o Biblie. Tocmai aceasta e ideea subliniată de versetul 15. Dacă Satan însuși se prezintă într-o postură falsă, mai e de mirare că agenții lui procedează la fel? Cum pozează aceștia? Ca învățători falși? Sau ca ateii? Sau ca necredincioși? Nicidecum! Ci se dau drept slujitori ai neprihănirii, oameni religioși. Ei pretind că-i conduc

pe oameni la calea adevărului și a neprihănirii, dar, în realitate, sunt agenții celui rău.

Sfârșitul lor va fi pe potriva faptelor lor. Cum îi distrug ei pe alții, așa vor fi și ei distruși. Faptele lor îi duc pe oameni la pierzare. Ca atare, ei înșiși vor ajunge la pierzare veșnică.

Spunând toate acestea, Pavel speră că nimeni nu-l va considera un nebun lăudăros. Dar dacă totuși vor încerca să-i imprime această imagine, atunci măcar să-i îngăduie să se laude puțin.

Observați folosirea conjuncției și în ultima parte a versetului: „ca să mă laud și eu puțin”. E un cuvânt foarte important, învățătorii falși se lăudau, nevoie mare, dar Pavel spune, în realitate: „Chiar dacă voi mă considerați nebun - deși eu nu sunt - primiți-vă, pentru ca să mă pot lăuda și eu puțin, ca și ceilalți oameni.”

Versetul acesta are două interpretări posibile: Unii susțin că Pavel ar spune aici că deși cuvintele sale sunt inspirate, ele nu i-ar fi fost totuși date de Domnul, ca poruncă.

Cealaltă interpretare este că ceea ce face Pavel aici - adică se laudă - nu ar fi după voia Domnului, în sensul că Domnul nu S-a lăudat niciodată.

Se pare că Phillips adoptă prima variantă, în traducerea sa: „Aici nu vorbesc după cum îmi poruncește Domnul, ci ca un nebun, cum ar trebui să se comporte un nebun care se laudă.”

Noi preferăm însă varianta a doua, conform căreia lauda nu este după voia Domnului iar Pavel se angaja aici într-un exercițiu de aparentă nebulie, prefăcându-se că s-ar lăuda pe sine. Ryrie comentează pe această temă: „El a fost nevoit să se laude, împotriva instinctelor sale naturale, pentru a putea să le atragă atenția corintenilor asupra unor lucruri importante.”

Corintenii auziseră în ultimul timp o mulțime de lucruri din gura celor ce practicau lauda de sine, fiind mânați de impulsurile naturii pământești decăzute. Dacă corintenii credeau că învățătorii falși aveau motive să se laude, atunci să se uite cu luare aminte la laudele lui, să vadă dacă erau sau nu întemeiate.

Pavel recurge din nou la tonul sarcastic în acest verset. Ceea ce îi rugase el să facă în cazul lui, ei făceau de fapt zilnic în cazul altora. Fiindcă se considerau prea înțelepți, credeau că nu pot cădea pradă nici unei înșelăciuni. Dar Pavel arată că ei fuseseră, de fapt, înșelați.

Ei erau dispuși să tolereze exact tipul de om descris aici. Cine era acest om? E evident, din cele ce urmează, că era un învățător iudaizator, apostolul fals care le dădea târcoale corintenilor. Mai întâi, el i-a dus în robie. Asta desigur se referă la robia legii (Fapte 15:10). Le-a propovăduit învățătura, potrivit căreia credința în Cristos nu ar fi fost de ajuns, ci că oamenii trebuie să asculte și de legea lui Moise.

În al doilea rând, el i-a sfâșiat pe sfinți, în sensul că a pus asupra lor grele poveri financiare. Nu i-a slujit din dragoste, ci din lăcomie de bani.

Sintagma dacă vă ia cineva este, în textul original, o metaforă din domeniul pescuitului și al vânătoritului. Învățătorul fals i-a prădat pe acești oameni, ducându-i de nas.

O trăsătură dominantă a acestor oameni a fost aceea că se preamăreau pe ei înșiși, că tot timpul se lăudau. Criticându-i pe alții, ei întotdeauna încercau să se înalțe pe ei înșiși în ochii oamenilor. În cele din urmă, i-au lovit pe credincioși peste obraz - ceea ce constituia un mare afront. Nu trebuie să avem nici o ezitare în a interpreta aceste cuvinte în sens propriu, întrucât, de-a lungul veacurilor, oameni care au făcut o profesie din religie realmente i-au palmuit pe enoriașii lor, pentru a-și impune autoritatea asupra lor.

Apostolul se miră că corintenii erau dispuși să tolereze un tratament atât de grosolan împotriva lor, din partea acestor învățători falși, dar, pe de altă parte, lui nu-i îngăduiau să-i mustre cu blândețe și să-i îndemne. Darby spune în această privință: „Te minunezi să constăți cât de mult sunt dispuși să sufere oamenii lucrurile false - cu mult mai mult decât sunt pregătiți să sufere lucrurile adevărate!”

În versetul acesta unii susțin că Pavel ar spune: „Vorbesc așa, pe un ton de auto-persiflare, ca și când aș fi de față în mijlocul vostru și, fiind timid, mi-ar fi frică să-mi afirm autoritatea în maniera acestor oameni.”

O altă soluție propusă de unii ar fi următoarea: „Spunând aceasta, eu mă auto-persiflez, pentru că dacă aceasta mi-a fost tăria, atunci înseamnă că am fost slab.” Traducerea lui Phillips acordă credit acestei variante ultime: „Aproape că mi-e rușine să spun că niciodată n-am făcut fapte curajoase ca acestea în mijlocul vostru.”

Pavel afirmă că dacă modul în care s-au purtat învățătorii falși este un semn de tărie, atunci el trebuie să recunoască, spre rușinea lui, că el niciodată n-a dat dovadă de o asemenea tărie, ci mai degrabă de slăbiciune. Dar imediat adaugă că dacă în vreo privință oamenii aceștia ar avea motive să dea dovadă de curaj, negreșit și el are toate temeiurile să fie curajos. Moffat prinde bine ideea, în cuvintele: „N-au decât să se laude cât vor, căci eu nu sunt cu nimic mai prejos decât ei (nu uitați, că vorbesc ca un nebun!).”

După această introducere, Pavel se lansează în cea mai frumoasă secțiune a Epistolei, arătând dreptul său de a se numi pe sine un adevărat slujitor al Domnului Isus Cristos. Vă amintiți că în biserica de la Corint se pusese întrebarea dacă Pavel este un apostol adevărat. Cu alte cuvinte, ce acreditări posedă el, care să confirme că a primit chemarea divină? Cum poate el dovedi, spre satisfacția tuturor, că era de același calibru cu cei doisprezece apostoli?

Pavel este gata să răspundă la toate acestea, dar nu în felul în care ne-am aștepta. El nu scoate o diplomă, ca să le arate că a absolvit cursurile nu știu cărui seminar. Nici nu arată vreo scrisoare oficială, semnată de frații de la Ierusalim, în care să se arate că ar fi fost ordinar de aceștia. El nu-și prezintă nici realizările sale proprii sau dibăcia sa. Mai degrabă, ne aduce în fața privirilor mișcătoarea cronică a tuturor suferințelor îndurate de el în lucrarea evangheliei. Nu lăsați să vă scape mișcătorul dramatism al acestei porțiuni din 2Corinteni. Imaginați-vi-L pe neobositul Pavel, cutreierând țară după țară, traversând mările, în călătoriile sale misioare, constrâns de dragostea lui Cristos, gata să

sufere greutăți nespuse de mari, pentru ca oamenii să nu piară pentru că n-au auzit evanghelia lui Cristos. Nu ne va fi ușor să citim aceste versete, fără să fim profund mișcați și adânc rușinați în inimile noastre.

Învățătorii falși se făleau cu moștenirea lor iudaică. Ei pretindeau că sunt evrei sută-la-sută, descinși din Israel și din sămânța lui Avraam. Ei încă se mai aflau sub amăgirea potrivit căreia apartenența la acest arbore genealogic le-ar fi conferit un privilegiu deosebit înaintea lui Dumnezeu. Ei nu-și dădeau seama că străvechiul popor al lui Dumnezeu, israeliții, fuseseră dați la o parte de Dumnezeu, datorită faptului că L-au respins pe Mesia. Ei nu-și dădeau seama că, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, nu era nici o deosebire între evreu și ne-evreu; că toți sunt păcătoși, care au trebuință să fie mântuiți, numai și numai prin credința în Cristos.

Prin urmare, era o pierdere de timp să se laude în această privință. Apartenența lor etnică nu le acorda nici o superioritate față de Pavel, întrucât și el era evreu, deci israelit, din sămânța lui Avraam. Dar nu acestea au fost faptele care dovedeau că este apostol al lui Cristos. Și astfel Pavel se grăbește să treacă la miezul argumentării sale: într-o privință ei nu-l puteau întrece: în greutățile și suferințele prin care a trecut.

Ei erau de profesie slujitori ai lui Cristos; în schimb, el era slujitor „în râvnă, în trudă și în suferință.” Apostolul Pavel nu putea uita că mergea pe urmele Mântuitorului, care de asemenea a suferit. El își dădea seama că slujitorul nu este mai presus de stăpânul său. Prin urmare, un apostol nu se putea aștepta să aibă parte de un tratament mai bun din partea lumii decât primise învățătorul. Pavel socotea că cu cât îl slujea mai credincios pe Mântuitorul, cu atât mai mult va suferi din partea oamenilor. Pentru el suferința era semnul distinctiv al slujitorilor lui Cristos. Deși se simțea ca un nebun, când se lăuda astfel, situația cerea ca el să spună adevărul: că învățătorii aceștia mincinoși nu se remarcă prin suferința lor, ci aleseseră calea ușoară, ocolind ocara, persecuțiile și dezonoarea. Din această pricină, Pavel considera că terenul de pe care îl atacau pe el, ca slujitor al lui Cristos, era foarte șubred.

Să facem acum inventarul greutăților enumerate de Pavel, în sprijinul afirmației sale că este un apostol adevărat.

În munci, și mai mult. El se gândește aici la anvergura călătoriilor sale misionare, cum a străbătut Mediterana în lung și-n lat, vestindu-L pe Cristos.

În lovituri, fără număr. Ne sunt prezentate aici bătăile primite din mâna dușmanilor lui Cristos, păgâni și evrei.

În închisori, și mai mult Până aici, singura întemnițare a lui Pavel este cea de la Fapte 16:23, unde a fost aruncat, împreună cu Sila, în închisoarea din Filipi. Acum aflăm că aceea nu fusese decât una din multe întemnițări, că lui Pavel nu-i era străină viața de carceră.

De multe ori în primejdii de moarte. Negreșit apostolul și-a amintit cum a scăpat ca prin minune de la moarte la Listra (Fapte 14:19). Dar s-a gândit și la alte momente similare, din viața sa, când datorită intensității prigoanelor, fusese considerat ca și mort.

Legea lui Moise le interzicea evreilor să aplice victimei mai mult de patruzeci de lovituri, la o singură bătaie (Deuteronom 25:3). Pentru a se asigura că nu vor călca, din greșală această lege, evreii aveau obiceiul să aplice doar treizeci și nouă de lovituri. Desigur, această pedeapsă se aplica doar în cazul unor infracțiuni foarte grave. Apostolul Pavel ne informează aici că proprii săi concetățeni după trup i-au aplicat pedeapsa maximă, în cinci ocazii diferite.

De trei ori am fost biciuit cu nuiile. Cazul menționat în Noul Testament este cel petrecut la Filipi (Fapte 16:22). Dar au mai fost alte două ocazii, când Pavel a suferit acest tratament foarte dureros și umilitor.

O dată am fost împrôscat cu pietre. Negreșit când s-a aflat la Listra, așa cum am arătat (Fapte 14:19). Această bătaie cu pietre a fost atât de severă încât trupul lui Pavel a fost târât afară din cetate, fiind considerat mort.

De trei ori am suferit naufragiu. Nu toate încercările lui Pavel au venit din partea oamenilor. Uneori el a fost purtat de intemperiiile naturii. Nici unul din naufragiile menționate aici nu ne sunt consemnate. (Naufragiul de la Fapte 27 s-a petrecut în călătoria spre Roma, cu mult mai târziu în istoria lui Pavel).

O noapte și o zi am fost în adâncul mării. Din nou nici o experiență consemnată la Fapte nu corespunde acestei descrieri. Se pune întrebarea dacă „adâncul” se referă la carceră, sau literalmente la mare. Dacă varianta ultimă este cea adevărată, atunci următoarea întrebare se pune: A fost Pavel pe vreo plută sau într-o barcă? Dacă răspunsul este negativ, atunci înseamnă că a supraviețuit unei asemenea experiențe doar prin intervenția miraculoasă din partea Domnului.

Deseori în călătorii. Dacă deschideți majoritatea Bibliilor la hărțile de la sfârșit, veți găsi, aproape sigur, o planșă intitulată: „Călătoriile misionare ale Sfântului Apostol Pavel.” Urmărind traseul călătoriilor sale, și având în vedere mijloacele rudimentare de transport din vremea aceea, va crește și mai mult respectul nostru, pentru profunzimea acestei experiențe a lui Pavel!

Apoi Pavel enumera opt tipuri diferite de pericole pe care le-a înfruntat. Au fost pericolele apelor, adică râurile și pâraiele umflate. Au fost pericolele din partea tâlharilor, căci drumurile erau bânuite de hoți și tot felul de oameni certați cu legea. El a fost confruntat apoi cu pericole din partea propriilor săi concetățeni, evreii, dar și din partea Neamurilor, cărora se străduia să le vestească evanghelia. Apoi au fost pericolele din cadrul cetăților, cum ar fi Listra, Filipi, Corint și Efes. De asemenea a fost confruntat cu primejdiile pustiului - referire posibilă la zonele cu densitate demografică scăzută din Asia Mică și din Europa. A înfruntat primejdiile de pe mare - din partea furtunilor, stâncilor ascunse și probabil din partea piratilor. În fine, au fost primejdiile între frații mincinoși - referire evidentă la legalistii iudei, care se dădeau învățători creștini.

Truda și oboseala se referă desigur la neobosită activitate a lui Pavel, la epuizarea fizică și suferința rezultate din râvna lui constantă.

Adesea fără somn. În multe din călătoriile sale, apostolul fusese nevoit de multe ori să doarmă sub cerul liber. Dar fiindcă erau atâtea primejdii, la tot pasul, adesea nu va fi fost în stare să închidă ochii, pentru că trebuia să vegheze să nu fie atacat.

În foame și în sete, în posturi adesea. Marele apostol fusese adesea forțat să îndure foamea și setea, în slujirea sa plină de credincioșie față de Mântuitorul. Posturile se referă cel mai probabil la acțiunea deliberată de a se abține de la mâncare, dar e foarte probabil că adesea postul era urmarea lipsei de alimente.

În frig și în lipsă de îmbrăcăminte. Schimbările bruște ale condițiilor atmosferice, combinate cu faptul că adesea era insuficient de bine îmbrăcat, cu încălțăminte neadecvată, adăugau la privațiunile și greutățile de care a avut parte în viața sa, după cum arată și Hodge:

„Cel mai mare dintre apostoli ne apare aici cu spinarea brăzdată de deseale biciuiri pe care le-a primit, cu trupul secătuit de foame și de sete și de intemperiiile naturii; de frig și de lipsa de îmbrăcăminte; prigonit de iudei și de greci, alungat din loc în loc, fără nici o locuință asigurată. Pasajul acesta, mai mult decât oricare altul, îi face până și pe cei mai harnici slujitori creștini din veacul nostru să-și acopere fața de rușine. Căci oare ce au suferit aceștia? Ce au făcut ei, ca să se poată compara cu cele îndurate de apostolul Pavel? Este însă o mângâiere să știm că Pavel se bucură în aceeași măsură de cinste, în slava vieții de dincolo, pe când s-a aflat aici jos în suferință și încercări.”

Și pe lângă aceste alte lucruri, adică în afara celor excepționale, ieșite din comun, Pavel a purtat zilnic povara necurmată a tuturor bisericilor creștine în inima sa. Ce semnificativ este faptul că aici avem punctul culminant al tuturor celorlalte încercări! Pavel era un adevărat păstor, iubindu-i și îngrijindu-i pe copiii Domnului Isus. Tocmai asta încearcă el să dovedească în acest fragment din Scriptură. Și, negreșit, din punctul de vedere al oricărei persoane rezonabile, el și-a demonstrat cu prisosință punctul de vedere. Povara din inima sa pentru biserici ne amintește de zicala din engleză: „Church making is heartbreaking. Church mending is never ending” (în traducere aproximativă, ne-versificată: „Să întemeiezi biserici nu e muncă deloc ușoară, dar să pui umărul și să îndrepți lucrurile în biserică - ei bine, asta e o lucrare care nu se mai termină”. N.tr.).

Versetul acesta este strâns legat de cel anterior. În versetul 28 apostolul spunea că purta zilnic grija pentru toate bisericile. Aici ne explică ce a vrut să spună. Dacă aude că vreun credincios este slab, el resimte personal acea slăbiciune. El îndură suferințele altora, împărtășindu-le alături de ei. Dacă află că vreun frate în Cristos a fost lezat, el arde de indignare. Tot ce-i afectează pe copiii lui Dumnezeu îl afectează și pe el. El suferă cu ei în nenorocirile ce se abat asupra lor și se bucură în biruințele lor. Dar toate acestea epuizează energiile mentale ale slujitorului lui Cristos. Ce bine știa Pavel acest lucru!

Nu succesele sale, nu darurile sau talentele sale, ci slăbiciunile, ocările, înjosirile și batjocurile de care a avut parte - acestea formează tema laudelor sale. De obicei oamenii nu se laudă cu asemenea lucruri, nici nu devin renumiți datorită lor.

Reflectând la suferințele și înjosirile de care a avut parte, gândul lui Pavel îi zboară instinctiv la cel mai umilitor moment din cariera sa. Dacă tot se laudă cu lucrurile care privesc slăbiciunea sa, atunci de ce nu ar menționa experiența pe care a avut-o pe drumul Damascului. E atât de contrar firii omenеști ca cineva să se laude cu o experiență atât de umilitoare, încât Pavel îl roagă pe Dumnezeu aici să ateste veridicitatea spuselor sale.

Amănunte suplimentare ale acestui episod se găsesc la Fapte 9:19-25. După convertirea sa, în apropiere de Damasc, Pavel a început să predice evanghelia în sinagogile de acolo. La început, propovăduirea lui a trezit curiozitatea oamenilor, dar după o vreme iudeii au început să pună la cale omorârea lui. Și astfel au păzit porțile orașului, zi și noapte, dorind să-l aresteze.

Într-o noapte, ucenicii l-au luat pe apostol, l-au așezat într-un coș de nuiеle și l-au coborât printr-o fereastră din zidul cetății, ajutându-l să scape. Dar oare de ce menționează Pavel acest incident? J.B. Watson încearcă să răspundă:

„El alege acele aspecte care de obicei sunt luate în batjocură de oameni și le prezintă ca pe o altă dovadă a faptului că interesul primordial al vieții sale era acela de a-L sluji pe Domnul Cristos, de dragul Cui era gata să-și jertfească mândria sa personală și să apară ca un laș în ochii oamenilor.”

Apostolul ar dori să nu trebuiască să se laude deloc, căci nu este nici frumos, nici de folos, dar în împrejurările date, este nevoie s-o facă. Prin urmare, va trece acum de la cel mai umilitor eveniment din slujirea lui la cel mai înălțător pe care l-a avut, vorbind despre întâlnirea personală pe care a avut-o cu Domnul însuși.

Pavel cunoștea un om care avusese această experiență în urmă cu paisprezece ani. Deși Pavel nu se identifică pe sine, nu există nici o îndoială că la persoana sa se referă acest verset. Când vorbește despre o experiență atât de înălțătoare, el nu se pomenește pe sine personal, ci vorbește la modul general. Omul la care s-a referit era în Cristos, adică creștin.

Pavel nu știe dacă a fost în trup... sau afară din trup de această dată. Unii au speculat că faptul s-a petrecut, probabil, în timpul uneia din prigoanele dezlănțuite împotriva lui Pavel, cum a fost cea de la Listra. Aceștia susțin că apostolul probabil a murit și s-a dus în cer. Dar textul nu ne obligă să adoptăm o atare interpretare. În realitate, dacă nici Pavel nu știa dacă a fost în trup sau în afara trupului, adică viu sau mort, nu vi se pare ciudat să vedeți cum comentatorii moderni încearcă să elucideze acest text, aducându-și propriile lor păreri, în această privință?

Ceea ce importă este faptul că omul acesta a fost răpit până la al treilea cer. Scriptura lasă să se înțeleagă că există trei ceruri. Primul este atmosfera ce ne înconjoară, bolta cerului albastru. Al doilea cer este spațiul cosmic al corpurilor cerești. Și al treilea cer este raiul, în care se află tronul lui Dumnezeu.

Reiese clar din cele ce urmează că Pavel a fost dus realmente în acel loc de fericire sublimă în care l-a dus Domnul Isus pe unul din cei doi tâlhari răstigniți de-o parte și de alta a Sa - respectiv pe cel ce s-a pocăit. Este raiul în care l-a dus Domnul după moartea acestuia, adică locuința lui Dumnezeu.

Pavel a auzit limbajul Paradisului și a înțeles ce s-a spus acolo, dar nu a avut voie să reproducă nimic din toate acestea, când a revenit pe pământ. Cuvintele au fost inexprimabile în sensul că au fost prea sacre pentru a putea fi rostite și, prin urmare, nu puteau fi publicate, cum arată și G. Campbell Morgan:

„Sunt unii care par foarte dornici să relateze. vedeniile și revelațiile pe care le-au avut. Întrebarea se pune dacă nu cumva tocmai râvna cu care doresc să relateze aceste vedenii și revelații este în sine o dovadă a faptului că aceste vedenii și revelații „nu sunt de la Domnul” Când sunt dăruite (și, negreșit, ele sunt dăruite slujitorilor lui Dumnezeu, în anumite împrejurări), acestea produc o reticență plină de cucernicie. Căci sunt prea solemne, prea copleșitoare pentru a fi descrise sau discutate cu atâta ușurință, dar efectul lor se va vădi în viața și slujirea celor care au avut parte de ele.”

Când se laudă cu slăbiciunea sa, apostolului nu-i este greu să se ia pe sine ca exemplu. Dar când se laudă cu vedeniile și revelațiile primite de la Domnul, el nu le aplică direct la el însuși, ci le descrie într-o manieră impersonală, ca și când i s-ar fi întâmplat unei cunoștințe de-a sa. El nu neagă că el însuși este cel ce a avut această experiență, ci pur și simplu refuză să se implice direct și personal.

Mai sunt multe alte experiențe înălțătoare cu care apostolul s-ar putea lăuda. Dacă ar dori să se angajeze în atari laude, nu ar fi nebun dacă ar proceda astfel, căci tot ce ar spune ar fi adevărul. Dar nu o va face, pentru că nu dorește ca cineva să aibă despre el o părere mai înaltă decât aceea pe care și-o face văzându-l în persoană sau aflând de la alții despre el.

Tot segmentul acesta este o descriere a vieții unui slujitor al lui Cristos, cu clipele sale de adâncă umilire, cum a fost întâmplarea de pe drumul Damascului, urmate de momente înălțătoare, ca cele din extraordinara revelație pe care a avut-o Pavel. Dar, în mod normal, după ce un slujitor al Domnului s-a bucurat de una din aceste experiențe, Domnul îi îngăduie să sufere câte un țepuș în carne - căci de acesta ne vom ocupa în cele ce urmează.

Multe lecții de neprețuit învățăm din acest verset. Mai întâi, este o dovadă că până și revelațiile divine din partea Domnului nu îndreaptă carnea (sau „firea veche”) din noi. Chiar și după ce apostolul Pavel a ascultat limbajul Paradisului, nu a scăpat de firea veche, fiind în primejdie de a cădea în „cursa mândriei”, cum arată R. J. Reid:

„Un om în Cristos” este la adăpost, în prezența lui Dumnezeu, ascultând lucrurile de netălmăcit rostite în paradis, dar același om are nevoie de „un țepuș în carne” la revenirea sa pe pământ, căci carnea („firea veche” din el) ar fi altfel înclinată să se laude cu experiența sa paradisiacă.”

Ce era acest țepuș din carnea lui Pavel? Tot ce putem spune sigur este că era o încercare trupească de vreun fel, căreia Dumnezeu i-a îngăduit să vină în viața lui. Fără îndoială Domnul în mod intenționat nu a precizat ce anume a fost acest țepuș, pentru ca sfinții încercați și testați de-a lungul veacurilor să poată simți comuniunea și apropierea lor de Pavel, atunci când și ei suferă. Poate că a fost vreo boala de ochi, poate o durere de urechi, poate malaria, poate dureri de cap, poate vreun impediment legat de vorbirea sa. Moorehead spune: „Natura exactă a țepușului a fost ascunsă, poate pentru ca toți cei afectați și ei să se poată simți încurajați și ajutați de această experiență neprecizată, dar dureroasă pe care a avut-o Pavel.” Încercările noastre s-ar putea să difere foarte mult de cele ale lui Pavel, dar ele ar trebui să producă în noi același exercițiu și aceleași roade.

Apostolul descrie țepușul în carne ca pe un sol al Satanei, ca să-l palmuiască. Într-o anumită privință, el a reprezentat efortul Satanei de a pune piedici în calea lucrării săvârșite de Pavel pentru Domnul. Dar Dumnezeu este mai mare decât Satan și S-a folosit de țepuș pentru a face să propășească lucrarea Domnului, păstrându-l pe Pavel într-o stare de smerenie. Pentru ca slujirea lui Cristos să dea roade, trebuie ca slujitorul să fie slab. Cu cât este mai slab, cu atât mai mare va fi puterea lui Cristos, ce va însoți propovăduirea sa.

De trei ori Pavel l-a rugat fierbinte pe Domnul să depărteze de la el țepușul din carnea lui.

Rugăciunea lui Pavel a fost ascultată, dar răspunsul nu a fost cel așteptat de apostol. În fapt, Dumnezeu i-a spus lui Pavel: „Nu voi elimina țepușul, ci voi face un lucru și mai bun: îți voi da harul de a-l suporta. Și nu uita, Pavel, că deși nu ți-am dat ce-ai cerut, îți dau însă ceea ce îți lipsește mai mult. Tu vrei să ai puterea și tăria Mea, care să însoțească propovăduirea ta, nu-i așa? Ei bine, cel mai bun mod în care se poate realiza aceasta este ca tu să fii menținut într-o stare de slăbiciune.”

Acesta a fost răspunsul repetat dat de Dumnezeu lui Pavel, când apostolul s-a rugat de trei ori să i se ia țepușul. Și acesta continuă să fie răspunsul lui Dumnezeu la copiii Lui care suferă în toată lumea. Mult mai bine decât să ni se ia încercările și suferințele din lumea aceasta este să avem părăția Fiului lui Dumnezeu în noi și asigurarea că suntem înconjurați de tăria și de harul Lui, care ne învrednicește să-L slujim cu scumpătate.

Observați ce spune Dumnezeu: Harul Meu îți ESTE de ajuns. Nu e nevoie să-L cerem ca harul Lui să fie de ajuns, căci deja ESTE!

Apostolul este pe deplin mulțumit de răspunsul primit de la Domnul. Prin urmare, el spune: „De aceea, mă voi lăuda mult mai bucuros în slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Cristos să rămână peste mine.” Când Domnul a explicat înțelepciunea acțiunilor Sale, Pavel a afirmat, de fapt, că numai așa vrea să fie. Deci, în loc să se vaiete și să murmure din pricina țepușului, mai degrabă era gata să se laude în slăbiciunile sale. El se pleca pe genunchi și-l mulțumea Domnului pentru ele. Îndura bucuros aceste neputințe, pentru ca puterea lui Cristos să se odihnească peste el, cum spune și J. Oswald Sanders atât de frumos:

„Filozofia prevalentă a lumii este următoarea: „Ce nu poate fi vindecat trebuie îndurat.” Dar Pavel exclamă plin de bucurie: „Ce nu poate fi vindecat poate fi primit cu bucurie. Eu mă bucur astfel în slăbiciuni, suferințe, privațiuni și greutăți.” Atât de minunat s-a dovedit a fi harul lui Dumnezeu, încât el a salutat chiar ocaziile în care i s-a dat din nou prilejul de a se adăpa din plinătatea lui. „Mă laud bucuros... chiar mă bucur - de țepușul meu.”

Emma Piechynska, soția unui nobil polonez, a dus o viață plină de frustrări și dezamăgiri. Dar biograful ei i-a adus un omagiu remarcabil, pentru credința ei triumfătoare: „Ea a făcut buchete minunate de flori din refuzurile lui Dumnezeu!”

Omenește vorbind, ne este cu neputință să simțim plăcere în genul de experiențe prezentate aici. Dar cheia înțelegerii versetului o găsim în sintagma: pentru Cristos (sau „de dragul lui Cristos”, n.tr.). Ar trebui să fim dispuși să îndurăm pentru cauza Lui și pentru propășirea evangheliei Sale lucruri pe care în mod obișnuit nu le-am suporta pentru noi înșine sau pentru vreunul din cei dragi nouă.

Tocmai atunci când suntem conștienți de slăbiciunea și nimitnicia noastră, ne biziim mai mult pe puterea lui Dumnezeu. Și tocmai în asemenea situații, când ne aruncăm mai mult asupra Lui, cu totală biziuire pe El, se arată mai frumos puterea Lui în noi, iar noi suntem cu adevărat tari.

William Wilberforce, de al cărui nume se leagă lupta de abolire a sclaviei în imperiul britanic, era din fire un om slab și firav, dar pătruns de o credință puternică în Dumnezeu. Boswell a spus despre el: „Am văzut cum ceea ce-mi părea un vierme a devenit o balenă.”

În versetul acesta Pavel ascultă de cuvântul Domnului de la Matei 5:11,12. El se bucură atunci când oamenii îl batjocoresc și-l prigonesc.

În acest punct, Pavel pare să obosească în acest exercițiu de aparentă lăudăroșenie. El simte că a ajuns nebun, tot lăudându-se așa. El n-ar fi dorit s-o facă, dar corintenii l-au forțat să se laude. Ei trebuiau să fie aceia care să-l apere, atunci când criticii l-au încolțit cu criticile lor usturătoare la adresa sa. Deși nu era nimic în el însuși, negreșit nu era cu nimic mai prejos decât cei mai eminenți apostoli cu care se făleau ei.

El le amintește că atunci când a venit la Corint, predicând evanghelia, Dumnezeu a atestat propovăduirea, însoțind-o de semnele unui apostol. Aceste semne au fost puteri miraculoase date apostolilor de Dumnezeu, pentru ca cei ce-i ascultau vorbind să știe că au fost trimiși, într-adevăr, de Domnul.

Cuvintele semne, minuni și fapte pline de putere nu descriu categorii separate de miracole, ci miracole privite sub trei aspecte diferite. Semnele au fost miracolele ce transmiteau un anumit înțeles inteligenței omenești. Minunile, pe de altă parte, au fost atât de remarcabile încât au stârnit emoțiile oamenilor. Au fost săvârșite fapte pline de putere, de natură evident supraomenească.

Ce minunat este să observăm că Pavel spune că semnele unui apostol s-au săvârșii printre ei! El recurge aici la diateza pasivă, refuzând să-și asume meritele personale pentru acestea, afirmând doar că Dumnezeu este Cel ce le-a săvârșit prin intermediul lui!

Cât privește etalarea miracolelor, corintenii nu erau cu nimic mai prejos decât celelalte biserici, căci au asistat la multe asemenea minuni săvârșite de apostolul Pavel, ca în alte biserici vizitate de el. În ce privință ar fi fost ei, atunci, inferiori vreunei alte biserici? Singura diferență pe care o vede Pavel este că el nu a fost o povară pentru corinteni. Adică, nu a pretins asistență financiară de la ei. Dacă prin asta i-a făcut oarecum inferiori, atunci Pavel îi roagă să-l ierte pentru această nedreptate. Acesta a fost singurul „semn” al unui apostol, asupra căruia el nu a insistat!

Iată, sunt gata să vin a treia oară la voi. Asta ar putea însemna că apostolul fusese gata să viziteze Corintul de trei ori, dar a fost acolo doar o singură dată. El nu s-a dus a doua oară, pentru că nu a vrut să ia măsuri drastice împotriva credincioșilor. Acum este gata să meargă a treia oară și aceasta va fi a doua sa vizită la corinteni.

Sau am putea interpreta versetul în sensul că era pe punctul de a le face a treia vizită. Prima este consemnată la Fapte 18:1. A doua este vizita tristă de la 2Corinteni 2:1 și 13:1. Iar aceasta de aici va fi a treia.

Când va veni totuși la ei, Pavel este hotărât să nu le fie o povară, cu alte cuvinte, nu va accepta nici un ajutor financiar din partea lor, ci se va întreține singur. Motivul: el nu urmărea să se înfrupte din bunăstarea lor materială, ci voia să-i aibă pe ei alături de el. Pe Pavel îl interesa mai mult oamenii, decât lucrurile.

El vrea să joace rolul de părinte, în privința corintenilor. Nu copiii sunt datori să agonisească pentru părinții lor, ci părinții pentru copiii lor. Este o constatare a vieții care ne înconjoară. În cursul obișnuit al evenimentelor vieții, părinții sunt cei ce muncesc din greu să-și vadă copiii așezați, având cele necesare, la capitolul mâncare și îmbrăcăminte. De obicei, copiii nu au grijă de părinții lor. Prin urmare, Pavel spune că ar dori să i se îngăduie să le fie părinte.

Trebuie să avem grijă să nu citim sensuri inexistente în acest verset. Nu ni se spune că părinții au datoria să adune avere pentru viitorul copiilor lor. Asta nu are nimic de a face cu nevoile ce se vor ivi în viitor, ci se referă numai la necesitățile actuale. Pavel se gândea doar la acoperirea nevoilor sale imediate, pe când îl slujea pe Domnul la Corint. El era hotărât să nu depindă de sfinții de acolo. În mintea lui nu exista nici un gând ascuns ca ei să pună deoparte pentru ca lui să-i meargă bine la bătrânețe sau, dimpotrivă, ca el să facă asta pentru ei.

Aici avem prilejul să aruncăm o privire în inima plină de iubire veșnic aprinsă a apostolului Pavel pentru copiii lui Dumnezeu de la Corint. El era gata să se jertfească pe sine, printr-o slujire plină de trudă și dăruire, pentru bunăstarea lor spirituală. Deși el îi iubea mai mult decât toți învățătorii falși ce se strecuraseră în mijlocul lor, el însuși era iubit mai puțin de corinteni. Dar asta nu conta. Chiar dacă nu se putea aștepta să fie iubit și el, la rândul lui, de către ei, el nu înceta să-i iubească. În asta el călca cu adevărat pe urmele Domnului.

Apostolul recurge acum la însăși cuvintele folosite de criticii lui împotriva sa. Ei spuneau, de fapt, cam așa: „E drept că Pavel nu a luat bani de la voi, pe față. Dar a făcut-o totuși prin vicleșug! A trimis la voi delegați, care v-au cerut bani.”

„Dacă nu v-am stors de bani în persoană, oare am trimis eu pe alții s-o facă?” Apostolul îi roagă direct pe corinteni să spună dacă aceste acuzații sunt adevărate?

Și apoi răspunde la propria întrebare. Sintagma: L-am rugat pe Tit înseamnă probabil: „L-am îndemnat pe Tit să vă viziteze.” Dar Pavel nu l-a trimis pe Tit singur, ci a mai trimis cu el încă un frate, ca nu cumva să se poată ivi vreo suspiciune cu privire la motivele lui Pavel. Ce s-a întâmplat când a ajuns Tit la Corint? A insistat el să i se respecte drepturile? Le-a cerut el corintenilor vreun sprijin? A încercat el să profite de pe urma lor? Nicidecum, ci cum reiese din acest text, Tit și-a câștigat singur existența, într-o meserie oarecare, fapt sugerat de întrebarea: „N-am umblat noi în același duh și n-am călcat noi pe aceleași urme?” Cu alte cuvinte, atât Tit, cât și Pavel au urmat aceeași politică, de a munci pentru întreținerea lor, ca să nu trebuiască să fie întreținuți de corinteni.

Corintenii ar fi poate înclinați să creadă, în urma tuturor celor spuse de Pavel, că scopul lui a fost doar acela de a se scuza înaintea lor, ca și când ei ar fi judecătorii. Dimpotrivă, el le scria aceste lucruri în prezența lui Dumnezeu, pentru a-i întări. El dorea să-i întărească în viața

creștină, prevenindu-i cu privire la primejdiile care-i pășteau. El era mai interesat să-i ajute, decât să-și apere propria sa reputație.

Cuvintele redată cu litere cursive (în ediția engleză, n.tr.) din sintagma: noi facem toate lucrurile, ar putea fi redată mai corect: noi scriem toate aceste lucruri (cf. 2Corinteni 13:10).

Pavel dorea ca atunci când va veni la Corint să-i găsească pe corinteni într-o stare de armonie, înțelegându-se unii cu alții, ca unii care au renunțat deja la învățătorii falși, recunoscând autoritatea apostolilor.

De asemenea când îi va vizita, el va voi să vină la ei cu bucurie, nu cu inima apăsată. El se va simți foarte întristat dacă va găsi printre ei certuri, gelozii, mâinii, intrigi, vorbiri de rău, bârfeli, îngâmfări, tulburări și alte forme de conflicte cauzate de firea veche.

La urma urmelor, acești corinteni erau bucuria și cununa de bucurie a lui Pavel. Ei erau motivul pentru care se putea lăuda el. Negreșit el nu voia să-i fie rușine de ei când va veni la ei. După cum nu dorea să plângă din pricina multora care au păcătuیت și nu s-au pocăit de necurăția lor, de desfrânarea și lascivitatea lor.

La cine se referă Pavel ca fiind cei mulți, ce practicau aceste păcate? E normal să presupunem că făceau parte din biserica din Corint, pentru că altminteri nu i-ar fi adus Pavel în discuție în această scrisoare. Dar nu se putea presupune că ar fi fost credincioși adevărați. În mod concret se spune că ei practicau aceste păcate și Pavel arată clar că viața oricărei persoane ce este caracterizată de un atare comportament nu poate moșteni împărțirea lui Dumnezeu (1Corinteni 6:9,10). Apostolul era gata să plângă pentru ei, datorită faptului că nu s-au pocăit și, ca atare, trebuiau să fie excluși din biserică.

Darby scoate în evidență faptul că acest capitol începe cu cerul al treilea, dar se încheie cu unele din cele mai grele păcate comise pe pământ. Între aceste două extreme, el subliniază că se află remediu - puterea lui Cristos, ce se odihnește peste apostolul Pavel.

Pavel era pe punctul de a vizita Corintul. Când va sosi acolo, se vor cerceta cazurile de păcătuire din rândul credincioșilor. Asemenea cercetări se vor desfășura după principiul divin, expus la Deuteronom 19:15: „Orice cuvânt să fie sprijinit pe mărturia a doi sau trei martori.” Pavel nu a vrut să se înțeleagă că va organiza un proces pe această temă. Judecata o va ține biserica locală, el urmând să fie doar consilier în această privință.

Cu ocazia acestei a doua vizite, neconsemnate altundeva, Pavel îi prevenise că se va purta aspru cu cei vinovați. Acum, deși este absent dintre ei cu trupul, el le spune dinainte că atunci când va veni din nou nu-i va cruța pe cei ce au păcătuیت.

Corintenii fuseseră amăgiți de învățătorii falși să se îndoiască de faptul că Pavel este un apostol adevărat. De fapt, l-au provocat să le dea o dovadă tangibilă că este un autentic purtător de cuvânt al lui Dumnezeu. Care erau acreditările prin care putea el dovedi că Cristos vorbea cu adevărat prin el? Apostolul își începe răspunsul, menționând cererea lor impertinentă: „întrucât voi căutați o dovadă că în mine vorbește Cristos...”

Apoi, în cadrul unei paranteze, el le amintește că Cristos li se descoperise, de fapt, prin el, într-un chip măreț. Nu era nimic slab în revoluția extraordinară ce se produsese în viețile lor, când au crezut mesajul evangheliei.

Menționarea termenilor „slab” și „măreț” (puternic) a avut darul să-i amintească lui Pavel de paradoxul tăriei ce se naște din slăbiciunea ce se vedea la prima vedere în viața Mântuitorului și ce se poate observa în viețile slujitorilor Săi. Domnul nostru a fost răstignit în slăbiciune, dar trăiește prin puterea lui Dumnezeu. Tot așa și cei ce pășesc pe urmele Lui sunt slabi în ei înșiși, dar Domnul își demonstrează puterea prin ei. Când spune Pavel că noi vom trăi cu El prin puterea lui Dumnezeu față de noi, el nu se referă la înviere, ci la faptul că atunci când îi va vizita, va demonstra puterea măreată a lui Dumnezeu de a se ocupa de cei ce au păcătuیت. Ei au afirmat că el este slab și vrednic de disprețuit, dar el le va arăta că poate fi puternic, în exercitarea disciplinei!

Versetul acesta are legătură cu prima parte a versetului 3, astfel: „întrucât voi căutați o dovadă a faptului că Cristos vorbește în mine... cercetați-vă pe voi înșivă, pentru a vedea dacă sunteți în credință.” Ei înșiși erau dovada apostoliei lui. Prin el au fost conduși ei la Mântuitorul. Dacă voiau să-i vadă acreditările, nu aveau decât să se uite la ei înșiși.

Versetul 5 e explicat adesea greșit, de unii, în sensul că ar trebui să privim înăuntrul nostru, pentru a găsi siguranța mântuirii, dar o atare atitudine poate duce la descurajare și îndoială. Siguranța mântuirii o primim, în primul și în ultimul rând, prin cuvântul lui Dumnezeu. În clipa în care ne punem încrederea în Cristos, putem ști, pe baza autorității Bibliei, că am fost născuți din nou. După un timp, vom începe să vedem și dovezi palpabile ale nașterii din nou în viața noastră - faptul că am început să iubim sfințenia, că acum urăm păcatul, că-i iubim pe frați, că iubim neprihănirea practică, ascultarea și despărțirea de lume.

Dar Pavel nu le spune corintenilor să se angajeze într-un proces de auto-examinare, ca să-și demonstreze lor înșiși că sunt mântuiți. Mai degrabă, el îi roagă să vadă în mântuirea lor dovada apostoliei lui.

Nu existau decât două posibilități: fie Isus Cristos era în ei, fie ei erau descalificați, adică falși. Cuvântul tradus prin descalificați (în ediția engleză, n.tr.) era folosit pentru a descrie metalele ce se dovedeau false, în urma testării. Tot așa și corintenii erau fie credincioși adevărați, fie erau descalificați, în urma eșecului de a trece examenul.

Dacă ajungeau la concluzia că au fost cu adevărat mântuiți, atunci trebuiau să conchidă și faptul că apostolul Pavel era autentic, iar nu descalificat. Minunata transformare care a avut loc în viața corintenilor nu putea surveni prin nici un învățător fals.

Pavel continuă acum tema disciplinării acelor membri ai bisericii din Corint care trăiau în păcat. El afirmă că se roagă lui Dumnezeu ca corintenii să nu facă nimic rău prin tolerarea păcatului în mijlocul lor, ci să lupte fără preget pentru disciplinarea și restaurarea celor ce au păcătuیت. El nu se roagă pentru ca el însuși să apară aprobat, sau să fie privit într-o lumină mai favorabilă. El nu vrea ca ei să facă aceasta doar pentru ca el să poată evidenția apoi ascultarea lor, ca o dovadă a autorității sale. Nu la asta se gândește apostolul, ci dorește ca ei să facă acest lucru pentru că este drept și cinstit. Și preferă ca ei să facă asta, chiar dacă ar însemna că el ar putea părea descalificat.

Aici din nou avem dovada altruismului lui Pavel. În viața sa de rugăciune gândurile i se îndreptau mereu spre binele altora, și nu spre recunoașterea sa proprie. Dacă Pavel se ducea la Corint cu nuiua, afirmându-și autoritatea și reușind să câștige din partea lor respectarea îndrumărilor date cu privire la disciplină, atunci va putea folosi asta ca un argument împotriva învățătorilor falși. El va putea spune că este o dovadă a autorității legitime. Dar el ar prefera ca corintenii să ia ei înșiși măsurile necesare, în absența lui, chiar dacă asta l-ar putea pune într-o lumină nefavorabilă, în privința legaliștilor.

Pronumele personal noi din acest verset se referă, probabil, la apostoli. Pavel spune că tot ce fac ei trebuie să fie făcut având în vedere propășirea adevărului lui Dumnezeu, și nu din motive egoiste. Chiar în chestiunea disciplinei, nici un gând de răzbunare personală nu trebuie să se strecoare. Totul trebuie făcut avându-se în vedere slava lui Dumnezeu și binele semenilor creștini.

Aici din nou apostolul își exprimă altruismul total față de corinenți. Dacă slăbiciunea, umilirea și ocara de care a avut el parte, va duce la întărirea lor în lucrurile lui Dumnezeu, atunci el se va bucura. Bucurându-se astfel, el s-a rugat de asemenea ca ei să fie întregiți (desăvârșiți). În ce privește subiectul disciplinării celor din mijlocul lor care au păcătuit, Pavel s-a rugat ca ei să fie întregiți. Ca toată voia lui Dumnezeu să se facă în viața, lor - asta dorea Pavel cu ardoare. Sau, cum se exprimă Hodge: „Pavel s-a rugat ca ei să fie pe deplin refăcuți din starea de confuzie, ceartă și răutate în care căzuseră.”

Tocmai pentru că a avut în vedere desăvârșirea lor le-a scris el această epistolă. Mai degrabă ar vrea să le scrie pe când este absent din mijlocul lor, și aceste probleme să fie rezolvate, pentru ca să nu fie nevoie, ca la venirea lui la ei, să recurgă la asprime, așa cum îl autoriza Domnul să procedeze. Dar și dacă ar fi prezent, purtându-se aspru cu ei, tot pentru edificarea lor ar fi acest lucru, nu pentru nimicirea lor.

Apostolul încheie oarecum brusc această furtunoasă epistolă. După ce-și ia rămas bun de la ei (de fapt, în originalul grec termenul înseamnă „bucurați-vă”), el rostește patru îndemnuri. Mai întâi, ei trebuie să fie împliniți (sau întregiți). Este același verb folosit pentru dregerea mrejelor de pescuit la Matei 4:21, sau cum am spune noi: „să te îndrepti”. Corintenii trebuiau să înceteze cu certurile și cu păcatele, trăind în armonie unii cu alții.

Fiți îmbărbătați sau fiți îndemnați! Ei primiseră îndemnuri tari din partea apostolului Pavel. Aici el le spune să primească aceste îndemnuri în duhul care se cuvine și să le pună în aplicare.

Fiți cu un singur gând! Singurul mod în care pot fi creștinii într-un singur gând este să aibă în ei gândul sau mintea lui Cristos. Să gândească cum gândește El și să aducă toate gândurile și raționamentele lor la supunerea de El însuși.

Trăiți în pace. Reiese clar de la 12:20 că între ei existaseră disensiuni și frământări. Așa se întâmplă totdeauna când între credincioși este lăsat să pătrundă legalismul. Prin urmare apostolul Pavel le spune aici să-i disciplineze mai întâi pe cei ce s-au făcut vinovați de păcate, și să trăiască în pace cu frații și surorile lor de credință.

Dacă vor proceda așa, Dumnezeul păcii va fi cu ei. Desigur, într-o privință Domnul este întotdeauna cu copiii Săi. Dar asta înseamnă că El Se va manifesta față de ei într-o stare de apropiere și tandrețe deosebită, dacă vor fi ascultători în aceste privințe.

Sărutarea sfântă era salutul caracteristic al credincioșilor din vremea apostolilor. Este desemnat ca o sărutare sfântă, adică nu doar ca un simbol al unei afecțiuni artificiale, ci ca un gest sincer și curat. Desigur, acest salut continuă să fie practicat de mulți creștini, din multe părți ale lumii. Dar în unele țări sărutul ar putea fi interpretat greșit ca un semn al homosexualității. Practicarea acestei tradiții nu ar fi obligatorie, în cazul în care ar putea aduce ocară asupra mărturiei creștine. În atari cazuri, o strângere sfântă de mână ar fi de preferat, cum spune și Hodge:

„Nu este o poruncă, ce trebuie respectată obligatoriu, în toate timpurile, cum este, în schimb, porunca privitoare la faptul că creștinii trebuie să-și exprime dragostea reciprocă, în modalitatea sancționată de epoca și de comunitatea în care trăim.”

Salutările de la toți sfinții le vor aminti corintenilor despre caracterul cuprinzător al părtășiei în care au fost aduși, înștiințându-i totodată cu privire la faptul că și alte biserici urmăresc progresul și ascultarea lor față de Domnul.

Aici avem una din cele mai frumoase benedicții din Noul Testament și singura care îi cuprinde pe toți cei trei membri ai Sfintei Treimi, cum arată și Lenski:

„Cu imaginea marelui apostol, întinzându-și brațele peste corinenți, cu profunda benedicție a Noului Testament, vocea sa se stinge. Dar benedicția continuă să răsună în inimile noastre.”

clickbible.org